

ခေါင်းဆောင်သမီး လက္ခဏာများ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ချစ်နီင် (စိတ်ပညာ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၁၀၂၈ / ၂၀၀၃ (၁၀)

မူကုန်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၆၃ / ၂၀၀၄ (၁)

ပထမအကြိမ်-

၂၀၀၄ ခုနှစ်- ဖေဖော်ဝါရီ

အုပ်စု (၂၀၀၀)

မူပိုင်

ဦးချစ်နိုင်

စီစဉ်သူ

ဦးသိန်းထွန်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (စစ်သည်တော်စာပေ)

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နီ - ပွင့်ဦးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၆၅)၊ (၁၃)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

တန်ဖိုး

၆၀၀-ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

နိုင်စာပေ၊ အမှတ်(၂၂)လမ်းဆိုးတန်းလမ်း

ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ / ၃၇၈၇၇၀

ခေါင်းဆောင်သူ၏လက္ခဏာများ

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ဖခင် ကျောင်းဆရာ ဦးမာတင်နှင့် မိခင် ဒေါ်အေးသ တို့က ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)ကို ၁၉၄၈ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၆ရက် တွင် ချောက်ဖြူးနယ်၊ ကြီးနီရွာ၌ မွေးဖွားသည်။

ကြီးနီအလက၊ ချောက် အထက(၁)တို့တွင် အခြေခံ ပညာ သင်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၆ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင် မြင်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် မန္တလေး၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ် မှ စိတ်ပညာဘာသာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရသည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မှ အသုံးချ (စစ်ဆေးရေး) စိတ်ပညာ ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက် ရောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

တပ်မတော်(ကြည်း)တွင် ဒုဗိုလ်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး အထိ (၂၇)နှစ် စစ်မှုထမ်းခဲ့သည်။ စစ်မှုထမ်းကောင်းတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

၁၉၈၄ခုနှစ်မှစ၍ စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆောင်းပါး များ ရေးသားသည်။ သုတ၊ ရသ စာအုပ်ပေါင်း (၃၆) အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၉၆ခုနှစ်တွင် လူငယ်ဆိုင်ရာ အမျိုးသားစာပေ ဆုကို “ ချစ်လို့ ပြောတာမှတ်ပါ ” စာအုပ်ဖြင့် ရရှိသည်။

၁၉၉၇ခုနှစ်မှစ၍ ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ ဆက်ဆံ ရေးဦးစီးဌာနတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင် သည်။ ၁၉၉၉ခုနှစ် အတွက် စိပ်ထူးချွန်တံဆိပ် (ပထမဆင့်) ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

မာတိကာ

၁။	ခေါင်းဆောင်သူ၏လက္ခဏာများ	၁
၂။	ခေါင်းဆောင်မှုဆိုင်ရာဆွေးနွေးစရာ	၇
၃။	အခြေခံဥပဒေသသဘော	၁၂
၄။	လူဦးရေအနေအထား	၂၁
၅။	ဖြူစင်ခြင်းကြောင့်မြင့်မားခြင်း	၂၇
၆။	အောင်ပွဲကြားမှ အရှုံးများ	၃၃
၇။	သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကိုင်းပေါ်နားပါ	၄၀
၈။	အဆင်းနှင့်အတက်	၄၈
၉။	အန္တရာယ်မီးခိုးငွေ့များ	၅၅
၁၀။	အနှေးနဲ့အမြန်	၆၀
၁၁။	ပညာကို ချစ်ပါ	၆၅
၁၂။	ပညာပြိုင်ကြရမည့်ခေတ်	၇၂

၁၃။	ဝါသနာတစ်ခုခုမွေးမြူပါ	၇၈
၁၄။	သေသေချာချာရွေးချယ်ပါ	၈၈
၁၅။	အတတ်ပညာ၏တန်ဖိုး	၉၄
၁၆။	အလုပ်တွင်ပျော်ရွှင်နေ	၉၉
၁၇။	လုပ်ငန်းခွင် ကောင်းမြင်ပျော်ရွှင်နေ	၁၀၆
၁၈။	ရေးသားခြင်း၏ ကြီးမားသောစွမ်းအား	၁၁၃
၁၉။	စာရေးတော့မယ်လား	၁၂၁
၂၀။	အသိဉာဏ် ဗဟုသုတနှင့်စာပေ	၁၂၈
၂၁။	လေ့လာစရာတွေ	၁၃၄
၂၂။	အရွယ်ပင်ငယ်သော်လည်း	၁၄၃
၂၃။	ဝိလိယမ်ရှိတ်စပီးယားရှာပုံတော်	၁၅၃
၂၄။	အလေ့အကျင့်ကောင်း	၁၆၀
၂၅။	စာဖတ်ကျင့်	၁၆၆
၂၆။	အမှောင်ပယ်ခွင်း ပညာအလင်း	၁၇၂

ခေါင်းဆောင်သူ၏ လက္ခဏာများ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်၊ လက်ထောက်စာကြည့်
တိုက်များအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတဲ့ မောင်ဇေယျာ
ပြုစုတဲ့ “မြန်မာလူ့ကျော် ၁၀၀ ပထမတွဲ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို
ယနေ့ ဝယ်ယူဖတ်ရှုပါတယ်။ ဦးဦးက အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်
တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ က ကြီး ဦးကောင်း
မှ ၀ အက္ခရာ မန်းဝင်းမောင်အထိ ၂၉ဦး ပါဝင်ကြောင်း
တွေ့ရတယ်။ သမ္မတကြီးစပ်ရွှေသိုက်၊ သမ္မတကြီး ဦးဘဦး၊
သမ္မတကြီး မန်းဝင်းမောင်တို့လို တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်တွေ
ပါသလို ဦးရွှေလေး၊ ဦးနာအောက်၊ ပန်းကန်စက်ဦးသော်၊
ဆွာဦးသွင် စတဲ့ သူဌေးကြီးဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း
တွေလည်း ပါတယ်။

အကျယ်မဖော်ပြပေမယ့် အကျဉ်းမျှပဲဖြစ်စေဦး တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ စုဆောင်းပြုစုထားတာမို့ အဖိုးတန် တဲ့ အချက်အလက်တွေပါတဲ့ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်၊ လူငယ်တွေ အတုယူအားကျစရာ ဖတ်ရှုသိရှိသင့်တဲ့ စာအုပ် လို့ ယူဆမိပါတယ်။

ဥပမာ ဗြိတိသျှဘားမားဦးညွန့်(၁၈၈၅-၁၉၅၆) ဆိုပါစို့။ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ပြီး ရုပ်ရှင်တွေ ထုတ်လုပ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါရိုက်တာ ဦးဉာဏရဲ့ မေမေ၊ ဒါရိုက်တာ ရွှေရုံးဘီအောင်ရဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ဒါရိုက် တာ ဦးသုခရဲ့ 'သည်ဆောင်းဟေမန် ' နဲ့ ' ဩဇာမိန်းမ ' အစရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို ထုတ်လုပ်ခဲ့သူဆိုရင် သူရဲ့ အရည်အသွေးကို ခန့်မှန်းလို့ရလောက်ပြီ။ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ သူဌေးဆိုတာ သိနိုင်လောက်ပြီ။ ဟံသာဝတီ စာအုပ် တိုက်နဲ့ ဟံသာဝတီဂျာနယ်၊ ဟံသာဝတီ သတင်းစာတို့ကို လည်း တည်ထောင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသေးရဲ့။

သူရိယ သတင်းစာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ဗြိတိသျှ ဘားမား (ညွန့်မြန်မာ) ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ၊ ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးစတဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဦးညွန့်ဟာ လက်လုပ်လက်စား သာမန်အလုပ် သမားဘဝက စခဲ့တဲ့လူပဲ။ အသိဉာဏ်ပညာ၊ စည်းကမ်း စနစ်နဲ့ ဇွဲလုံ့လဝီရိယ တို့ကို အရင်းတည်ပြီး ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ပညာရေးမှာ ငါးတန်းမျှသာ သင်ခဲ့ရသူပါ။ သို့ပေ မယ့် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတို့ စာရင်းကိုင်ပညာ

တို့ကို ကြိုးစားပြီး သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ အောင်မြင် အောင် ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းမှုတွေဟာ အသေးစိတ်လေ့လာ ကြည့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အောင်ဇာတ်လမ်း Success Story တစ်ပုဒ်ပေါ့ မောင်ရာ။

နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။

ကြံခင်းမြို့မှာ မွေးဖွားတဲ့ မောင်တင်။

မောင်တင် အသက်(၉)နှစ်မှာ ဖခင် အထည် ကုန် သည် ဦးဘိုးသန့် ကွယ်လွန်တယ်။ မောင်တင် ၁၀နှစ်အရွယ် မှာ မိခင် ဒေါ်ရွှေရွှန် ကွယ်လွန်ရှာပြန်ရော။ မိဘမဲ့ ၁၀နှစ် သား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုကို တူမောင် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါလေ။ ခေတ်ပညာကို ဂုတန်း အောင်ရုံပဲသင်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားဖြတ် သန်းလာလိုက်တာ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်အုပ် ဦးတင် (၁၈၉၇-၁၉၇၈)ဆိုတာ သူပဲ။ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး၊ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး၊ လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ တဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ထိပ်တန်းတာဝန်ကြီးတွေကို အောင်မြင်စွာ ဆမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ ဖဆပလ ဘဏ္ဍာရေးမှူးအဖြစ် ခိုလှုံအောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ရ ဆဲလူပေါ့။ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီခေတ်မှာ ပါတီတွေ အကွဲကွဲ အပြုံပြုံနဲ့ အုပ်စုတိုက်ပွဲတွေ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ သန့်ရှင်း၊ တည်မြဲ၊ ပမညတ ပါတီအားလုံးအပြင် အိမ်စောင့်အစိုးရ (တပ်မတော်)ကပါ ယုံကြည်စိတ်ချလေးစားခြင်းခံရတဲ့ မြန်မာ့ အလင်း ဦးတင်လေ။ နှင်းဆီကုန်း ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဥက္ကဋ္ဌ

၁။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားသင့်တဲ့ အရည်အချင်း အင်္ဂါရပ်တွေပါပဲမောင်။

ကဲ စာလည်း အနည်းငယ်ရှည်သွားပြီ။အချက်အလက်တွေ များလွန်းသွားရင် မမှတ်မိဘဲ ရောထွေးကုန်မှာ စိုးရတယ်။ သိသမျှ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ပိုင် ဖြစ်အောင် ကျင့်သုံးဖို့ရာ လိုရင်းပဲ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံဂျာနယ်
အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၂၁)၊ ၁၆-၁-၂၀၀၃

ခေါင်းဆောင်မှုဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးစရာ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ဦးမောင်မောင် (B.A, B.L, D.M.A) ရေးသော
“ခေါင်းဆောင်ဟူသည်” အမည်ရှိ စာအုပ်တွင် အောက်ပါ
စာကြောင်းများကို ဖတ်ရမှတ်ရဖူးပါတယ်-

- “ - မိမိသိသည်ကို မသိမှန်း မသိသူသည် အရူးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူကို ရှောင်ပါ။
- မိမိ မသိသည်ကို မသိမှန်း သိသူသည် ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူကို သင်ပေးပါ။
- မိမိသိသည်ကို သိမှန်း မသိသူသည် အိပ်ပျော်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို နှိုးလိုက်ပါ။
- မိမိသိသည်ကို သိမှန်းသိသူသည် တကယ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါ ” တဲ့။

ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ အရာရာကို နဲ့့စပ်စုံလင်စွာ သိထားရပေမယ်။ မိမိသိတွေကို သိတယ်

ဆိုတာလည်း သိနေရမယ်။ ဒီတော့ သိရှိအောင် လေ့လာ၊ ဆွေးနွေး၊ မြှင့်တင်ပေး၊ သင်ယူနေရမယ်။ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ် တစ်ရပ်ပါပဲ။ ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး မသိတာ၊ နားမလည်တာများနေရင် ကောင်းမွန်စွာ ဦးစီးကွပ်ကဲနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ပညာဗဟုသုတ ပြည့်ဝမှ စွမ်းရည်ရှိကြစမြဲပဲ။ သိမြင်နားလည်ချင်စိတ်နိုးကြားနေရပါမယ်။

၁။ အမြင် Perspective

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်ရင် အမြော်အမြင် ရှိရမယ်။ ရှေ့အလားအလာကို မြင်ကွင်းကျယ်ကျယ် ကြိုတင်သိမြင်နိုင်ရမယ်။ Perspective ဆိုနိုင်တယ်။

၂။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု Preparation

ကြိုတင်မြော်မြင်တွေးခေါ်နိုင်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားဖို့ရာ လိုအပ်တာတွေကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားတတ်ရပါမယ်။ Preparation ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ရှိရမယ်။

၃။ စီမံချက် Planning

အစီအစဉ်မဲ့ ပရမ်းပတာ လုပ်ကိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြင်ဆင်မှုမှာ အစီအမံ ရေးဆွဲချမှတ်ရပါမယ်။ Planning စီမံချက်ရှိမှ တိကျတယ်။ ထောင့်စေ့မယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်ပါမယ်။

၄။ စီမံကိန်း Project

အသေးစိတ် စီမံကိန်းလေးတွေ ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်းတတ်ရမယ်။ တာဝန်ခွဲဝေပေးသင့် ပေးရမယ်။ စီမံကိန်းညွှန်

ကြားမှု၊ အတည်ပြုပြင်ဆင်မှု Project ကို တာဝန်ခံရမယ်။

၅။ ထုတ်လုပ်မှု Productivity

မိမိရဲ့ အသင်းအဖွဲ့ဟာ အလုပ်တွင်ရမယ်။ သွက်လက်ထက်မြက် စေရမယ်။ ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းရည် Productivity ကောင်းမွန်ရမယ်။

၆။ အခြေခံသဘောတရားဥပဒေသ Principle

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အခြေခံသဘောတရားတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးရပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မှ အောင်မြင်မယ်ဆိုတဲ့ အခြေခံလိုအပ်ချက် သဘောတရား Principle တွေကို နားလည် သိမြင်ရပါမယ်။ ဒါမှသာ ချောမွေ့အောင်မြင်တယ်။

၇။ ဆောင်ရွက်စဉ် Procedure

အစီအစဉ်တကျ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း Procedure လုပ်ငန်းစနစ်တွေကိုလည်း မှန်ကန်အောင် ကွပ်ကဲညွှန်ကြားနိုင်ရမယ်။ လမ်းမှားပြီး ဝဲလည်မနေစေရ။

၈။ မူဝါဒ Policy

ဘာတွေကို ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ဘယ်အချက်တွေကို လိုလားတယ်၊ ဘယ်လို ဦးစားပေး အစဉ်တွေနဲ့ လုပ်ရမယ် စသည်ဖြင့် မူဝါဒ Policy ကို ချမှတ်ပေးရမယ်။ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် အချက်တွေကို ငယ်သားအဖွဲ့ဝင်များအား အသိပေးထားရမယ်။ မူဘောင်ထဲက လုပ်ဆောင်စေရမယ်။

၉။ လူထု၏ အားပေးမှု Public Support

အသင်းဝင် အသင်းသားတွေရဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှု၊ ယုံကြည်အားကိုးမှုကို ရရှိနေရမယ်။ လူထုရဲ့ စိတ်ရော

တို့ယ်ပါ အားပေးမှု Public Support ဟာ အရေးပါတယ်။ ဒီတော့ လူထုပရိသတ်က နားလည်လက်ခံအောင် ပြောဆိုရမယ်။ ပြသရမယ်။ ထိတွေ့ရှင်းပြရမယ်။

၁၀။ ပေါ်လွင်မှု Publicity

Publicity ပေါ်လွင်မြင်သာအောင် လုပ်ဆောင်ရတာတွေ ရှိတတ်တယ်။ မိမိ ဖာသာ ငဲ့ပြီး လုပ်ဆောင်နေလို့ မပြီးဘူး။

ကျယ်ပြန့်တဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင် Political Aspect ရှုထောင့်ရှိရမယ်။ တဖွတ်ထိုး မလုပ်ရဘူး။ တစောက်ကန်း မဖြစ်စေရဘူး။ ခေါင်းဆောင်ဟာ သဘောထား ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်ရတယ်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ရပါတယ်။ ချင့်ချိန်သုံးသပ်နိုင်ရမယ်။

အထက်ပါ (ပိဆယ်လုံး) ဆွေးနွေးချက်ဟာ ယေဘုယျ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရုံထိုက်တဲ့ သိသင့်သိအပ်တဲ့ အချက်အချို့ကို နမူနာ သာဓက အနေနဲ့ ဆက်လက် စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်အောင် ဖော်ပြပေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။ လုံးဝဥသန့် ပြည့်စုံပြီ မဟုတ်သေး။ ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေအနက်မှ အရေးပါတဲ့ အချက်များကို ရွေးချယ် ဆွေးနွေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဉာဏ်ရှိသမျှ ချဲ့ယူစဉ်းစားပါ။

နောက်လိုက်ငယ်သားတွေကို ပြောဆိုရတာ၊ ညွှန်ကြားရတာ မခက်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်မလိုက်နာနိုင်တဲ့ စည်းကမ်း၊ ဝိနည်း၊ ဥပဒေတွေကို ချမှတ်ရင်တော့ မထိရောက်ဘူး။ တပည့်တွေက ဆရာကို ကြည့်နေကြတာပဲ။ ရှေ့ဆောင် နွားလား၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားရင် နောက်ကနွားတွေ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား

သတဲ့။ ရှေ့က ကောက်ကောက်သွားရင် နောက်က ကောက်ကောက်ပဲ လိုက်ကြသတဲ့။ ရှေးစာဆို ရေးခဲ့တာရှိ သားပေါ့။ နမူနာ ဆောင်ရွက်ချက်ကို အဖွဲ့ဝင်တွေက အတုယူလိုက်နာကျင့်ကြံ ကြတာပဲမို့ မိမိရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် Performance လုပ်ဆောင်ပုံက သူတို့ကို တကယ် လွှမ်းမိုးတယ်။ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးတယ်။

ဘယ်နယ်ပယ်မျိုးမှာမဆို တကယ်အောင်မြင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်များကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ သူတို့က ဇိုးသား ဖြူစင်ကြတာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ခေါင်းဆောင်အချို့ဟာ ခဏတာ ယာယီမျှ အောင်မြင်မှုအချို့ ရရှိတာ ရှိကောင်းရှိတတ်ပေမယ့် အဆုံးသတ်မှာ ကြီးမားခမ်းနားတဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုး မရှိဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်ချင်ရင် စံယူရတဲ့ အကျင့်သီလ Precept ရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း သာဓကပေါင်းများစွာက သက်သေပြခဲ့တယ်။ တူမောင်တို့ လူငယ်များ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်ထင်ပြီးသားမို့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်နားဦးစို့။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၈-၈၂၀၀၂

အခြေခံ ဥပဒေသ သဘော

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ဦးဦးရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေဟာ ၈၀၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီလ ဘယ်နှစ်ပုဒ် ရေးတယ်။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း ဆောင်းပါးပေါင်း ဘယ်လောက်ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ စာရင်းရေးပြီး မှတ်သားခဲ့တဲ့အတွက် စာရေးသက် ၁၈နှစ်အတွင်းမှာ ရေးခဲ့သမျှ အရေအတွက် အတိအကျ ရှိပါရဲ့။ ဆောင်းပါးရှင်ပဲ ခေါ်ချင်ခေါ်ပါ။ ဝတ္ထုလည်း တစ်ပုဒ်မှ မရေးခဲ့ဘူး။ ကဗျာလည်း တစ်ပုဒ်မှ မစပ်ခဲ့ဘူး။ မိမိ မစွမ်းသေးပါဘူး။ ဆောင်းပါးတွေ ချည်းရေးခဲ့တာ မနည်းပါလား။ မကုန်သေးဘူးလား။ နောက်ရေးစရာ ရှိသေးရဲ့လား။ မေးမယ်ဆို မေးချင်စရာပါ။ အမြဲမပြတ် ဖတ်ရှုလေ့လာ ဆည်းပူးပြီး ပြောစရာ ရေးစရာကို တွေးတောနေလေတော့ ရေးစရာတွေ တိုးတိုးလာတာ မကုန်နိုင်၊ မခမ်းနိုင်ပါ။ ဆောင်းပါးရှင်အဆင့်မှာ မိမိဟာ

သူတစ်ပါးရေးသား၊ တီထွင်၊ ဆန်းသစ် ပြုလုပ်ထားတာတွေထဲက ကောင်းနိုးရာရာကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချတဲ့ ပြန်လည် ပြောပြသူ။ ဥပမာ ဦးပုညရဲ့ ပြဇာတ်ကို အတိုချုပ် ရှင်းပြတဲ့လူ။ ဦးကြင်ဥရဲ့ ကဗျာကို အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြတဲ့လူ (မူလတန်းပြ၊ အလယ်တန်းပြ၊ အထက်တန်းပြ) ကျောင်းဆရာ သဘောမျိုးလို မိမိကိုယ်ကို အောက်မေ့တယ်။ မိမိဟာ စာဆိုတော် စလေ ဦးပုညလို ပြဇာတ်မရေးနိုင်၊ စာဆိုတော် ဦးကြင်ဥလို ကဗျာမဖွဲ့နိုင်ဘူး။ မိမိဟာ ပါမောက္ခ မဟုတ်ဘူး။ ပညာရှိလည်း မဟုတ်လူး။ ပညာဆည်းပူးဆဲ ဘဝတက္ကသိုလ်ထဲက ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်။ Life-Long Learner လို့ ခံယူထားပါတယ်။ အဆက်မပြတ် လေ့လာစူးစမ်းပြီး သင်ယူ ဆည်းပူးနေတဲ့အခါ မိမိသိလာတာတွေကို ပြန်ပြောချင်စရာတွေကလည်း ရှေ့လာပါတယ်ကွယ်။

ရေးတော့ ရေးဖူးပြီးသားပဲ။

ပီ (P)သုံးလုံးကို အလေးထားပြီး လက်စွဲကျင့်သုံးသင့်တယ်လို့ ဦးဦးအကြံပေးခဲ့ဖူးတာလေ။

1. Policy - မူဝါဒ၊ အထက်ဌာန၊ အထက်အကြီးအကဲရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်၊ လိုလားချက်၊ ဦးစားပေးအစီအစဉ်

2. Principle - အခြေခံဥပဒေသ၊ သက်ဆိုင်ရာနိယာမသဘာဝ

3. Procedure - ဆောင်ရွက်စဉ် စနစ်၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း။

မိမိက ရွာတစ်ရွာ၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်း သို့မဟုတ် ရုံးတစ်ရုံးဖြစ်ရင် အထက်အဆင့်ဆင့်က ချမှတ်တဲ့ မူဝါဒ

အပေါ် အခြေခံပြီး မိမိကလည်း သင့်တော် ဆီလျော်မယ့် မူဝါဒနဲ့ လုပ်ဆောင် အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို မူဝါဒမျိုး ချမှတ်ရမလဲဆိုတာ ပုံသေကားကျ မရှိပါ။ အခြေအနေ အချိန်အခါအရ အမြဲတစေ ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ အထက်ဌာနက ချမှတ်ထားတဲ့ မူဘောင်ကိုတော့ လုံးဝမကျော်စေနဲ့။ ဒါဟာ အရေးကြီးရဲ့။

Policy မူဝါဒကို ဘယ်သောအခါမှ မပေါ့ဆနဲ့။ မူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖောက်ဖျက်ဆန့်ကျင်လာရင် သားတော် ဖြစ်စေ၊ ညီတော်ဖြစ်စေ ရာဇမာန် ရှခံရတဲ့ သာဓကတွေ များစွာ ရှိခဲ့တယ်။ အထက်အကြီးအကဲဆိုတာ မူဝါဒကို အသက်နဲ့လဲ၍ပင် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိတယ်။ မူဝါဒကို သိအောင်လုပ်၊ စွဲမြဲစွာကိုင်စွဲ၊ အလေးထား၍ လိုက်နာ အကောင်အထည်ဖော် ဒါဟာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမှာ မရှိမဖြစ် အခြေခံ အရည်အချင်းပါပဲ။ Principle အခြေခံ သဘောတရား ဆိုတာကတော့ အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်တွေက နေပြီး အဆီအနှစ် ထုတ်ထားတာ။ အဲဒီအချက်များဟာ စိတ်ကူးယဉ် မှန်းဆချက်နဲ့ ရေးသားထားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘူး။ စစ်ပွဲအောင်ရာသော အကြောင်းများဆိုင်ရာ အခြေခံ ဥပဒေသ ဆိုပါစို့။ စစ်သမိုင်းတစ်လျှောက် ပေါ်ပေါက် ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲများစွာမှ သာဓကယူပြီး ဘယ်အချက်ဟာဖြင့် အကြောင်းတရား အနေနဲ့ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်သိရှိရတဲ့ အချက်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းကြီးများ (Principles of War) ဆိုတာ စစ်သမိုင်းထဲမှာ

အဆီအနှစ် ထုတ်ထားတဲ့ ဖော်ထုတ်ချက်ပေါ့။ ဥပမာ အောက်ပါ အချက်များ ဖြစ်ကြပါတယ် -

- ၁။ ရည်ရွယ်ချက် (ပန်းတိုင်) တိကျခိုင်မြဲခြင်း
- ၂။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်း
- ၃။ လုံခြုံမှု ရှိခြင်း
- ၄။ သတင်းစုံစွာ ရယူနိုင်ခြင်း
- ၅။ ထိုးစစ်စွမ်းရည်ရှိခြင်း
- ၆။ အငိုက်ဖမ်းတိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း
- ၇။ စွမ်းအားကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း သုံးနိုင်ခြင်း
- ၈။ အင်အားဖြုန်းတီးမှု မရှိခြင်း
- ၉။ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား စစ်ကစားနိုင်ခြင်း
- ၁၀။ အနေအထားပြောင်းလွယ် ပြင်လွယ် ရှိခြင်း
- ၁၁။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ကောင်းမွန်ခြင်း
- ၁၂။ အုပ်ချုပ်မှု၊ ထောက်ပံ့မှု ကောင်းမွန်ခြင်း
- ၁၃။ နောက်ပိုင်း နောက်ကြောင်း လုံခြုံမှုကောင်းခြင်း
- ၁၄။ ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံအားပေးမှု အပြည့်အဝ ရရှိခြင်း

မြန်မာလိုရေးရတာ ရှည်ဝေး ရှည်လျားတယ် ထင်ရပေမယ့် အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ တိုတိုပါပဲ။

- ၁။ Maintenance of aim
- ၂။ Morale
- ၃။ Security
- ၄။ Information
- ၅။ Offensive Action

- ၆။ Element of Surprise
- ၇။ Concentration of Force
- ၈။ Economy of Force
- ၉။ Mobility
- ၁၀။ Flexibility
- ၁၁။ Cooperation
- ၁၂။ Logistic
- ၁၃။ Rare Security
- ၁၄။ Support of Public

စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းကြီးများဆိုပြီး မိမိနိုင်ငံ၊ မိမိရေမြေ အခြေအနေနဲ့ ဆီလျော်ကိုက်ညီရာကို တိုင်းပြည်အလိုက် အတည်ပြု ပြဌာန်းထားကြတာဖြစ်လို့ တူချင်မှတော့ တူမယ်ဗျ။ ကွဲပြားတာတွေ ရှိသလားလို့ မေးရင် ရှိတာပေါ့လို့ ဖြေရမှာပဲ တူမောင်။ ဘုရားဟောတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။ တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုသလို ရှိနိုင်ပေတာပေါ့။

ဥပမာ - အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက သတ်မှတ်ထားတဲ့ စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းတွေထဲမှာ အောက်ပါ အကြောင်းခြင်းရာများ ပါရှိကြတယ်-

- ၁။ ခေါင်းဆောင်မှု ကောင်းမွန်ခြင်း (Leadership)
- ၂။ ကွပ်ကဲမှု တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရှိစေခြင်း (Unity of Command)

ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုလို့ ယခင်က ခေါ်တွင်ခဲ့တဲ့ ယခု ရုရှားနိုင်ငံဟာ စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းထဲမှာ

(အမေရိကန်မှာ မပါတဲ့) အကြောင်းတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်း (Morale) တဲ့။ ရုပ်ခါးကို အခြေခံတဲ့ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံကြီးတစ်ခုက စိတ်ဓာတ် ခိုင်းဆိုင်ရာ အရေးကြီးပုံကို ပြဌာန်းထားတာ အံ့သြစရာ ကောင်းပေဘူးလား။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း ဘယ်လိုပဲ တွဲလွဲခြားနားနေကြပါစေ အခြေခံဥပဒေသတွေဟာ စဉ်းစား ချင့်ချိန်ရမယ့် အကြောင်းရင်းခံတရားအနေနဲ့ သိထားသင့်တယ်။ သုံးသပ်သင့်တယ်။ အခြေအနေနဲ့ ဆီလျော်ရာကို ရွေးချယ်လိုက်နာသင့်တယ် မဟုတ်လားကွယ်။

အခြေခံသဘောတရားတွေက ခိုင်မာကြပါတယ်။ အုပ်သုံးလိုက်နာသူကို အကျိုးပြုမှာပဲ။ အခြေခံသဘောတရားကို မသိရင် ပစ်ပယ်ရင် အဲဒီလူဟာ နစ်နာဆုံးရှုံးမှာပဲပေါ့။ နိဂုံးမချုပ်ခင် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖော်ပြချင်ပါသေးရဲ့။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရေကြောင်းသိပ္ပံ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ "တာဝန်" ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဖရန်တော့ ဆိုသူ ရေးသားထားတာထဲက ကောက်နုတ်ဖော်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တူမောင် ဖတ်ကြည့်စေလိုပါတယ် -

စစ်သင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းသည် ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ပြင်တွင် တစ်စုများကို စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးနေသည်မှာ ရက်များစွာ ကြာလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဦးဆောင် သင်္ဘောတွင် ရှိနေပြီး အမှောင်ပျိုးလာ၍ ကွပ်ကဲခန်းတွင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ မြူဆိုင်းရေ၍လည်း မြင်ကွင်း

နှစ်ဝါးနေ သည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောမာလိန်များသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။

မှောင်လာပြီး မကြာမီ ကင်းသမား သတင်းပို့လေသည်။ “ သင်္ဘောဦး လက်ယာဘက်မှာ အလင်းရောင် ”

“ အလင်းဟာ တည်ငြိမ်လား၊ ရွှေ့နေလား ” ဟု သင်္ဘောမာလိန်များက ပြန်မေးသည်။ ကင်းသမား ပြန်ဖြေသည်။ “ တည်ငြိမ်တယ် ဗိုလ်ကြီး ”

ဤအဆိုအရ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသင်္ဘောနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမည့် အန္တရာယ်ရှိနေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဘောမာလိန်များက အချက်ပြသမားကို မပြောသည်။

“ ဟိုသင်္ဘောကို အချက်ပေးပါ။ တို့ ထိပ်တိုက်တိုးကြတော့မယ်၊ သူလမ်းကြောင်း ၂၀ ဒီဂရီ ပြောင်းပါလို့ပြောပါ ”

တစ်ဖက်မှ ပြန်အချက်ပြသည်။ “ သင်တို့ဘက်မှ ၂၀ ဒီဂရီ ပြောင်းပေးပါ ”

“ ငါဟာ သင်္ဘောမာလိန်များ ၂၀ ဒီဂရီပြောင်းပါလို့ ပြန်ပြော ” ဟု သင်္ဘောမာလိန်များက အမိန့်ပေးသည်။

တစ်ဖက်မှ ပြန်လာသည်။ “ ကျွန်တော် ဒုတိယတန်း သင်္ဘောသား၊ သင်သာ ၂၀ ဒီဂရီ ပြောင်းပါ ”

ထိုအခါ မာလိန်များ ဒေါသထွက်လာပြီး အော်ပြောသည်။ “ ငါဟာ ခပ်သင်္ဘော၊ ၂၀ ဒီဂရီ ပြောင်းလို့ ပြောလိုက် ”

တစ်ဖက်မှ ပြန်အချက်ပြသည်။ “ ငါဟာ ဇီပြုတိုက် ” ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုရသည့်အတိုင်း သင်္ဘော

မာလိန်များ၏ မြင်သိရုံထောင့် ပြောင်းသွားသောအခါ အခြေအနေသည် လုံးဝပြောင်းသွားသည်။ အခြေအနေမှန်ကို သင်္ဘောမာလိန်များသည် မှန်ဝါးသော မြင်ကွင်းကြောင့် မမြင်ရပေ။ ယင်းအမှန်တရားသည် မြူများကြားတွင် သင်္ဘောမာလိန်များအတွက် အရေးကြီးသလို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်အတွက်လည်း ယင်းအမှန်တရားကို နားလည်ရန် အရေးကြီးသည်။

တရားစည်းကမ်းသည် မီးပြတိုက်နှင့် တူသည်။ ယင်းတို့သည် သဘာဝ ဥပဒေသများဖြစ်ပြီး မကျိုးပျက်နိုင်ပေ။ ဒါရိုက်တာ စီစီဘီမီလီသည် မော်ကွန်းတင်လောက်သာ သူ၏ “ ပညတ်တော်ဆယ်ပါး ” ရုပ်ရှင်တွင် ပါဝင်သည့် တရားစည်းကမ်းများကို ကျွန်တော်တို့ မချိုးဖောက်သင့်ပါ။ ယင်းတို့ကို ချိုးဖောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သာ ကျိုးပျက်သွားမည်။

လူတို့၏ ဘဝအမြင်နှင့် လုပ်ဆောင်မှုများသည် သူတို့၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အခြေအနေများမှာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းမြင်သိရုံထောင့်များသည် ထင်မြင်ချက်များသာဖြစ်၍ အခြေအနေမှန် မဟုတ်ပေ။ ယင်းတို့သည် အမှန်တရားကို ရရှိလိုသော “ လိုရာဆွဲယူသည့် အမှန်တရား ” သာ ဖြစ်လေသည်။

ဓမ္မဓိဌာန်ကျသော အမှန်တရားသည် “ မြေပုံ ” မဟုတ် “ နယ်မြေ ” ဖြစ်ပြီး မီးပြတိုက်ပမာ တရားစည်းကမ်းများ ပါဝင်လေသည်။ ယင်းတရားစည်းကမ်းများသည် သူသားတို့ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှု၊ ဖျော်ရွှင်မှုတို့ကို ထိန်း

ကျောင်းလေသည်။ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ယဉ်ကျေးမှုများ တိုးတက်လာသည်မှာ ယင်းသဘာဝ ဥပဒေများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မိသားစုများ၊ အဖွဲ့အစည်းများ တိုးတက်ထွန်းကား ရေရှည်ခံသည်မှာ ယင်း သဘာဝ ဥပဒေများကို လူတို့မည်သို့ပင် မြင်ပါစေ၊ ယင်းသည် ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်ပေ။

လူမှုသမိုင်းကို ဆန်းစစ်၍ လေးနက်စွာ သုံးသပ်လျှင် သဘာဝဥပဒေများ သို့မဟုတ် တရားစည်းကမ်းများ၏ စွမ်းအားကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်လာမည်။ ဤစည်းကမ်းတရားများ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ယင်းတို့ကို နားလည်လိုက်နာသော လူ့အဖွဲ့အစည်းများ တည်ငြိမ်၊ ရှင်သန်၍ မလိုက်နာသော အဖွဲ့အစည်းများ ပြိုကွဲ ပျက်စီးကြလေသည်။

လူဦးရေအနေအထား

နိစ္စသောတူမောင်

သန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

သုတစွယ်စုံမဂ္ဂဇင်း
ဧပြီလ၊ ၂၀၀၃ခုနှစ်

ဦးဦးဟာ (၁၉၉၆) ခုနှစ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ (၁၉၉၉) ခုနှစ်မှာ တစ်ကြိမ် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ မြို့တော် ကျင်းပခဲ့ စီးပွားရေးမြို့တော် ရှန်ဟိုင်းတို့ကို နှစ်ကြိမ် ခေါက် စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင် သွားရောက်လေ့လာကြည့်ရှုဖူးပါတယ်။ သုံးနှစ်ကာလ ကျင်းပမှုမှာ အစိုးရရုံးစိုက်ရာ မြို့တော်ထက် စီးပွားရေး နယ်သွယ်ရာမြို့တော်က ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ပိုမိုမြန်ဆန်တာ ကိုတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဘေကျင်းက ကုန်းတွင်းဒေသနဲ့ ရှန်ဟိုင်းက ကမ်းလယ်ဆိပ်ကမ်းရှိတာကြောင့် ကွာခြားတာလည်း ဖြစ်သွားတယ်။ မြို့တော်ရှိ လူဦးရေလည်း ကွာတယ်။
ဘေကျင်းမှာ (၁၀)သန်းကျော် (၁၁)သန်းခန့်၊
ရှန်ဟိုင်းမှာ (၁၄)သန်းကျော် (၁၅)သန်းခန့်။

ရန်ကုန်မြို့တော် လူဦးရေဟာ အလွန်တရာ ထူထပ်
များပြားပြီး ဗိုးယုံ အထပ်လိုက် အလွှာလိုက် လမ်းမကြီးများ
ဟာ ယာဉ်ပေါင်းများစွာကို အထပ်အငေါ့ မရှိဘဲ ရွေ့လျား
စီးဆင်းနေစေတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။

လူအင်အား၊ ရုပ်ဝတ္ထုအင်အား၊ စက်စွမ်းအား
အပြင်၊ အတတ်ပညာနဲ့ အဆင့်မြင့် နည်းပညာ အင်အား တို့က
ကြီးမားတာနဲ့အမျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ လျင်မြန်
တာပါပဲလား။ အတတ်ပညာ၊ နည်းပညာနဲ့ စက်မှု စွမ်းအား
နောက်ကျနေရင် လူအင်အားလောက်နဲ့တော့ သူများနိုင်ငံက
အချိန်အဟုန်မျိုး မဖွံ့ဖြိုးနိုင်ဘူး တူမောင်။ ဒါ့ကြောင့်
အသိပညာတွေ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် သိရှိအောင် ကြိုးစား
ရမယ်။ အတတ်ပညာတွေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်
အောင် ကြိုးစားကြရမယ်နော်။

မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများရဲ့ အကျယ်
အဝန်းကို နှိုင်းယှဉ် သိရှိထားရအောင် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

၁။ မြန်မာ	၂၆၁၂၁၈ (စ) မိုင်
၂။ တရုတ်	၃၆၉၅၅၀၀
၃။ လာအို	၉၁၄၀၀
၄။ ထိုင်း	၁၉၈၁၁၄
၅။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်	၅၇၂၉၅
၆။ အိန္ဒိယ	၁၂၆၉၂၁၉

နိုင်ငံတကာစာစောင်များ၊ မှတ်တမ်းများအရ အချို့
က စတုရန်းကီလိုမီတာနဲ့ ဖော်ပြလေ့ရှိကြတာမို့ ကူးယူဖော်ပြ
လိုက်ပါဦးမယ်။ နှစ်မျိုးလုံးသိထားရင် ပိုကောင်းတယ်။

၁။ မြန်မာ	၆၇၆၅၅၂ (စ) ကီလိုမီတာ
၂။ တရုတ်	၉၇၇၂၆၇၈
၃။ လာအို	၂၃၆၈၀၀
၄။ ထိုင်း	၅၁၃၁၁၅
၅။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်	၁၄၈၃၉၃
၆။ အိန္ဒိယ	၃၂၈၇၂၆၃

အကျယ်အဝန်းကိုတော့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး သိကြရပါပြီ။
အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံတွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူဦးရေ အခြေ
အနေရယ် မိမိနဲ့ နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်နေတဲ့ နယ်နိမိတ်
အလျားရယ် သိသင့်ပါသေးတယ်။

၁။ တရုတ်	၁၃၈၄မိုင်၊ လူဦးရေ ၁၂၇၆ သန်း
၂။ လာအို	၁၄၆ မိုင်၊ လူဦးရေ ၅. ၆ သန်း
၃။ ထိုင်း	၁၃၀၄ မိုင်၊ လူဦးရေ ၆၀ သန်း
၄။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်	၁၆၉ မိုင်၊ လူဦးရေ ၁၂၈ သန်း
၅။ အိန္ဒိယ	၉၀၃ မိုင်၊ လူဦးရေ ၁၀၀၆ သန်း

မြန်မာနိုင်ငံကတော့ လူဦးရေ ၅၁. ၇သန်း ပဲ ရှိနေတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လူဦးရေအနေအထား အင်အားချင်း
နှိုင်းယှဉ်လာရင် လာအို(လော) နိုင်ငံမှအပ မိမိထက် အဆ
များစွာ လူဦးရေများကြတာ သတိထားမိပေလိမ့်မယ်။ မြန်မာ
နိုင်ငံဟာ ဒါ့ကြောင့် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးမှာ နှစ်နိုင်ငံ
ချစ်ကြည်ရေးကို အလေးဂရုပြုခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့တယ်။

လူဦးရေ အနည်းအများထက် ပိုပြီးအာရုံစိုက်သင့်တာ
ကတော့ လူနေထူထပ်မှုနှုန်း ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ
များရှိ လူနေသိပ်သည်းမှုကို လေ့လာကြည့်ရအောင်။

	စတုရန်းမိုင်	၁ စတုရန်းကီလိုမီတာ
၁။ တရုတ်	၃၄၅ ယောက်	၁၃၃ ယောက်
၂။ လာအို	၆၂ ယောက်	၂၄ ယောက်
၃။ ထိုင်း	၃၀၆ ယောက်	၁၁၈ ယောက်
၄။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်	၂၂၃၄ ယောက်	၈၆၄ ယောက်
၅။ အိန္ဒိယ	၇၉၃ ယောက်	၃၀၆ ယောက်
၆။ မြန်မာ	၁၉၈ ယောက်	၇၆ ယောက်

လူဦးရေ ထူထပ်မှုနှုန်း အခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်စတုရန်း ကီလိုမီတာမှာ ဖြစ်စေ၊ တစ်စတုရန်းမိုင် အတွင်းမှာဖြစ်စေ လာအိုသာ မိမိထက် လူနေကျပါးပြီး အခြားသော (၄)နိုင်ငံတို့ဟာ အတော်ပင် ထူထပ်သိပ်သည်းကြတာ တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ဟာ မြန်မာရဲ့ (၁၁)ဆ လူနေသိပ်သည်းတယ်။ အကျယ်အဝန်းအနေနဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံမျှပင်မရှိ (ငါးပုံတစ်ပုံခန့်)သာ ကျယ်ပေမယ့် လူဦးရေကျတော့ မိမိထက် နှစ်ဆခွဲကျော်နေသေးတယ်။ သတိပြုစရာပဲ။

နိုင်ငံတကာနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံရတာ ရှေးယခင် ကာလများထက် ပိုမိုကျယ်ပြန့်လျင်မြန်လာပါတယ်။ အကူးအသန်း၊ အသွားအလာ အလွန်တိုးတက်များပြားလာဖွယ် ရှိပါတယ်။ ဒီအခါမယ် အထက်ပါနောက်ခံ အကြောင်းအခြင်းအရာများကို အခြေခံအဖြစ် သိရှိနားလည်ထားဖို့ လိုအပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပကတိတည်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေဟာ ပထဝီဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ လူဦးရေ (၁၂၇၆)သန်းရှိသော နျူးကလီးယား အဏုမြူလက်နက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံကြီးနဲ့

လူဦးရေ ၁၀၀၆သန်းရှိသော နျူးကလီးယား အဏုမြူလက်နက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံကြီးတို့ရဲ့အကြားမှာ ညှပ်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ မြန်မာလူမျိုးဟာ အစဉ်သဖြင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေတတ်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ သီးခြားလွတ်လပ်တဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ နေတတ်တဲ့ လူမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်တမ်းကြာတဲ့ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှု၊ အိန္ဒိယ ယဉ်ကျေးမှုတို့ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ခတ်မှုကို ပုံတူ ကူးယူခြင်းဖြင့် မခံယူဘဲ မိမိကိုယ်ပိုင် အခြေအနေနဲ့ ဆီလျော်ကိုက်ညီတာကိုပဲ ရွေးချယ်စိစစ်ပြီး လက်ခံသူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မည်သူမျှ လွှမ်းမိုးမှုကိုမှ မခံခဲ့ဘူးပေါ့။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ ကမ်းရိုးတန်း အရှည် ၁၃၈၅မိုင် ရှည်လျားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်သေးတယ်။

ဥရောပမှာ အဲလိပ်တောင်တန်းကြီးဟာ သဘာဝအရ အီတလီနဲ့ ဂျာမနီကို ခွဲခြားပေးထားတယ်။ ပီးရနီးတောင်တန်းကြီးဟာ စပိန်နဲ့ အခြားဥရောပနိုင်ငံများကို ခွဲခြားပေးထားတယ်။ အလားတူပဲ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနောက်ရိုးမ၊ အရှေ့ရိုးမ တောင်တန်းကြီးများက မြန်မာနိုင်ငံကို ခြံစည်းရိုးသဖွယ် သီးသီးသန့်သန့် ဝင်းခြံခတ်ပေးထားသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အတားအဆီးအနေနဲ့ ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။

လူမျိုးရှိပြီး နိုင်ငံမရှိခဲ့တဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ဒုက္ခဟာ စာဖွဲ့လို့ မကုန်နိုင်အောင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းခဲ့ရပါတယ်။ အစွဲရေးနိုင်ငံပေါ်ပေါက်လာမှ သူတို့ဘဝ အသက်ရှူပေါက်ရသွားလေရဲ့။

ပါလက်စတိုင်း လူမျိုးတွေမှာ နိုင်ငံမရှိသေးလို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ အသက် သွေးပေါင်းများစွာပေးပြီး ရုန်းကန် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ အများပင်အသိပဲ။ ယခုအထိလည်း ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားနေရဆဲ အခြေအနေပေါ့ကွယ်။

လူမျိုးနဲ့ နိုင်ငံအစဉ်သဖြင့် ရပ်တည်ရှင်သန်နေဖို့ ရာဟာ အဘက်ဘက်က လုံခြုံခိုင်မာအောင် ကာကွယ်ရန် သတိရှိရှိနဲ့ တာဝန်သိသူများရဲ့ လက်ထဲမှာပင် ရှိတယ်နော်။ အဓိကကတော့ စည်းလုံးညီညွတ်မှု အင်အားပဲ။ သွေးခွဲသူများရဲ့ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ခိုင်မာကျစ်လစ်တဲ့ စည်းလုံးမှုနဲ့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ကြရပါမယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံဂျာနယ်
အတွဲ(၁) အမှတ်(၁၄)
၁-၁၀-၂၀၀၂

ဖြူစင်ခြင်းကြောင့် မြင့်မားခြင်း

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

“ သင်၏ အကြီးမားဆုံးအလုပ်မှာ သူများ ထက် ရှေ့ရောက်အောင် လုပ်ခြင်းမဟုတ်၊ သင့်ကိုယ်သင် ကျော် ဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်ဆိုတော့ အချက်ကို ဖျက်မှောက်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးဟောင်းတရုတ် ပညာရှိတစ်ဦး၏ “ မိုင်တစ်ထောင်ခရီးကို ခြေတစ်လှမ်းမှ စတင်သည် ” ဟူသော အဆို အမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း ခြေလှမ်းကို ယနေ့ပင် စတင်၍ လှမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သင်ဖြစ်လိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် ယနေ့ပင် စတင်လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ”

WILFERD PETERSON

(ဝီးလ်ဖတ်ခ် ပက်တာဆင်)

တူမောင်နဲ့တကွ လူငယ်များဟာ ဘဝရဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းကို ရှာဖွေနေကြတာ မဟုတ်လား။ အချို့လူငယ်များကတော့ ဖြတ်လမ်းလိုက်ပြီး အကျော်အလွှားတွေနဲ့ မြန်မြန် ကြီးပွားချင်လေတော့ တရားတာရော၊ မတရားတာရော ကြိတ်တာပေါ့။ မှန်တာကော၊ မှားတာကော ပါတာပေါ့။ ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော ပြောတာပဲ။ ဟန်ဆောင်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ ဖုံးကွယ်ဖို့လည်း နောက်မတွန့်ဘူး။ လိမ်ညာဖို့ရာလည်း အရှက်အကြောက် မရှိဘူး။ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ ဟန်ဆောင်နိုင်ကြတယ်။ အချို့ အချို့ ပြောတာပါ။

အချို့လည်း ချောက်ထဲ ကျရောက်။

အချို့လည်း တောင်ထိပ် တက်ရောက်။

ဤဘဝ ဤမျှနဲ့တော့ မပြီးဆုံးသေးဘူးဗျ။ ဆက်ရန် ရှိသေးသည်။ အကြောင်းအကျိုးဆက် သဘာဝအရ အကောင်းအဆိုးတွေက ဆက်၍ ဆက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြဦးမှာ ဖြစ်ပါရဲ့။

ရေရှည်နဲ့ ရေတိုမှာ ရေတိုကိုချည်း မကြည့်ရဘူး။ Think Global, do local ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်တွေ ကြားရဖူးတယ်။ တွေးခေါ်မြော်မြင်တာတော့ နိုင်ငံတကာ မြင်ကွင်းကျယ် ခြုံငုံသိမြင်ပါ။ လုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ မိမိတို့ရဲ့ ပကတိ အခြေအနေ၊ ဒေသန္တရ အခွင့်အခါ အခြေအနေနဲ့ ဆီလျော်ကိုက်ညီအောင်သာ ဆောင်ရွက်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

တကယ်တော့ သူတစ်ပါးနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က တကယ့် ပြိုင်ဘက်အစစ်တွေ မဟုတ်ကြ

ပါဘူး။ မိမိအတွက် တကယ်ယှဉ်ပြိုင်ကျော် ဖြတ်ရမှာကတော့ မနွေက စိန်ဗေဒါထက် ယနေ့စိန်ဗေဒါက ပိုပြီးလက်သံပြောင်ဖို့ ဂီတပညာ စွမ်းရည်သာဖို့သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်တူမောင်ရယ်။ မိမိကိုယ်ကို အရည်အသွေး၊ အဆင့်အတန်း မြင့်မားအောင်မြင်တင် ထူထောင်သွားရေးကသာ မိမိအတွက် အရေးအကြီးဆုံးနဲ့ အဓိကကျတဲ့ အလုပ်ပေပဲ။

အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး သောမတ်စ်ကာလိုင်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး၊ အကျော်ဆုံးဆိုတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် ၂၀ လောက်ကို သေသေချာချာ လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ဘယ်အရည်အချင်းကြောင့် ယခုလို သူတို့ဟာ ထိပ်ဆုံးရောက်လာကြတာလဲ။ အဖြေထုတ်ပြခဲ့တယ်။ သူလေ့လာခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေက စာရေးဆရာ ဂျွန်ဆင်၊ ရူးဆိုး၊ ဘန်းစ်၊ စစ်ဘုရင်ထဲက ကရွန်းဝဲလ်နဲ့ နပိုလီယံ၊ ကဗျာဆရာ ဒန်တေး၊ ပြဇာတ်ဆရာရှိုတ်စပီးယား၊ တရားဟောဆရာ မာတင်လူသာနဲ့ နောက်စ် စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူတို့လုပ်ငန်းအသီးသီးမှာ အရည်အချင်းရှိလွန်းလို့ တော်လွန်းလို့ ထိပ်သီးနေရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများ၊ လူချွန်လူမွန်များဟာ လေ့လာကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူတို့မှာ တူညီကြတဲ့ အခြေခံအရည်အချင်းတစ်ရပ် သွားတွေ့ရတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ “ အမှန်တရားမြတ်နိုးခြင်း Sincerity ” တဲ့။

သောမတ်စ်ကာလိုင်းရေးသားခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းနဲ့ သူရဲကောင်းကိုးကွယ်မှုဆိုတဲ့ စာအုပ် (Hero and Hero-worship)မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ တကယ်တမ်း တိုးတက်

ကြီးပွားဖို့ ဆိုရင် မှန်တာလုပ်ရဲ့၊ မှန်တာပြောရဲ့၊ ဖြောင့်မှန်ခြင်း ရှိရမယ်လို့ ဆိုထားသတဲ့။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဒုတိယ ဝိုလ်မှူးကြီး သောင်းထိုက် (အငြိမ်းစား)က ကြိုက်လွန်းလို့ ဆိုပြီး စစ်ပြန် မဂ္ဂဇင်း၊ အတွေးအမြင် စာစောင်တို့မှာ ဆောင်းပါးပေါင်းများစွာ အဖွင့်ရေးသားဖော်ပြဖူးခဲ့ပါရဲ့။ ၁၉၅၁-၅၃ သူ ဗြိတိသျှနိုင်ငံ ဆင်းဟတ်စ် စစ်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခဲ့စဉ်က အသည်းစွဲ စာအုပ်ပါပဲတဲ့။

အမှန်တရား မြတ်နိုးခြင်းထဲမှာ လိမ်ညာဖုံးကွယ် မပြောတတ်ခြင်း၊ အမှန်ကိုသာ ပြောဆိုခြင်း ပါသွားပြီးသား ပါ။ ဘာပဲဖြစ်သွားသွား မှန်ရာကို ရဲရဲပြောမယ်။ ရဲရဲလုပ် မယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲခြင်း၊ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းခြင်း၊ ဟန် ဆောင်ခြင်းကို စက်ဆုတ်ခြင်း၊ ပွင့်လင်းဖြူစင်ခြင်း၊ ဖြောင့် မတ် မှန်ကန်ခြင်းတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများရဲ့ တကယ့် အနှစ် သာရ အမှတ်တံဆိပ်ကတော့ အမှန်တရားမြတ်နိုးခြင်း Sin- cerity ဖြစ်ပါတယ်လို့ သောမတ်စ်ကာလိုင်းက အထက်ပါ စာအုပ်မှာ လေးလေးနက်နက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရေးခဲ့ပါတယ်တဲ့။

ကောင်းပြီ၊ ပြီးတာ ဖြန်းတာ၊ လိမ်တာ ညာတာ၊ ဖုံးတာ ဝှက်တာ အဆင်ပြေအောင် ဟန်ဆောင်တာတွေကို ခွာချ ထားရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

ကွဲသွားမှာပေါ့လို့ ထင်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မတွဲနိုင်ပါဘူး။

ဖြောင့်မတ်ဖြူစင်တာကို လူတကာကြိုက်ပါတယ်။

အကြီးအကဲကလည်း သဘောကျပါတယ်။ လက်အောက်

ငယ်သားတွေကလည်း လေးစားအားကျပါတယ်။ လုပ်ဖော် တိုင်ဖက်တွေကလည်း သဘောကျကြတာပါပဲ။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြောင့် မတ်မှန်ကန်ဖို့သာ လိုပါတယ်။

ညာမှ ကြိုက်မယ် ထင်တတ်တယ်။

ပြီးမှာကောင်းမယ် ထင်မိတတ်တယ်။

တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်ခြင်း၊ ကျင့်သုံးခြင်းဟာ ဘယ်သောအခါမှ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး။ ဒုက္ခသေးသေးလေး တွေ့ချင်တွေ့မယ်။ ဒုက္ခ ကြီးကြီးမားမားတွေက လွတ်အောင် တယ်မလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခသေးသေးငယ်ငယ်လေးကို အလိမ် အညာ အကွေ့အကောင်တွေနဲ့ ရှောင်ကွင်းချင်တယ်ဆိုရင် ဒုက္ခသမုဒ်ပြင်ထဲ ဇလုပ်ဝဲ အမြုပ်ပဲလို့ မှတ်ပေရောမောင်။

ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

မြင့်မားတဲ့နေရာကို ရောက်ရှိ ရပ်တည်ခဲ့ကြသူတွေ အားလုံးဟာ ဖြူစင်ဖြောင့်မှန်ခြင်း လမ်းကြောင်းအားဖြင့်သာ ရောက်ခဲ့ကြသူတွေပါပဲ။ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့တွေ မဟုတ်ဘူး။

မဖြူစင် မဖြောင့်မတ်တဲ့ သူတွေကတော့ ညစ်ပေ ဇွန်းထင်းတဲ့ ဟန်ဆောင်မှု၊ ဖုံးကွယ်မှု၊ မရိုးသားမှု၊ လိမ်ညာမှု တွေကြောင့် လိပ်ပြာမလုံတဲ့အတွက် လမ်းခုလတ်မှာပင် ဆင်း သက် မှေးမှိန် ကွပ်ပျောက်သွားကြရပါတယ်။

ရာဇဝင်ထဲမှာ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး။

နိုင်ငံတကာ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာလည်း လေ့လာ

ကြည့်ရင် သာကေတွေ ပြစရာမှ အများကြီးပါ။

ချစ်စွာသောတူမောင် . . .

မြင့်မားချင်ရင် ဖြူစင်ရမယ်။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းဟာ ကြီးမြတ်သော ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်၊ ရည်မှန်းချက် ထားရှိသူများအတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်အကြောင်းတရား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံထားပါကွယ်။ Sincerity ဆင်ဆီယာရတီ။ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်ခြင်းကို လက်စွဲကျင့်သုံးကြည့်။ ထိရောက်အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၁၂-၄-၂၀၀၃

အောင်ပွဲကြားမှ အရှုံးများ

ချစ်စွာသောတူမောင်
နှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

မျက်မှောက်ခေတ်အခြေအနေကို ပြောဆိုကြရာမှာ "တမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး အင်အားအကြီးဆုံး နိုင်ငံကြီးတွေက အဆင်ရဲ အမွဲတေဆုံး နိုင်ငံအား ဗိုလ်ကြီးတိုက်ခိုက်မှုကို မျက်မြင်သတ်သေအဖြစ် ထိုင်စောင့်ကြည့်နေရသောခေတ်" လို့ ထောင် အချို့သော နိုင်ငံတကာ သတင်းစာဆရာတွေက နေးသားလာကြတာ တွေ့ရတယ်မောင်။

ဟိရိုရှီးမားနဲ့ နာဂါဆက်ီး ဆိုတဲ့ လူနေမြို့ကြီးပေါ်ရှိ အရပ်သားပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ အနုမြူဗုံးကြဲချခြင်းအားဖြင့် စစ်တိုက်ကြမယ် ဆိုတာ သာမန်ပြည်သူလူထုကိုလည်း ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်

သုတ်သင်တာပါပဲလို့ ဘယ်စစ်ရာဇဝတ်တရားရုံးကမှ တရား
ခွဲဆို အပြစ်ပေးခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေါင်ဗျာ။ နိုင်ငံတကာ
ဥပဒေကို မဟုတ်မထားပါ။

ကိုရီးယားစစ်ပွဲ၊

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ၊ ပနားမားစစ်ပွဲ။

ကမ္ဘာအနှံ့မှာ အမေရိကန် စစ်တပ်က ကျူးကျော်
တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေဟာ နှစ်ဆယ်ရာစုထဲမှာ မနည်းလှ
ပါဘူး။ အီရတ်ကူဝိတ်စစ်ပွဲ အာဖဂန်နစ္စတန်စစ်ပွဲ အထိပဲ
ပြောပါတော့။ တီဗီဖန်သားပြင်နဲ့ သတင်းစာဂျာနယ်တွေ ထဲမှာ
တူမောင်တို့ အဆက်မပြတ် ကြည့်နေကြရတာက အမေရိ
ကန်နဲ့ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွေ အီရတ်နိုင်ငံကို မတ်လ(၁၉) ရက်
မှစ၍ ငှားရမ်းချကာ တိုက်ခိုက်ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ပုံ သတင်း
ဖြစ်စဉ်များပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကမ္ဘာကြီးဟာ လူဦးရေ မတန်တဆတိုးပွားလာ
ခဲ့ပြီမို့ စစ်ပွဲတွေက လူသား အသက်ခန္ဓာပေါင်းများစွာကို
ယခုလို မိုက်မဲရက်စက်စွာ သေကျေစေလေရော့ သလားလို့
တောင် မဆီမဆိုင် စဉ်းစားမိပါလေရဲ့။ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ်၊ ဦးဦး
တို့ မွေးစ၊ အချိန်ကာလ၌ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေဟာ သန်း
ပေါင်း ၁၅၀၀ ရှိခဲ့တယ်ကွယဲ့။

၁၉၈၇ ကာလ ရောက်လာတဲ့အခါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
လူသား သန်းပေါင်း၃၀၀၀ ရှိလာခဲ့ပါပြီတဲ့။ နှစ်ဆ။

ဟောဗျာ။ ဘာမှ မကြာလိုက်သလိုပါပဲ။

၂၀၀၁ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာလူဦးရေဟာ သန်းပေါင်း
၆၀၀၀ ကျော်စပြုပါပြီတဲ့။ လေးဆ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်ရောက်ရင် လူဦးရေသန်း
၉၀၀၀ နဲ့ သန်း ၁၀၀၀၀ အကြားမှာ ရှိလာမယ်လို့ သက်
ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တွေက တွက်ဆ ခန့်မှန်းထား
သတဲ့။ အနှစ် ၁၀၀ အတွင်း ၆ဆ ရှိလာပုံ။

အနိဋ္ဌာရုံ အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ
သူသားမျိုးနွယ်စုတွေဟာ ပိုမိုချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းအားဖြင့်
အနာဂတ်ကို မွေးမြူပျိုးထောင်မလား။ မုန်းတီးခြင်း၊ စက်
ဆုတ် ရွံ့ရှာခြင်း၊ မနာလိုမရှုမိမ့်ခြင်း၊ လက်စားချေခြင်း၊ သတ်
ဖြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းများနဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေကို အရပ်ဆုံး၊ အကျဉ်းတန်
အောင် လုပ်မလား။

အမုန်းတရားနဲ့ အာယာတတွေဟာ လျော့နည်း
သွားသလား၊ တိုးတက်များပြားလာနေသလား။

တစ်ခြားနိုင်ငံတွေမှာတော့ မသိ။ အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စုမှာတော့ သိသာထင်ရှားတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေရှိသတဲ့။
၁၉၈၅ခုနှစ်တုန်းက တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အမုန်းရာဇဝတ်မှုလို့
သတ်မှတ်ရမယ့် အမှု(၁၁)မှု ရှိခဲ့တယ်။ ၁၉၉၀ပြည့်နှစ်မှာ
အမုန်း ရာဇဝတ်မှုက (၁၀၀၀)ကျော်တောင် ရှိပါသတဲ့။ ၅နှစ်
အတွင်း အဆတစ်ရာဆိုတာ အံ့ဩစရာပါ။ ၁၉၉၉ခုနှစ်ရဲ့
ထေမပိုင်း ၆လ အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် အမုန်းရာဇဝတ်
မှုပေါင်း (၇၀၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ တစ်နှစ်အတွင်း

ဆိုရင် သောင်းဂဏန်း ကျော်တာ သေချာတာပေါ့။ ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုးတက် ပြန့်ပွားမှုတွေပါကလား။

၂၀၀၁ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ရက်နေ့ နံနက် ခင်းက နယူးယောက်မြို့၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးဗဟို အဆောက်အအုံ ၁၁၀ထပ်ရှိတဲ့ မိုးထိုး မျှော်စင်ကြီး ၂ခုကို ဘိုးယင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး ၂စီး ပြန်ပေးဆွဲပြီး အရပ်သား လူပေါင်း ၃၀၀၀ကျော်ကို သေကျေပျက်စီးစေခဲ့တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအတွင်း အချစ်တွေ ပြန့်ပွားလာမလား။ အမုန်းတွေ ရန်လိုစိတ်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာမလား။ နားရွက်တံတွေးဆွတ်တာခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နီမြန်းတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်ပွဲ၊ အီရတ်စစ်ပွဲတို့ကို အမေရိကန်တို့ ဆင်နွှဲတိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။ အားလုံးအမြင်ပဲလေ။

ရေတိုအနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ စစ်မာန်တက်တဲ့ အပြုအမူတွေဟာ အင်ဒိုင်းယာကြီးအင်အားကြီးဖို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝစေဖို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ကောင်း စွမ်းဆောင် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရေရှည်သဘောဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ အကြင်နာကင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ကျဆုံးမှုရဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။

ရောမရဲ့ ရှေးခေတ်ဟောင်းကာလသမိုင်းထဲက စစ်အင်အားဟာ ကြောက်လန့်ချောက်ချား စေလောက်အောင် ကြီးမားပြင်းထန်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ မွန်ဂိုအင်ပါယာလည်း

အလားတူပါပဲ။ နပိုလီယန်ဧကရာဇ်၊ ဟစ်တလာစတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့ တောင့်တင်းကြီးမားလှတဲ့ စစ်အင်အားတွေနဲ့ ဂုဏ်မောက်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ပေရဲ့။

အမေရိကန်နဲ့ ဗြိတိသျှတပ်တွေဟာ အီရတ်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တဲ့ စစ်ပွဲကို “အီရတ်တို့အတွက် လွတ်မြောက်ရေး စစ်ဆင်ရေး ” လို့ အမည်ပေးခဲ့ကြတယ်။ လေယာဉ်များနဲ့ ဝါဒဖြန့်စည်းရုံးတဲ့ စာရွက်တွေကို အီရတ် ခြံရွာများပေါ်သို့ အာရဗီဘာသာနဲ့ စာရွက် ၅၀၀၀၀၀၀ (ငါးသန်း) ကြိမ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အာရဗီဘာသာစကားနဲ့ ရေဒီယိုလိုင်းငါးခုမှ ၂၄နာရီပတ်လုံး အသံလွှင့် စည်းရုံးတာတွေလည်း လုပ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ဘုရား အစိုးရထဲမှ အရာရှိတစ်ဦးပြောပြတာက “ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ ခုခံနိုင်စွမ်းရည်ကို လျှော့တွက်ခဲ့မိကြတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို လျှော့တွက်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လွတ်မြောက်ရေး ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဆွဲဆောင် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ပိုပြီး တွက်ဆထားမိကြတယ် ”တဲ့။

မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ စစ်ပွဲဟာ လူတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေစေတာပါပဲ။

ကိုယ်က စစ်မဖြစ်လိုပါဘူးဆိုပြီး ရှောင်လွှဲချင်ပေမယ့်လည်း စစ်ပွဲက မိမိကို ဝါးမြို့သွားတာမျိုးတွေလည်းရှိတတ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲ (၁၈၂၄)၊ ဒုတိယစစ်ပွဲ (၁၈၅၂)နဲ့ တတိယစစ်ပွဲ (၁၈၈၅)ဆိုတာတွေဟာ

မြန်မာတွေ တိုက်ချင်လို့ တိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊
မတိုက်ချင်ဘဲနဲ့ ရှောင်လွှဲလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရလွန်းတာ
ကြောင့် တိုက်ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။

၁၉ရာစုကာလ မြန်မာနိုင်ငံဟာ သုံးကြိမ်လုံးလုံး
စစ်ရှုံးပြီး နာလန်မထူနိုင်ဘဲ လဲကျခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊
စစ်အင်အားနည်းခြင်း၊ စစ်လက်နက်များ ညံ့ဖျင်းခြင်း၊ စီးပွား
ရေး ဆင်းရဲချို့တဲ့ခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်များ အမြော်အမြင်နည်း
ပါးခြင်း၊ ပြည်သူလူထုမှာ နှိုးကြားထက်သန်တဲ့ အသိဉာဏ်
ဗဟုသုတ မပြည့်ဝကြခြင်းနဲ့ အတတ်ပညာနည်းပညာ ခေတ်
နောက်ကျခြင်းစတဲ့ သင်ခန်းစာများစွာ ရခဲ့ပြီးပြီပေါ့။

စစ်ဖြစ်လို့ နိုင်ငံတယ်ဆိုတာ မရှိလှပါဘူး။

အများကြီးဆုံးရှုံးတဲ့ဘက်နဲ့ အနည်းငယ်ဆုံးရှုံးတဲ့
ဘက်ရယ်လို့သာ ရှိမှာပါ။ သက်သာတဲ့ဘက်မှာ ကိုယ်ရှိဖို့ရာ
လို့မှာပေါ့။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ အီရတ်နိုင်ငံမှာ
သမ္မတ ဆာဒမ်ဟူစ်နီကို ဖြုတ်ချချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒတော့
အောင်မြင် သွားခဲ့ပြီပေါ့။ လူသားတွေကို အန္တရာယ်ပေးတဲ့
ဓာတုလက်နက်၊ ဇီဝလက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်နေလို့ ဘာဘာ
ညာညာ ဆင်ခြေပေးပြီး ကုလသမဂ္ဂရဲ့ သဘောတူညီချက်
မရဘဲ မိမိသဘောနဲ့ မိမိ ငွတ်အတင်းဝင် တိုက်ခဲ့ခြင်း
အတွက် (အကယ်၍သာ ဒါကို အထောက်အထား မပြနိုင်ဘူး
ဆိုရင်) နိုင်ငံတကာ ပြည်သူလူထုက နှာခေါင်းရွံ့တာကိုတော့

ခံရတာ ပေါ့လေ။ နိုင်ရင်ပြီးတာပဲဆိုပြီး ဒီအချိုးမျိုးနဲ့သာ
ရှေ့ဆက် ခရီးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ သမိုင်းက သင်ခန်းစာ
ပေးတာကို ခံရဦးမယ်လို့ အောက်မေ့မိပါရဲ့။

သမိုင်းဆိုတာကတော့ ညာလို့မရဘဲကိုး။ စွမ်းအား
ကြီးသူသာလျှင် အမှန်ဖြစ်သည်လို့ ထင်မြင်ယူဆချက်ထက်
အမှန်တရားက စွမ်းအားကြီးမားတယ်လို့ ဦးဦးကတော့
နားလည်လက်ခံထားဆဲပဲ။

“ ကြီးကျယ်တဲ့ နိုင်ငံတွေအားလုံးဟာ တက်ပြီးရင်
ကျရမှာပဲ။ သမိုင်းကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာရင် မဟာ
နိုင်ငံတော်ကြီးတွေ အားလုံးဟာကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်း
ကြံတာတွေချည်းပဲ ” လို့ သမိုင်းပညာရှင် တိုင်ဘီက သတိ
ပေးဖူးတယ်။ အေး - အဲဒီစကားမှန်ရဲ့လား စောင့်ကြည့်ကြ
သေးတာပေါ့ဗျာ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၀၆-၄-၂၀၀၃

သစ်ပင်ထိပ်ဖျား ကိုင်းပေါ်နားပါ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ဦးဦးတို့ မူလတန်း ကျောင်းသား အရွယ်က ဒေါင်းဖတ်စာ မြန်မာစာကို နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းတို့မှာ သင်ခဲ့ ကြရပါတယ်။ ဒေါင်းဖတ်စာထဲမှာပါတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေဟာ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အဆုံးမှာ သင်ခန်းစာ ပေးတာ တစ်ခုခုတော့ ပါစမြဲပဲကွယ်။ လိမ်ညာ မုသားစကားပြောလို့ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ သိုးကျောင်းသားလေးနဲ့ ဝံပုလွေ အကြောင်း အိစ္စတပုံပြင်ကို မြန်မာမူပြုထားတဲ့ နွားကျောင်းသားနဲ့ ကျား အကြောင်းဆိုရင် ပထမတန်းမှာ ဆရာမ ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံပြင် ပေါ့။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်လို့ ရွှေပုဆိန်ရရှိပြီး လိမ်ညာ ပြောဆိုတဲ့ လောဘကြီးသူ သစ်ခုတ်သမားမှာတော့ သူ့ရဲ့ သံပုဆိန် ဆုံးရှုံးရကြောင်း၊ ဒါဟာလည်း မူရင်းမာကျူရီ

နတ်သားနဲ့ သစ်ခုတ်သမားဆိုတဲ့ အိစ္စတ ပုံပြင်ပဲကွယ်။ အလားတူပါပဲ ခြင်္သေ့နဲ့ ကြွက်၊ ယုန်နဲ့ လိပ်၊ ရွှေဥ ဥတဲ့ငန်း နဲ့ လောဘကြီးတဲ့ ငန်းပိုင်ရှင်စတဲ့ ပုံပြင်များစွာဟာ ကမ္ဘာ ကျော် အိစ္စတ ပုံပြင်များလို့ မသိခဲ့ကြပေမယ့် ဖတ်စာထဲမှာ ရယ် အဖေအမေတို့ ညစဉ် ပုံပြောတဲ့ အထဲမှာပါလို့ရယ် ကလေးဘဝကပင် ရင်းနှီးခဲ့ကြရတဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ သင်ခန်း စာတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်မောင်။ ဆင်ခြင်စရာတွေပါ။

ကြီးလာတော့ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖနှစ် ယောက်ဆိုတာ ကြားဖူးလာရတယ်။ အဲဒါဟာလည်းပဲ အိစ္စတ ပုံပြင်တွေထဲက ဂျုံစက်ပိုင်ရှင်၊ သူ့သားနဲ့ သူ့မြည်း ဆိုတာ ပေါ့။ လူတကာပြောဆို အကြံပေးတာတွေကို မဆင်မခြင် မလိုက်နာ၊ မလုပ်ဆောင်သင့်ကြောင်း အမှားသရုပ်ပြနဲ့ သာကေဆောင်ပြီး ပညာပေးတာလေ။

ဒေါင်းဖတ်စာထဲမှာ မြေခွေးနဲ့ ငှက်ကျားအကြောင်း လည်း ဖတ်ခဲ့၊ သင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါလည်း လက်စသပ်တော့ အိစ္စတပုံပြင်များထဲက ပါကလား။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ် တယ်။ ယုတ်မာလှည့်စားတဲ့နည်းကို ကျင့်သုံးခဲ့ရင် မိမိအလှည့် ကိုလည်း တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ရောက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ သိကြရတယ်ဗျ။

အိစ္စတပုံပြင်များဟာ ကမ္ဘာကျော်ကြတဲ့ အလျောက် မိမိ ကလေးဘဝမှ အရွယ်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်း ကြုံတွေ့ ရတာနဲ့အမျှ အဖိုးတန်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေပါပဲ။ အဲဒါဆိုတာ လက်တွေ့ သဘောပေါက်ရပါရဲ့။

အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ ညီသစ်ရေးသား ထုတ်ဝေတဲ့ အိစ္ဆာပုံပြင်များ (အင်ကြင်းဦး ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၂၀၀၂ မတ်လ) စာအုပ်မှ အမှတ်(၂၂) မြေခွေးနဲ့ ကြက်ဖ ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကို ဦးဦးဖြင့် ယခင်က တစ်ခါမှ မကြားဖူး၊ မဖတ်ဖူးဘူးဘူး။ ဖတ်ဖူးရင်လည်း ဖတ်ဖူးပါမယ်။ သို့သော် မှတ်သားမိလောက်အောင် သတိမထားခဲ့ပါဘူး။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဖြစ်စေ၊ ညအခါ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလှည့်ကျ ပုံပြောတမ်းကစားကြတဲ့ အခါမှာဖြစ်စေ၊ ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မိမိရဲ့ အာရုံထဲသို့ စွဲမြဲလောက်အောင် မဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးတာတော့ သေချာတယ်ကွယ်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာမှပဲ အဲဒီပုံပြင်က အရသာ ထိထိမိမိပေးတော့တာကိုး ခုမှ နားလည်သဘောပေါက်မိတော့တယ် ဆိုရမယ်။ ယခင်က မကြားဖူးတာ၊ သတိမပြုမိတာဟာ ဦးဦးရဲ့ နားမျက်စိသေးငယ်ခဲ့လို့ အံ့မဝင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

“ ကမ္ဘာမြေ ပထဝီဝင်၊ ကမ္ဘာသမိုင်း ရာဇဝင်၊ သုံးသပ်လေ့လာတင်။ အကြံဉာဏ်ဝေဖန် မြှော်ရှုမြင်၊ ငါတို့ ပြည်ထောင်စုတွင် ” ဆိုတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ငါးဆယ်ကာလ ဆရာ မြို့မငြိမ်း (၁၉၀၉-၁၉၅၅) ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ လူချွန်လူကောင်း တေးသီချင်းမှ လေးနက်ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ စာသားနဲ့ ယှဉ်တွဲ ဆင်ခြင်ကြည့်ပေါ့တူမောင်။ မြေခွေးနဲ့ ကြက်ဖ ပုံပြင်ကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ် -

မြေခွေးနဲ့ ကြက်ဖ

တစ်နေ့မှာတော့ မြေခွေးတစ်ကောင်ဟာ ဆူဖြိုးလှတဲ့ ကြက်ဖတစ်ကောင် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကိုင်မှာ နားနေတာကို တွေ့သွားတယ်။

“ ကြက်ဖကို ညစာ လုပ်စားလိုက်ရင်တော့ တော်တော်အရသာရှိမှာပဲ။ ကြက်ဖကို မြေကြီးပေါ် ပျံဆင်းလာအောင်လုပ်လို့ ရ မရ ငါစမ်းကြည့်ဦးမှပဲ။ ဆင်းလာရင်တော့ ငါသူ့ကို စားပစ်လိုက်မယ် ” လို့ မြေခွေးက စဉ်းစားနေမိတယ်။

ဒါကြောင့် မြေခွေးဟာ သစ်ပင်အောက် သွားထိုင်ပြီး ကြက်ဖကို မော့ကြည့်တယ်။

“ မင်္ဂလာနေ့ပါ ကိုကြက်ဖ။ ဒီမနက်ခင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ တွန်သံဟာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောမယ့် သတင်းကောင်းကို ကြားရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီထက်ပိုပြီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံသွားပါလိမ့်မယ် ” လို့ မြေခွေးက ဆိုတယ်။

“ မင်္ဂလာနေ့ပါ ကိုမြေခွေး။ ကျုပ်ကို သတင်းကောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး ” လို့ ကြက်ဖက ဆိုတယ်။

“ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအောက်ကို ဆင်းလာပြီး ကျုပ်နားလာထိုင် နားထောင်မှ ကောင်းကောင်းကြားရမှာပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့လည်း အော်ပြောနေစရာမလိုတော့ဘူးလေ ” လို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ မြေခွေးက ဆိုတယ်။

“ မလာတော့ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမြေ

ခွေး၊ ဒီနေရာကနေ ကောင်းကောင်း ကြားရပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကောင်း လေ့လာဖို့ သစ်ကိုင်းမြင့်မြင့်မှာ နားနေရတာကို ကျုပ်က ပိုပြီးသဘောကျတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုမြေခွေးရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို မြန်မြန်လေး ပြောပြစမ်းပါဦး ” လို့ ကြက်ဖက ဆိုတယ်။

“ ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြောပြချင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ။ နောက်ဆို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ငှက်တွေ၊ ငါးတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံး မဟာမိတ်ဖွဲ့ကြဖို့ သဘောတူလိုက်ပါပြီ။ အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် နာကျင်အောင် မလုပ်ရဘူး။ မသတ်ဖြတ်ရတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဥပဒေတစ်ခု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ကြပါပြီ။ ဒါဟာ သတင်းကောင်းပဲပေါ့ဗျာ ” လို့ မြေခွေးက ဆိုတယ်။

“ သတင်းကောင်းတာက ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ ” လို့ ကြက်ဖက ဆိုတယ်။

“ ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ပဲ ” လို့ မြေခွေးက အော်ပြောတယ်။

“ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မုသားသုံးတယ်လို့ မထင်လိုက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ။ မိတ်ဆွေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီသတင်းက ကျုပ်တို့ အားလုံးအတွက် တကယ့်ကို အဓိပ္ပါယ် ရှိပါတယ်။ ဝံပုလွေကို တွေ့ပြီဆိုရင် သိုးတွေအနေနဲ့ လုံးဝကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကြွက်ကလည်း ကြောင်ကို ကြောက်စရာ မလိုပဲ ကစားနိုင်နေပြီ။ သမင်တွေလည်း ခြင်္သေ့ကို မြင်ရင် ပြေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ယင်ကောင်ငယ်လေးတွေတောင်

ပင့်ကူရဲ့ ရန်ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးဗျ ” လို့ဆိုပြီး မြေခွေးက အသက်ရှူဖို့ ခဏနားတယ် ပြီးမှ . . .

“ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ အားလုံးထဲမှာ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး အတူတူ ကစားနိုင်ကြပြီလေ။ ကျုပ်တို့ တဝကြီး ပျော်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားက သစ်ကိုင်းမှာ နားမနေစမ်းပါနဲ့ဗျား။ မြေကြီးပေါ်ဆင်းလာပြီး ကျုပ်နဲ့အတူ ပျော်စရာ ကစားနည်းတွေ ကစားစမ်းပါ ” လို့ ဆိုတယ်။

ဒါပေမယ့် ကြက်ဖက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး။ လည်ပင်းကြီးဆန့်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ပုံစံက အဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်နေတဲ့ပုံမျိုး။ ကြက်ဖရဲ့ အပြုအမူကြောင့် မြေခွေး ဒေါသထွက်လာတယ်။

“ အောက်ကိုသာ အခု ချက်ချင်း ဆင်းလာခဲ့ပါတော့ မိတ်ဆွေရယ်။ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ လယ်ကွင်းတွေထဲကို ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျား လည်ပင်းကို အဲသလိုကြီး ဆန့်ထားတော့ ကြည့်ရတာ ရုပ်ဆိုးလိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာတွေ မြင်ရလို့လဲ ” လို့ မြေခွေးက ဆိုတယ်။

ကြက်ဖက မြေခွေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ ကျုပ်ထင်တာကတော့ ဆာလောင်နေကြတဲ့ ခွေးတစ်ဖျပ် ဒီဘက်အတိုင်း လာနေတာကို မြင်မိတယ် ထင်တာပဲ ” လို့ ကြက်ဖက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဆိုတယ်။

“ အို မိတ်ဆွေ၊ အို မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ” လို့ မြေခွေးက ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့နဲ့ဆိုပြီး ထွက်ခွာဖို့ ပြင်တယ်။

“ မသွားပါနဲ့ဦးဗျ။ ခင်ဗျား အခုပဲ ပြောခဲ့တာလေ။ တိရစ္ဆာန်တွေ အကုန်လုံး မဟာမိတ်တွေ ဖွဲ့ထားကြပြီဆို။ ခင်ဗျား သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ခွေးတွေက ခင်ဗျားကို နာကျင် အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဒီနေရာမှာပဲနေပြီး သူတို့ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး ” လို့ ကြက်ဖက ဆိုတယ်။

“ မနေနိုင်ဘူးဗျ။ သူတို့ ဒီသတင်းကို မကြားရ လောက်သေးဘူးလို့ ကျုပ် ပြောနိုင်တယ် ” လို့ ပြောပြီး မြေခွေးဟာ ဒရာသောပါး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

“ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်သားပဲ။ ခင်ဗျား ပြောတာကို ကျုပ်မှ မယုံတာ ” လို့ ကြက်ဖက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မြေခွေးကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ ကြက်ဖ ဟာ အမြင့်ဆုံးထိပ်ဖျားကိုင်တစ်ခုမှာ နားပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး မှာရှိတဲ့ ခွေးတွေ အကုန်လုံး သူ့နောက်က လိုက်လာတဲ့ ပုံမျိုး နဲ့ အဝေးမှာ ပြေးနေတဲ့ မြေခွေးကို ကြည့်ရင်း အားရပါးရ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေတော့တယ်။ ။

x x x x

ပုံပြင်အဆုံးမှာ နိဂုံးစကားလေး ပါးပါရစေမောင်။ အခြား မဟုတ်ပါဘူး။ အဝေးကို ပြေးထွက်သွားတဲ့ မြေခွေး ဘွဲ့ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်နိုင်အောင် ပညာဗဟု

သုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အဆင့်မြင့်သူတွေရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ နားပြ ဖြစ်တဲ့ ကြက်ဖဖြစ်ရမယ်နော်။ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင် ခင်ပါစေ . . .

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(မိတ်ပညာ)

၁၄-၄-၂၀၀၃

အဆင်းနှင့်အတက်

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

မိတ်ဆွေတစ်ဦးဟာ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုမှ ပြန်လာကြောင်း သူပြောပြလို့ သိရတယ်။ သူ့အကျဉ်းအချုပ်မှာ ကျခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သားအသက် ၂၀ အရွယ်လောက် လူငယ်တစ်ယောက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရလို့ မြို့တစ်မြို့က အကျဉ်း စခန်းမှာ ရှိတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပါလို့ သားဆီက ခေါ်စာရလို့ သွားကြရာမှာ အဖော်အဖြစ် ပါသွားခဲ့တာ။

သူ့မိတ်ဆွေရဲ့သားကို ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရတဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတယ်တဲ့။ သို့ပေမယ့် ထိုလူငယ်လေးဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့

လူကြီးလူကောင်း မိဘများရဲ့ ပညာတတ် သားသမီးဖြစ်တဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကို သွားပြီး တွေ့ဆုံအားပေးခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ ပျော်စရာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဟေး ဟေး ဝါးဝါးနဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးရမဲ့ မြင်ကွင်းလည်း ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ။ သင်ခန်းစာယူစရာ သတိပြုစရာ ဆင်ခြင်စရာတွေတော့ အများကြီးပဲ။ ဘိန်းဖြူစွဲမိပြီဆိုမှတော့ ရှိသမျှ စီးပွား ဥစ္စာ တက်တက် ပြောင်တဲ့အထိ မွေတော့တာပဲ။ မဟုတ်တာ ပြောဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ မမှန်တာလုပ်ရန်လည်း သိပ်မကြောက်တော့ဘူး။ လိမ်ညာပြောဆိုဖို့ရာလည်း လက်မနှေးတော့ဘူး။ ယခင်က ရိုးသားဖြောင့်မှန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အရာတွေဟာ ဘိန်းဖြူစွဲ မိတဲ့နောက် အကုန်လွင့်ပါး ပျောက်ဆုံးသွားကြတော့တာပဲ။ ဆေးစွဲတဲ့ ဆေးဘဲဘဝ ကျရောက်သွားရတာ ကြောက်စရာပဲမောင်။

တူမောင်တို့ အပေါင်းအသင်း သတိထားပြီး ပေါင်းသင့်တယ်။ အပေါင်းအသင်း အရေးကြီးတယ်။

လူဆိုတာ အထီးထီး နေလေ့ရှိတဲ့ သက်ရှိမဟုတ်ဘူး။ အစုအဝေး အပေါင်းအသင်းနဲ့သာ နေလေ့ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လို အပေါင်းအသင်းလဲဆိုတော့ တူရာအစုမှာ ဝင်ရောနှောတတ်တဲ့ သဘောပဲ။

အရက်သမားတွေဟာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို မလာကြပါဘူး။ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ လူတွေကလည်း ဖဲဝိုင်းကို မသွားကြပါဘူး။ ဖဲဝိုင်းကို ဝင်မလာပါဘူး။

မိမိဘဝကို တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ထူထောင်ဖို့ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချချင်တဲ့လူဟာ ညနေချမ်း

အချိန်မှာ ကာရာအိုကေဆိုင်တို့၊ ဘီယာဆိုင်တို့မှာ ထိုင်နေ အားပါဘူး။ လဖက်ရည်ဆိုင်တိုင်ကြတာချင်းအတူတူ တောင်မှ စာရေးဆရာ၊ စာပေသမားတွေက တစ်အုပ်စု၊ ရုပ်ရှင်သမား ဝီဒီယိုသမားတွေ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ဆိုင်က တစ်အုပ်စု ရောရော နှောနှော သိပ်မရှိလှဘူး။ အေးလေ အနုပညာသမားချင်း အတူတူပေမယ့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ရတဲ့ လုပ်ငန်းသဘာဝနဲ့ အလေ့အထ အမူအကျင့်တွေက ကွဲပြားတော့ မတွဲကြဘူး။

ဖဲသမားတွေနဲ့ပေါင်းပေမယ့် ဖဲသမားမဖြစ်တဲ့ လူလည်း ရှိပါတယ်။ အရက်သမားတွေနဲ့ တွဲပေမယ့် အရက် မသောက်တတ်တဲ့ သူလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် နည်းတယ်။ တွဲရင်း ပေါင်းဖော်ရင်းနဲ့ ရောယောင်ပါသွားကြတာက များများပဲ။

ဝေးဝေးက ကြိုတင်ရှောင်ကွင်းတာက အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီအဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ ရောက်ခဲ့မိသွားရင်လည်း လောင်းကစား၊ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါး၊ ဖဲ၊ အရက် မိန်းမစတဲ့ ပျက်စီးစေတဲ့ အရာတွေနဲ့ ဝေးအောင် ရှောင်ထွက် သင့်တာပေါ့ တူမောင်။ ယစ်မူးပျော်ပိုက်သွားမိရင် ရုန်းထွက်ဖို့ တော်တော် ခက်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ သားလေးဟာ အဲသည်လို ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်သင့်ပြီး ထောင်ဒဏ် အပြစ် ပေးခံခဲ့ရတာပဲ။ သူ့ဘဝဟာ အညွန့်ကျိုးသွားခဲ့ရတာပေါ့။ မူးယစ်ဆေးရဲ့ အန္တရာယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စရာတောင် ကောင်းပါတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုင်ရာ ကျောင်းသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆိုပါစို့။

တစ်နေ့မှာ တန်းစီခရာမူတဲတော့ သူ့ရဲ့ ခါးပတ်က ခွာမရဘူး။ ပျောက်နေတယ်။ နီးရာတွေ့ရာ ခါးပတ်တစ်ချောင်း တို့ ဆွဲပြီးပတ်ခဲ့မိတယ်။

ဘေးက အတန်းဖော်မှာ ခါးပတ်မပါ။ စစ်ဆေးတဲ့ အခါ သူ့ခါးပတ်ကို အမှတ်အသားနဲ့ ရှာရော။ အထက်က ပြောခဲ့တဲ့ အလွယ်တကူ တွေ့ရာဆွဲပတ်ခဲ့တဲ့ ကလေးမှာ အပြစ်ဖြစ်နေပါလေရော။

သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ဒီလိုမခိုးရဘူးဆိုတာမျိုး တာဝန် ချီသူတွေက ဆုံးမပါလိမ့်မယ်။

ထိုလူငယ်လေးဟာ ရှက်တဲ့စိတ်နဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ထိုနေ့ ညမှာ

သေကြောင်းကြံစည်သွားတဲ့အတွက် မှောက်ရက် လဲနေတဲ့ အလောင်းကိုပဲ သွေးအိုင်ထဲမှာ တွေ့ရှိကြရတယ်။ အားလုံးပဲ စိတ်မကောင်းကြဘူး။

သူဟာ ဦးဦးတို့မြို့က ဦးဦးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးရဲ့သားပဲ။ သူတို့သားလေး ဒီသင်တန်း တက်ခွင့်ရလို့ အထူးပဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူခဲ့ကြတယ်။ ဒီသင်တန်း မှာ အရွေးချယ်ခံရလို့ ကြည်နူးမဆုံးဘူး။ အခုလို မမျှော် လင့်တဲ့ အရှက်ရပြီး အသက်ပါဆုံးရှုံးသွားရှာပြီဆိုတော့ မိဘ ချင်းကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အလွန်တရာ ကြေကွဲပြီး စိတ်ထိခိုက် ရှာမှာပေါ့။

အသေးအဖွဲ့ အမှားအယွင်းတစ်ခုဟာ ဝတ်စုံခါ တစ် ရံမှာ အကြီးအကျယ်ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုအထိ ရောက် ရှိသွားစေနိုင်ပါကလား။ အဲဒီလို အံ့အားသင့်စရာနဲ့ ကြောက်

လန့်စရာကောင်းအောင် ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှပါကလား။

အထက်ပါအတွေ့အကြုံများကို မနေ့က ကြားသိရ ပြီးတဲ့နောက် လူငယ်တွေမှာ သတိပြုသင်ယူစရာတွေ သတိထားပြီး အတုယူလေ့ကျင့်ပျိုးထောင်စရာတွေ အများကြီးပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိပါတယ်။ အချို့အချက်အလက်တွေကို လူငယ်များဟာ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး။ သိလည်း မသိကြဘူး။ မှတ်လည်း မမှတ်သားဘူး။ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ဖို့ ဆိုတာကိုတော့ ဝေးလေရောပေါ့။

တကယ်တော့ အခုလို စာမျက်နှာမှာ လူအများအလွယ်တကူ ဖတ်ရှုသိရှိနိုင်အောင် ရေးသားတင်ပြနေတာပဲ။ ဒါကို ကူးယူမှတ်သားပြီး မိမိဘဝတစ်သက်တာမှာ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အရည်အသွေး အချင်းအရာ လက္ခဏာဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပျိုးထောင်ဖြည့်ဆည်းမယ်ဆိုရင် သိပ်တန်ဖိုးရှိသွားမှာပေါ့။

လမ်းရှိနေလျက် အသွားမခက်တော့ဘူး။ ဥပမာ ပြောကြပါစို့-

အများနှစ်သက်လိုလားတဲ့ အရည်အသွေးများတဲ့ စိတ်ပညာရှင်တွေ လေ့လာဖော်ထုတ်ပြီး ရေးသားထားတာတွေရှိတယ်။ ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးခင်မောင်သန်းက နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူသားတစ်ဦးဖြစ်လာဖို့ အောက်ပါ အရည်အချင်း အခြေခံအချက်တွေ ရှိရတယ်တဲ့-

- (၁) သပ်ရပ်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
- (၂) ယဉ်ကျေးသောအပြုအမူ
- (၃) နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြောအဆို

(၄) သည်းခံတတ်ခြင်း

(၅) ရက်ရောခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ခြင်း

(၆) သဘောထားဖြူစင်မှု (မသိစိတ်၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာစာအုပ် စာ-၄၆)

အဲဒါတွေ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်ရင် ဘယ်သူမဆို နှစ်လို ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မုချဖြစ်လာရမှာပေါ့။ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်သွားရင် အထက်ပါ ဂုဏ်ရည် (ဘာသာရပ်)တွေဟာ ထိုလူငယ်ကို မြင့်တက် ထွန်းပေါက်စေမှာ သေချာပါရဲ့ကွယ်။ ဗေဒင်မေးရာ မလိုပါဘူးလေ။

အဖို့တန်တဲ့ စာပေတွေဟာ လူအများနဲ့ လက်လှမ်းမီနိုင်တဲ့ နေရာမှာပဲ ရှိနေကြပါတယ်။ မသိသူကျော်သွားသိသူဖော်စားပေါ့ကွယ်။ လက်စွဲပြုပြီး ကျင့်သုံးသူတွေ အဖို့တော့ အဖိုးထိုက်ရတနာ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ပထမဆုံးမှာ သိအောင် လေ့လာရမယ်။ အလိမ္မာစာမှာရှိ ဆိုတဲ့ စကားဟာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီစာကို မိမိကိုယ်ပိုင်ဖြစ်အောင် ကျင့်သုံးခဲ့သူတွေဟာ ကားစပယ်ရာနောက်လိုက် ဘဝမှ သန်းကြွယ် ညှဌေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ခေါက်ဆွဲ တို့ဟူးသုတ် သမ်းဘေးမှာရောင်းသူ ဘဝမှ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေး၊ မြို့ချက်နှာဖုံးလူကြီးဖြစ်လာရတယ်။ လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်အဟောင်းတွေ ခင်းပြီးရောင်းခဲ့တဲ့သူဘဝမှ အောင်မြင်တဲ့ ထုတ်ဝေသူ ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ရှင်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလမ်းအတိုင်း ရှေ့ကသွားနှင့်ကြသူတွေ အများကြီးပါပဲ။ ရေတွက်လို့တောင် မကုန်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အရည်

အသွေးစံတွေကို ယခုသိရပြီ။ မိမိမှာ ဖြည့်ဆည်းလိုက်ရင် သူတို့လိုပဲ ကြီးပွားအောင်မြင်သွားမှာပဲပေါ့။

လူငယ်တွေမှာ အိပ်မက်ကြီးကြီး ရှိရမယ်။ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်ကို ဇွဲနဲ့ ချီတက်ရမယ်။ အဖျက်အဆီး အနှောင့် အယှက် ဟူသမျှကို ရှောင်သွားသွား၊ ကျော်သွားသွား၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ နောက်မတွန့်ဘဲ ဖြတ်သန်းရလိမ့်မယ်။ အခြေခံ အချက် တွေကိုတော့ ကျက်မှတ်ပြီး ကျင့်သုံးရလိမ့်မယ်။ စာထဲက ဥစ္စာ ကိုယ့်ဟာဖြစ်လာရမှာကိုးမောင်ရဲ့။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံဂျာနယ်
အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၂၂)
၁-၂-၂၀၀၃

အန္တရာယ်မီးခိုးငွေ့များ

ချစ်စွာသောတူမောင်
နှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

၂၈-၈-၂၀၀၂ (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့) မနက်မှာ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ဌာနချုပ်နဲ့ အရှေ့တောင် အာရှဒေသ အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများမှ ဧည့်သည်များ တက်ရောက် ဩတဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့ ဆေးရွက်ကြီးထွက်ပစ္စည်းများ သောက်သုံး ကင်းဝေးရေးဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးပွဲဖွင့်ပွဲသို့ ဦးဦးတက်ရောက် ခဲ့ပါတယ်။ အလံပြဘုရားလမ်းရှိ ဆိုဖီတယ်ပလာဇာ မြေညီ သပ် အစည်းအဝေးခန်းမမှာ ပြုလုပ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ အစရှိတဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ၁၀နိုင်ငံမှ သက်ဆိုင် သော တာဝန်ရှိသူများလည်း တက်ရောက်လာကြတယ်။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန ဝန်ကြီး အမှာစကား ပြော ကြားတယ်။ ဝန်ကြီး ပြောကြားတဲ့ အထဲမှာ မတ်သားစရာ ကောင်းတွေပါတယ်။ ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဆေးလိပ်သောက်သုံး

သူဦးရေဟာ သန်း ၁၀၀၀ကျော် ရှိသတဲ့။ ကမ္ဘာ့ လူသားအား လုံး သန်း ၆၀၀၀၀ ရှိတာ။ လူ့ခြောက်ယောက်မှာ တစ်ယောက် နှုန်းလောက် ဆေးလိပ် သောက်နေကြတဲ့သဘော။ ကျန်တဲ့ ငါးယောက်က အဘိုးအို၊ အဘွားအိုနဲ့ အရွယ်မရောက်သေး တဲ့ ကလေးငယ်များ ဖြစ်ပုံရပါရဲ့။ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းကြည့် တာပါ။

တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ၈၂ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများမှသာဖြစ်ပြီး အများစုက အာရှတိုက်သား တွေပါတဲ့။ သေရောပေါ့။ အမေရိကန်လို၊ ဥရောပတိုက်သား တွေလို ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံကြီးများမှ မျက်နှာဖြူကိုယ်တော်ချောတို့ မချောတို့ ကျတော့ ဆေးလိပ်၊ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ စီးကရက်တို့ကို ဖိဖိစီးစီး ပညာပေး စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ထားကြပြီမို့ မသောက်ကြ တော့ဘူးဆိုပဲ။

အူတူတူ အတတ နံ့ချာလှတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုနောက်ကျခဲ့တဲ့ နိုင်ငံများမှ အာရှသားတွေကတော့ ဆေးလိပ်၊ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ စီးကရက်တွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မက်မက်မောမော ရှူဆဲ၊ သောက်ဆဲ၊ အရသာခံဆဲ။ အဲ . . . ကောင်းလည်း ကောင်း တာကိုး။ စွဲလည်း စွဲစေတတ်တဲ့ သတ္တိပါတာကိုး။ ဇိမ်ခံပြီး မှိန်းရ ကြည်နူးရတဲ့ အရသာကသာ ဆွဲဆောင်လှတာ၊ ကောင်းတာ၊ ငြိမ်တာ။ ရောဂါဘယတော့ တော်တော်ကြီး ပေးလှတယ်။ ဒုက္ခိတ ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ စီးပွားရေး ကျဆင်းမွဲတေစေ အောင်လုပ်တယ်။ အသေအပျောက်နှုန်း များစေတယ်။ လူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက် စေတတ်တယ်။

ရောဂါကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရှူနေရလောက်အောင် အ၊သူ၊ န၊သူတွေထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေလည်း ပါခဲ့သပေါ့။ တူမောင် စဉ်းစားကြည့်။

ဆေးလိပ်နဲ့ ဆေးရွက်ကြီး စီးကရက်စသည်တို့ကို သောက်သုံးလို့ ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့ နှီးနွယ်ရာ ရောဂါတွေ ဖြစ်ပွားလို့ သေတဲ့လူတွေဟာ နှစ်စဉ်လေးသန်းကျော် ရှိတယ်ဆိုပဲ။ ကြောက်စရာ ကပ်ဆိုးကြီးပဲ။

ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီးက ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှု အရ နောင် ၂၀၃၀ပြည့်နှစ် ကာလဆီလောက်မှာဆိုရင် ဆေး လိပ်နဲ့ စီးကရက်ကြောင့် ဖြစ်ပွားရတဲ့ ရောဂါနဲ့ သေဆုံးရတဲ့ လူဦးရေဟာ တစ်နှစ်မှာ ၁၀သန်းတောင် ရှိမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာ အန္တရာယ်ပဲ။ ဆင်ခြင်တုံတရား နှိုတဲ့ လူသားတွေဟာ ဆေးလိပ်နဲ့ စီးကရက်ကို စတောင် မစသင့်ဘူး။

စပြီး စမ်းမိရင် ကြိုက်သွားနိုင်တယ်။

သူ့မှာ စွဲစေတတ်တဲ့ သတ္တိက ရှိပြီးသား။ စလည်း စေ၊ စမ်းလည်း မစမ်းတော့ သူ့ရဲ့ ကောင်းတဲ့အရသာလည်း ငသိတော့ဘူး။ ဆိုးကျိုးပေးတဲ့ဒဏ်ကိုလည်း ဘာမှမခံရတော့ ဘူး။ ဝေးဝေးရှောင်ရမယ်။ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးရှောင်လေ ဘေးကင်းလေလေပဲပေါ့။

ဥရောပတို၊ အမေရိကန်တို့မှာ စီးကရက်သောက် သုံးမှု တရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းနေတာနဲ့အမျှ (ပညာပေးမှုတွေက ငွေကြေးပုံအော့ပြီးသုံးတော့ အောင်မြင်ထိရောက်ကြတာပေါ့) ဟောဗျ။ တရုတ်တို့၊ ဂျပန်တို့မှာတော့ စီးကရက် သောက်တဲ့

လူငယ်လူရွယ်ဦးရေ တချိပ်ချိပ်တက်လာနေတယ်ဆိုပဲ။

လောကကြီးမှာတော့ အ၊သူ ခံစတမ်းပါပဲ။

၁၈ရာစု၊ ၁၉ရာစုမှာ အနောက်နိုင်ငံ မျက်နှာဖြူ

တွေက နယ်ချဲ့ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးကြတယ်။ တရုတ်၊
အိန္ဒိယ၊ မလေး၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ မြန်မာစတဲ့ နိုင်ငံတွေက ခေါင်းငုံ့
ခံခဲ့ကြရတယ်။ ၂၁ရာစုမှာ အနောက်နိုင်ငံမှ လူလည်တွေက
စီးကရက်တွေ ထုတ်တယ်။ သောက်တော့ မသောက်ဘူး။
အာရှသားတွေက လာခဲ့လာခဲ့ ဝယ်တယ် “သောက်တယ်”
ရောဂါရမယ်။ ဒုက္ခိတဖြစ်မယ် “မကျန်းမာဘူး” “အသက်
တိုမယ်” “တိုပါစေ၊ သေမယ်” သေပါစေ။ အောင်မယ်
မိုက်နေပုံများ။ တရားရစရာဟေ့။

တူမောင်ရေ . . .

ကမ္ဘာကြီးဟာ ကမ္ဘာရွာဆိုကွ။ သူတို့ဆီမှာ လှပ
သာယာအောင်လုပ်။ အမှိုက်စုတ်တွေအာရှမှာပုံ။ သူတို့က
ရောဂါများများ ကင်းဝေး။ အသက်ရှည်ကြ။ ထူထူနန အာရှ
သားတွေ များများရောဂါရကြ။ မြန်မြန်ဒုက္ခိတဖြစ်ကြ။ ဟင်၊
ကောင်းရောလားကွယ်။

လွယ်ပါတယ်မောင်။

ဆေးလိပ် မသောက်ကြပါနဲ့။ စီးကရက် ရှောင်ပါ။

စီးကရက်သောက်တတ်ရင် ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ။

လူ့အောက်တန်းကျတဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့သူစာရင်းထဲ
မပါ ပါစေနဲ့။ ခြေထောက်ဖြစ်ရတာတောင် သံဝေဂမရဘဲ
စီးကရက်ခဲတဲ့ ဆရာဝန်လည်း တွေ့ဖူးတယ်။ သူက ဆရာဝန်
ပဲ။ ဆေးလိပ် သို့မဟုတ် စီးကရက်သောက်လို့ သွေးကြော

ပိတ်ပြီး ခြေထောက်ပုပ်တဲ့ ရောဂါဖြစ်ရတာ သူသိတာပေါ့။
ဒါပေမယ့် စွဲစေတဲ့ ဆေးလိပ်ရဲ့ အရသာကို သူ မစွန့်ခွာနိုင်
ဘူးလေ။

အလှအပနဲ့ ယစ်မူးအောင် မင်းသမီး မျက်နှာဖြူစွပ်
ထားတဲ့ ဘီလူးမကို ပလူးချင်သေးလား။ ညကျရင် ဗိုက်ကို
ဖောက်စားမယ်ဆိုတာ သိထားလျက်နဲ့ ဟားဟားဟဲဟဲ ကြည်နူး
ချင်တုန်းပဲလား။

ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်ငွေ့တွေရဲ့ အန္တရာယ်ဟာ
တူမောင်တို့ ဦးဦးတို့ ထင်မြင်မှန်းဆတာထက် အဆပေါင်း
များစွာ ကြီးမားလေးလံတယ်။ စုစည်းညီညွတ် တိုက်ခိုက်ချေ
မှုန်းရဦးမယ်လို့ နားလည်စေချင်တယ်။

ဆေးရုံ၊ ကျောင်း၊ ဈေး၊ ဘူတာ၊ ကားမှတ်တိုင်၊
ရပ်ရှင်ရုံ၊ လူထုစုဝေးရာ၊ ပန်းခြံ စသည်တို့မှာ အများဆိုင်
Public Area ဖြစ်တဲ့အတွက် ယဉ်ကျေးသူများဟာ ဆေးလိပ်
မသောက်ရပါ။ လူသားတိုင်းရဲ့ အခွင့်အရေးအဖြစ် မီးခိုးငွေ့
ကင်းစင်စေရပါမယ်။ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြရမယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ပြည်မြန်မာသတင်းလွှာနယ်
အမှတ်(၃၂၈)၊ ၁၉-၉-၂၀၀၂

အနွေးနဲ့အမြန်

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

အနောက်နိုင်ငံ ဟိုက်ဝေးတွေ၊ ဆူပါဟိုက်ဝေးတွေ
ကို ရောက်နေတဲ့မိတ်ဆွေ တချို့ကပြောတယ်။ လမ်းတလျှောက်
မှာ လမ်းဖြတ်သန်းခ အခွန်အခ ကောက်ခံတဲ့ တိုးဂိတ် (Toll
Gate) တွေမှာ " EZ Pass " ဆိုတာတွေ ရှိသတဲ့။ အစက
သူ နားမလည်ဘူး။ ဒီလမ်းပေါက်က ဘာလဲ၊ အီးဇက်ပတ်စ်
ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ် မဖော်တတ်ဘူး။ နည်းနည်းနေသားကျလာ
တော့မှ ဒီပဟေဠိကို သူအဖြေသိလာတယ်။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ Z ဇက်ကို Zee ဇီးလို့ အသံ
ထွက်ကြတာကိုး။ EZ ဆိုတာ Easy အီးဇီးပေါ့။ အလွယ်
လမ်း၊ အမြန်လမ်းပေါက်ပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မှော်ဘီ
အလွန်၊ ထောက်ကြံ့အလွန် တိုးဂိတ်တွေမှာလည်း ပါတာပါပဲ
ကွယ်။ လွယ်ကူစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်တဲ့ အထူးလမ်းကြောင်း

ပေါက်ပေါ့။ အဲဒါကို အတိုကောက် ရေးထားတာ။

အချို့နိုင်ငံတွေမှာ အခမ်းအနားမှူးကို ဘယ်သူမှ
Master of Ceremony လို့ မပြောတော့ဘူး။ M.C အမ်စီ
လို့ အတိုကောက် ခေါ်တော့တယ်။ အများနားလည်နေကြ
မှတော့ အတိုကောက်သာ သုံးနှုန်းတော့တယ်ပေါ့။ အေး-
ဒါဟာ တရားဝင် သဒ္ဒါနည်းလမ်းကျတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
သို့ပေမယ့် အများသိတော့ (ဤ) အီ ကို ကျွဲဖတ်ဆိုသလို
ရွှေ့လျောနေတော့တာပဲ။

စာအရေးအသားတွေမှာလည်း မြန်နိုင်သမျှ အမြန်
ဆုံးစနစ်ကို ဖြတ်လမ်းတွေနဲ့ သုံးနေကြတော့တာပဲ မောင်ရေ။
ဥပမာ- B.C တို့၊ A.D တို့ဆိုပါတော့။ Dot အစက် မထည့်
ချင်ကြတော့ဘူးဝေ။ BC တဲ့၊ AD တဲ့၊ လုပ်နေကြတာပြော
ပါတယ်။

ဘာဆန်းသလဲ။ အာစီယံတို့၊ ယူနက်စကိုတို့ အတို
ကောက် စာလုံးတွေကြားမှာ အစက်မထည့်ကြတော့ဘူး။ အား
လုံးပဲ နားလည်လက်ခံနေကြရပြီ။

ASEAN, UNESCO - အစက်မပါတော့ဘူး။

ဟောဗျာ - B.A တို့၊ B.Sc တို့၊ B.Agတို့၊ B.E,
M.B.B.S တို့တောင်မှ အစက်မထည့်တော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ အချို့
သော နိုင်ငံတွေမှာ ဘွဲ့တွေ၊ ဒီဂရီတွေကို။ အေးကွယ် ဒါမျိုး
တော့ တို့နိုင်ငံမှာ သူများဆီလိုက်ပြီး အတုမနိုးသင့်ဘူးထင်
တယ်။ KBZ တို့၊ PMG တို့ SPA တို့နဲ့ M.A, M.Sc
တွေ ရောထွေးကုန်မှာ စိုးရသေး။

ဒါတွေပြောနေလို့ ဦးဦးဟာ ခေါက်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့

သဘောထားရှိသလား မအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ။ Conservative မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ခံယူပါတယ်။ သို့သော် စည်းလွတ် ဝါးလွတ် တွေတော့ မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့ကွယ်။ Traditional အစဉ် အလာကို လေးစားတတ်ရပါလိမ့်မယ်။ MBA မှာ အစက် မပါရင်နေ။ B.A က အစက်တော့ မဖြုတ်သင့်ဘူး။

အသားကင်ဆိုင်က BBQ လို့ ရေးတာရေးပါစေ။ သူက အစိုးရရုံးဌာနမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရပါတယ်။ သတ်ပုံများလို့ လိုက်ပြင်ပေးနေရလောက်အောင် အချောင် ဦးနှောက် အခြောက် မခံပါဘူး။ Fax mail ကိုတောင် Fax လို့အတို ကောက် ပြောင်းခေါ်ထားခဲ့ကြပြီပဲ။ တချို့ဟာတွေ လက်ခံနိုင် ပါတယ်။

ဦးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက မောင်မောင်တို့ ဘာတို့ နာမည်ရေးတဲ့အခါ Maung Maung လို့ အမြဲမရေး ပါဘူးကွယ်။ Mg Mg လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ရေးလိုက် မိတာပါပဲ။ သို့သော် သူ့နေရာနဲ့ သူလေ။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ပုဂ္ဂလ စသည်ဖြင့် အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး အလေးအပေါ့ ညီရမယ် မောင်ရေ။

အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ ရေးထုံးတွေ ပြောင်းနေတယ်။ ၁၉၈၀-၂၀၀၀ ဆိုတဲ့ အနှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ ဝေါဟာရတွေ သတ်ပုံစာလုံး ပေါင်းတွေ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းနေတာတွေ ပိုမို မြန်ဆန် များပြားလာနေတယ်တဲ့။

အင်္ဂလိပ်စာသုံးတဲ့ ဟောင်ကောင်တရုတ်ပြောပုံ ရေးပုံကတစ်မျိုး၊ သီဟိုဠ်သား အင်္ဂလိပ်စာက တစ်မျိုး တောင်အာဖရိက အင်္ဂလိပ်စာကတစ်မျိုး၊ စင်္ကာပူ အင်္ဂလိပ်စာ

က တစ်မျိုး စသည်ဖြင့် ဟန်ပန်လေသံတွေ အမျိုးမျိုးတော့ ရှိကြပေမှာပဲ။ ဒေသီယဝေါဟာရတွေပါလာမယ်လေ၊ လျှာသံ၊ အာသံ ဘယ်တူနိုင်မှာလဲ။

မတူတာက အရေးမကြီးလှပါဘူး။

နွေးတာတွေ၊ ကြာမယ်အရာတွေကို မြန်ဆန် အောင်၊ သွက်လက်အောင်၊ အတိုကောက်တွေ၊ အကျဉ်းချုပ် တွေ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ပြောင်းလဲလာနေတယ်ဆိုတဲ့ ယေဘုယျ ရေစီးကြောင်း Trend ကို ဆိုချင်တာ၊ သတိပေးချင်တာပါ။ အချိန်အဟုန်က Momentum ပိုမြန်လာတယ်ဆိုတာ သတိ ပေးချင်တာပါ။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ပိုမိုပြီးတော့ သိအောင်၊ မြင်အောင် ထိတွေ့ နားလည် နေအောင် ပိုပြီးတော့ အာရုံစိုက်ကာ လိုက်ကြည့်၊ လိုက်နား ထောင်၊ လိုက်လေ့လာ။ ဦးဦးတို့ တူမောင်တို့ ပိုပြီး ကြိုးစား အားထုတ်ကြရမယ်။ လွဲလဉ္ဇာသာဟနဲ့ ဝီရိယစိုက်ကြရမယ်။ အဖြေက အဲဒါပဲ။

အင်္ဂလိပ်စာအကြောင်း ပြောလိုခြင်း မဟုတ်ပါဘူး တူမောင်။ အင်္ဂလိပ် သဒ္ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများ ပြောင်းလဲ နေခြင်းကို အဓိက ပြောချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ သတင်း အချက်အလက်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတွေ ပြန့်ကားယှက်နွယ်ပြီး အလွန်တရာ လျင်လျင်မြန်မြန် ပြောင်းလဲရွေ့လျားနေကြတဲ့ ခေတ်ကာလ အခြေအနေမျိုးမှာ ပျင်းရိပေါ့ဆတွေပေါ့ ငေးမော မနေအပ်ပါဘူး။

အမြဲတစေ နိုးကြားထကြ၊ ဝီရိယနဲ့ မျက်စိဖွင့်၊

အသုံးပြု အစဉ်အသင့်၊ သတိရှိစွာ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်တွေ အပေါ်မှာ ထင်ချပ်မကွာ လိုက်ပါနိုင်အောင် လေ့လာဆည်းပူး နေရမယ်လို့ ဖော်ပြလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မီဒီယာထားပြီး ဆက်သွယ်ကြရတာကို။ နမူနာ ကောက်ယူချက် အချို့ကို ပြရုံနဲ့ လုံလောက်မယ် ထင်ပါတယ်။

မိမိတို့ရဲ့ ဘဝနယ်ပယ်မှာ ဆက်လက်ပြီး လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်ရင်လည်း တို့တတွေဟာ သူများတွေဆီက အခြေအနေများကို နားလည်အောင် လေ့လာဆည်းပူး နေရ မယ်။ အမြင်ကျယ်ကျယ် မျှော်ကြည့်ပြီး သိအောင်လုပ်နေရ မယ်ဆိုတာ ပိုမို ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်။ ငဲ့မနေနဲ့ဗျာ။

ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက် စသည်တို့နဲ့ လျင်မြန်မှု တွေဟာ တို့လူသားတွေကို ပိုမိုကြိုးစားအလုပ်လုပ်ဖို့၊ ပိုမို အားထုတ်နေဖို့ စိန်ခေါ်နေသလိုပါပဲလား။

အနှေးစနစ်၊ အနှေးခေတ်ကနေပြီး အရာရာဟာ အမြန်စနစ်၊ အမြန်ခေတ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲရာမှာ ပိုပြီး အရှိန်ရလာနေတယ်လို့ ခံစားလာမိတယ်။ တို့တစ်တွေ ဟာ ပိုမိုကြိုးစားကြဖို့တော့ လိုမှာပဲမောင်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံဂျာနယ်

အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၁၃)၊ ၁၅-၉-၂၀၀၂

ပညာ ကို ချစ် ပါ

ချစ်စွာသောတူမောင်

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

နိဒါန်း

တို့တတွေ ဘယ်ကိုသွားနေကြသလဲ။ တို့တတွေ ဘယ်ဆီကို ရောက်အောင် လှုပ်ရှားနေကြတာပါလဲ။ တို့အခု ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်နေရာကို ရောက်ရှိနေကြပြီလဲ။ တို့ဘဝ ဘာ ဘယ်ခရီး၊ ဘယ်လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပြီးပြီလဲ ဆိုတာ မြင်ကွင်းကျယ် မြော်ခေါ် ရှုမြင်ဖို့တော့ လိုတယ်မောင်။

အောင်မြင်ရေး

တို့တာဝန်အရေးသုံးပါးတို့ ဦးတည်ချက် ၁၂ရပ်တို့ ရေဒီယို တီဗီ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ မကြာမကြာ ဖြစ်တွေ့ နေရတဲ့ အချက်တွေဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ မူဝါဒဆိုင်ရာ ပြည်သူ

လူထုတစ်ဦးချင်းက အလေးအနက် ချီးမြှင့်စွာ သိမှတ်သင့်တဲ့ အရာတွေပေါ့ကွယ်။ အဲဒါတွေကို ကျက်မှတ်သိရှိထားရင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိတယ်။ မိမိက တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို အကျိုးရှိအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်တယ်။ အဲဒါတွေကို အရာရှိ လောင်းရွှေ့ချယ်တဲ့ စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေမှာ၊ ဗိုလ်လောင်း စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေမှာ မလွဲမသွေပါလာမယ်။ အဲဒါကို ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်တဲ့လူဟာ မိမိရည်မှန်းချက် အောင်မြင် မှာပဲ။ အဲဒါ တွေတောင် မရေးတတ်ဘူးဆိုတဲ့ မောင်ကိုတော့ ဦးဦးအမြင်မှာ အရွေးချယ်ခံရဖို့ သိပ်မမြင်မိပါဘူး။

အသုံးချ

ဒီတော့ ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ သတင်းစာတို့မှာ ဖော်ပြ နေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သိအောင်လေ့လာပါ။ မိမိဘဝ အတွက် အထောက်အကူ ရရှိအောင် အသုံးချပါ။ ခေါင်းဆောင် နဲ့ ငယ်သားရဲ့ ကွာခြားချက်ဟာ တာဝန်သိမှုပဲ။ ခေါင်းဆောင် လုပ်မယ့် လူဟာ တာဝန်တွေကို သိရပါတယ်။ ကျေညက် ရပါမယ်။

ကာယအင်အား

လူသားတွေဟာ အခြားသော သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ထက် အသိဉာဏ်အရာမှာ များစွာ သာလွန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားတို့ကို မိမိလိုသလို ထိန်းချုပ်စေစားပြီး ခိုင်းနှိုင်းကြတယ်။ ဆင်ကို ထူးခတ်နိုင်တယ်။ ဆင်ကို သစ်ဆွဲ ခိုင်းတယ်။ မြင်းကို ဇက်တပ်နိုင်တယ်။ လိုရာခရီးကို စီးနင်း နိုင်တယ်။ ရှေးခေတ်ရှေးအခါကတော့ ဆင်တို့ မြင်းတို့ဆိုတာ

စေရေးစစ်ရာရဲ့ အင်အားများပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်တပ်ဆိုတာ Tank တင့်ကားတွေနဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူတာပေါ့။ ရွှေ့လျား ခဲ့လည်းကောင်းတယ်။ ဆင်ကျောပေါ်မှ လေး၊ မြွှား၊ ဓား၊ လှံများနဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်တာမို့ ပစ်အားလည်း ပါဝင်တယ်။ ခွန်အားရှိတဲ့ စစ်ကစားနိုင်စွမ်းပဲမို့ ဆင်များစွာကို ပိုင်ဆိုင် အစိုးရသူက ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော မင်းဘုရင်အဖြစ် ပတ်ဝန်း တျင်က ခံညားကြောကရွံ့ရတာပေါ့။

ခွန်အားအင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဆင်ကို လူဟာ မိမိ လိုသလို အသုံးချနိုင်တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ နွားကိုလည်း နံဖားကြီးတတ်ပြီး ယာထွန်၊ လယ်ထွန်၊ လှည်းဆွဲ စသည်ဖြင့် နှိုင်းစေနိုင်ပြန်တာပဲ။ အခြားသတ္တဝါများအားလုံးထက် လူဟာ အသိဉာဏ်ပညာ သာလွန်တဲ့အတွက် အစွမ်းထက်မြက်ဆုံး သက်ရှိအဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရပ်တည်စိုးမိုးခဲ့တယ်။

လူသားဟာ စတင်ယဉ်ကျေးလာတဲ့ ကာလမှ ယနေ့ ထိ သူဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သမိုင်း ခြေလှမ်း တစ်လျှောက်မှာ သူ့ရဲ့ ကြွက်သား Muscles ကို အသုံးချခဲ့ တယ်။ ထွန်ယက်တယ်။ စိုက်ပျိုးတယ်။ ရိတ်သိမ်းတယ်။ စိုက်ပျိုး ရေး၊ မွေးမြူရေး၊ သားကောင်ဖမ်းဆီးရေး၊ ငါးမျှားတယ်၊ ငါးဖမ်း တယ်။ အလုပ်အားလုံးဟာ ဉာဏ်ကို သုံးပေမယ့် မပါမဖြစ် တာက ကြွက်သား Muscles အင်အားပေါ့။

အဲဒီရှေးဦးယဉ်ကျေးမှုမှ ၁၈ရာစုအထိ ကြွက်သားကို အားပြုခဲ့ကြတဲ့ လူသားများရဲ့ ခေတ်လို့ ခေါ်ကြစို့။

စက်အင်အား

ဆယ့်ကိုးရာစုကာလ ရောက်လာကြတဲ့အခါမှာ ဥရောပမှာ စက်မှုအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာပါလေရော။ ဥရောပ စက်မှုအရေးတော်ပုံအတွင်း လူတွေဟာ စက်ကိရိယာ Machine တစ်မျိုး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တီထွင် အသုံးပြုကြတာဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လူ့သမိုင်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲစေတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်က စက်မှုခေတ်ကို အခြားနိုင်ငံတွေထက် အနှစ်၅၀လောက် စောခဲ့တယ်။ စက်မှုအရင်းရှင်အင်အားကောင်းတဲ့ ဆယ့်ကိုးရာစုမှာ အင်္ဂလိပ်ဟာ အခွင့်အရေးအရဆုံးပဲ။ (၁၈၂၄ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၈၅၂ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၈၈၅ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ဟာ မြန်မာပြည်ကို အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဝါးမြို့တိုက်ခိုက်ပြီး လူယူ သိမ်းပိုက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဆယ့်ကိုးရာစု...လဲ။ အင်္ဂလိပ်ဟာ ဒတ်ချ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ပြင်သစ်တို့ထက် အာရှနဲ့ အာဖရိမှာ ကိုလိုနီနယ်ပယ်ကို ပိုမိုကျယ်ဝန်းအောင် ဩဇာချဲ့နိုင်ခဲ့တယ်။ ဆယ့်ကိုးရာစုဟာ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ နေမဝင်အင်ပါယာခေတ်လို့ပင် ခေါ်ရလောက်အောင် အင်္ဂလိပ်တွေ ဗိုလ်ကုန်နိုင်ခဲ့ကြတာပေါ့။

နှစ်ဆယ်ရာစု

နှစ်ဆယ်ရာစုမှာတော့ ပထမကမ္ဘာစစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ နယ်ချဲ့အချင်းချင်း စားကျက်လုကြရာက ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ နယ်ချဲ့အရင်းရှင် စနစ်ရဲ့ လက်ရာတွေ ဆိုပါစို့။

၁၉၈၀ကာလလောက် ရောက်လာတော့အဆင့်မြင့်

နည်းပညာတွေဟာ တစ်ဟုန်ထိုး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတယ်။ ၁၉၉၁မှာ အရှေ့ဥရောပ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ လက်ဝဲနိုင်ငံရေးအယူအဆများ ပြိုကွဲသွားကြတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ နိုင်ငံကြီးဟာလည်း တစ်စိတ် ပြိုကွဲချုပ်ငြိမ်းသွားတယ် ရုရှား၊ ချစ်ဆလားဗီးယားလက်ဝဲ ပြည်ထောင်စုတွေဟာ လက်ျာအုပ်စုရဲ့ လူထုဆက်သွယ်ရေးနည်းနဲ့ စည်းရုံးထိုးနှက်ချက်တွေဒဏ်ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ကျဆင်းနိမ့်ပါးသွားကြရတယ်။ Media Warfare ဟာ အန္တရာယ် အလွန်ကြီးတယ်။

နည်းပညာနဲ့ ဉာဏ်ပညာခေတ်

၂၀၀၀ပြည့်နှစ်လွန် ကာလမှာတော့ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပြန်ကြားရေး နည်းပညာတွေဟာ အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ရှေးယခင်ကထက် နည်းစေ၊ ကျုံ့စေလိုက်ပါပြီ။

Information and Communication Technology (I.C.T)

သတင်းနဲ့ဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာတဲ့။ အလွန်အရာ လျင်မြန်စွာပဲ နိုင်ငံတကာကို ကွန်ယက်သဖွယ် ဖြန့်ကျက်ချွင်းမြီပြီး အရေးပါ အရာရောက် လာပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သတင်းတွေထဲက လူသားစွမ်းရည်ဟာ အဓိကကျကြောင်း ဆွေ့ရပါမယ်။ လူသားစွမ်းရည် အရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့ အောင် လုပ်ဆောင်ကြရမယ်။

လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အမြော်အမြင်၊ အသိပညာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ နားလည်တတ်သိမှု အစရှိတဲ့ စိတ်အင်အား Mind Power ဟာ အရေးကြီးတာ တွေ့မြင်ကြရမယ်။ သတင်းခေတ်၊ ပညာခေတ်၊ နည်းပညာခေတ် စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုနေကြတဲ့ ယနေ့ကာလမျိုးမှာ လူတွေဟာ ကြွက်သားကို သုံးနေကြရတာ ရှိကောင်းရှိမယ်။ ရှိစေ။ စက်ကိရိယာနဲ့ လုပ်နေကြရတာတွေ ရှိချင်ရှိပေမယ်။ ရှိစေ။

ပြိုင်ရမယ်

ဉာဏ်ကို ဉာဏ်ချင်း၊ ပညာကို ပညာချင်း၊ အပြိုင်အဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်လုကြရမယ့် အခြေအနေကိုတော့ ရောက်လာကြပြီ။ (ရောက်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရောက်နေရပြီ)။ လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ်(ခေါ်) လူသားစွမ်းရည် မြင့်မားအောင် တူမောင်တို့ဟာ အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံပြီး သူတစ်ကာထက် သာရမယ်ဆိုတဲ့ ဇွဲလုံ့လတော့ ရှိကြမှ ဖြစ်မယ်နော်။

Muscles ခေတ်မှာ မြန်မာတွေဟာ ဆင်တပ်တွေ မြင်းတပ်တွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေက လေးစားခံညား (ကြောက်ရွံ့)ရလောက်အောင် အင်အားခိုင်မာ ကြီးမားတောင့်တင်းခဲ့တဲ့ လူမျိုးပေါ့။ အထင်အရှားပါပဲ။

Machines စက်မှုခေတ်မှာတော့ ခေတ်နောက်ကျ လို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း ၁၂၀ နှစ်ကြာ (၁၈၂၄ မှ ၁၉၄၈ အတွင်း) နံ့နစ်တဲ့ ကာလပေါ့။ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံ၊ လွတ်လပ်

တဲ့ လူမျိုးဘဝ၊ ပြန်ရရှိအောင် သွေးအသက်ပေါင်းများစွာ ဆေးဆက် စတေးပြီး တိုက်ယူခဲ့ကြရတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ချွန်းထခဲ့ကြရတာ။

နိဗ္ဗာန်

အေး - Mind Power စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးရေး အခြေခံရမယ့် ပညာခေတ်မှာတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ငေးတိငေးငိုင်နေကြနဲ့ မောင်တို့ရေ။ သတိဝီရိယနဲ့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြပါမှ တော်ရုံကျမယ်ဟေ့။ ပညာကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်ကြပါစေ . . .

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၇-၇-၂၀၀၂

ပညာဖြိုင်ကြရမည့်ခေတ်

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

မင်းတို့ဦးဦးတို့နေတဲ့ လူသားတွေရဲ့ အတိတ် သမိုင်း
ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရှုလိုက်ရင် လှိုင်းနှစ်ခုကို တွေ့ရမယ်
တဲ့ဗျ။

(၁) စိုက်ပျိုးရေး ထွန်းကားတဲ့ ခေတ်ရယ်။

(၂) စက်မှုလက်မှု အရေးတော်ပုံကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့
ပြောင်းလဲရွက်ခတ်မှုတွေရယ်။

ယနေ့ကာလကို တတိယလှိုင်းသစ်ရဲ့အစဦးပိုင်းလို့
အယ်လ်ဗင်တော်ဖလာဆိုတဲ့ ပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောဆို ခဲ့ပါ
ကော . . ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်ကျော်တတည်းက . .

(၃) တတိယလှိုင်း - အဆင်မြင့်နည်းပညာတွေ
တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပျံ့ကျော်လွှားပြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တိုးတက်
ပြောင်းလဲခြင်း။

ကဲ . . . တူမောင် စဉ်းစားကြည့်။ အသံနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စက်ကိရိယာတွေပဲ ကြည့်လေ၊ ဓာတ်စက်၊
ဓာတ်ပြားပြီးတော့ ရေဒီယို၊ ရီကော်ဒါ၊ ကက်ဆက်၊ တီဗီ၊
စီဒီ၊ ဗီစီဒီ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို၊ တယ်လီဖုန်း၊ ဆယ်လူလာ တယ်လီ
ဖုန်း၊ ပြိုဟ်တု အသံထပ်ဆင့်လွှင့်စက်ရုံ၊ ဗီဒီကင်မ် စသည်
စသည် . . . အသေးစိတ်သာ ဖော်ပြရင် ထောင် သောင်းချီ
တဲ့ အမျိုးအမည်တွေဟာ တစ်လထက်တစ်လ တစ်ရက်ထက်
တစ်ရက် ပုံသဏ္ဌာန်ရော . . ၊ အရွယ်အစားရော . . ၊
စွမ်းရည်စွမ်းအားရော ကောင်းသည်ထက် ကောင်းတာတွေ
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အပြိုင်အဆိုင် ပေါ်ထွက်နေတာ အံ့ဩ
လောက်စရာပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တာပေါ့။ နည်းပညာခေတ်ပေါ့။

နည်းပညာတွေ တို့မှာရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

တချို့က ပြောကြတာ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ရဲ့သမိုင်း
အမြင်က ရှုထောင့် တစ်မျိုးဗျ။ လူ့သမိုင်းကို ခေတ်အနေနဲ့
သုံးပိုင်းရှိပါတယ်တဲ့ -

(၁) Muscles ကြွက်သားကို အသုံးပြုတဲ့ကာလ၊
လုပ်အားကို အခြေပြုတဲ့ ခေတ်တွေ။

(၂) Machine စက်အားကို အသုံးပြုလာတဲ့ကာလ၊
စက်မှုတော်လှန်ရေး နောက်ပိုင်း ယနေ့အထိ
စက်ရုံကြီးတွေခေတ်။

(၃) Mental Ability စိတ်ရဲ့စွမ်းရည်ကို အသုံးပြုတဲ့
ကာလ၊ ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်၊ အခြေအနေ။

High Technology အဆင့်မြင့် နည်းပညာလှိုင်း လှိုဏ် ပြောပြော။ Mental Ability စိတ်ရဲ့ အရည်အသွေး လှိုဏ်ခေါ်ခေါ်။ အမည်အနေနဲ့ ဘာပဲပေးပေး အရေးမကြီး ပါဘူး။ နှင်းဆီပန်းကို ဘယ်လိုပဲ အမည်ခေါ်ခေါ် သူမွေးရန် ကတော့ရှိနေတာပါပဲဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပေါ့။

အရည်အသွေးသာ တကယ်ရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ယခု ခေတ်မှာ 'ပညာပြည့်ဝ ပညာရှိကြရင် သူများတကာထက် သာမယ်။ ပညာကင်းမဲ့ ပညာဆင်းရဲကြရင် သူတကာထက် နိမ့်ကျကျန်ရစ်ခဲ့မယ်။' ခါပဲလေ။

ပညာမြင့်အောင် တူမောင်တို့ ဦးဦးတို့ လူတိုင်းက ကြိုးစားအားထုတ် လေ့လာဆည်းပူးနေကြရပါမယ်။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သင်ယူလေ့ကျင့်နေတဲ့ ဖြစ်စဉ်အဖြစ် ခံယူရ မယ်။ သင်ယူဆည်းပူးမှုကို ရာသက်ပန် တာဝန်အဖြစ် Life-Long learning သဘောထားရမယ်။ ငါတို့ကတော့ အသက် ကြီးသွားပါပြီကွာ။ မင်းတို့ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဒစ်စကတ်တွေ၊ ကီးဘုတ်နဲ့ အင်တာနက်တွေလည်း ဘာမှ နားမလည်ပါ ဘူးလို့ လက်မှိုင်း မချရဘူး။

ဘယ်ပညာမဆို သင်ရင်တတ်ပါတယ်။ လေ့လာရင် နားလည်လာပါတယ်။ အားမလျော့ပါနဲ့။

နိုင်ငံတကာ အခြေအနေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြန် အလှန် ရိုက်ခတ်ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်ဟာ ဘေးထွက်ထိုင် နေလို့မှ မရဘဲကိုး။ ကဲ ဒီတော့ ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဆီဆိုင် တဲ့ ဗဟုသုတ တစ်ခုပြောပြချင်တယ်တူမောင်ရဲ့။ အရွယ် မရွေး။ အလွှာမရွေး သိသင့်တယ်ကွယ်။

အာဠာဝက ဘီလူးရဲ့ အမေး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဖြေ မှာ အဲဒီအချက် ပါတယ်ဗျ။ ဟုတ်တယ်။ အောင်ခြင်း ရှစ်ပါးထဲက တစ်ခုအပါအဝင် အာဠာဝက ဘီလူးပါပဲ။

အာဠာဝကမေးလို့ မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားတော်မူ တာ မှတ်သားနာယူစရာကောင်းပါတယ်။ အတိုချုပ် ဖော်ပြရရင်-

- (၁) လောက၌ အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ = သဒ္ဓါတရား ဖြစ်တယ်။
- (၂) ချမ်းသာသုံးတန်ကို ပို့ဆောင်တဲ့တရား = ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ၁၀ပါး။
- (၃) အချို့မြန်ဆုံးအရသာ = ပရမတ္ထသစ္စာ၊ ဝိရတိသစ္စာနဲ့ ဝစီသစ္စာဆိုတဲ့ အမှန်တရား။
- (၄) ပညာဖြင့် အသက်ရှင်သော သူ၏ အသက် ရှင်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဩဃလေးခန်း ရေပြင်ကြမ်းကို ကူးမြောက် စေနိုင်ရေး

(၁) သဒ္ဓါတရား (၂) အပ္ပမာဒတရား (၃) ဝီရိယ တရားနဲ့ (၄) ပညာတရားများကို ဖော်ပြဟောကြားတော် မူပါ တယ်။ အာဠာဝကဘီလူးလည်း အကျွတ်တရားရပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်မှာ တည်သတဲ့။ ဆက်ပြီး လျှောက်ထား လို့ . . .

- (၁) ပညာကို ရကြောင်းတရား
- (၂) ဥစ္စာကို ရကြောင်းတရား

- (၃) ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်းတရား
- (၄) အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြောင်းတရား
- (၅) တမလွန်ဘဝအတွက် မမီခိုရကြောင်း တရား

တို့ကို ဟောကြားတော် မူပါတယ်။

ပညာရကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကောက်နှုတ် ဖော်ပြ ရရင် ဘုရားရှင်က (၁) သဒ္ဓါတရား၊ (၂) နာခံမှတ်သားခြင်း တရား၊ (၃) မမေ့မလျော့ မပေါ့မတန် ထက်သန်သော သတိ တရားနဲ့ (၄) ဝိစက္ခဏတရားခေါ်တဲ့ကောင်း မကောင်း ပိုင်းခြား ဆင်ခြင်တတ်ခြင်းဆိုတဲ့ တရားလေးပါး ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဟောကြားတော်မူပါတယ် တူမောင်။

ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ကျော်က အဆိုအမိန့် ပဲကွယံ။ အချိန်ကာလအနေနဲ့ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်လှပါ ပြီ။ ဟုတ်တယ်။ သို့သော် အမှန်တရားဆိုတာက ဘယ်ကာလ မှာမဆို မှန်နေတာပဲလေ။ နိယာမသဘောတွေဟာ သူ့သဘော အတိုင်း အကြောင်းအကျိုး ဆက်နွယ် ဖြစ်ပေါ် နေကြတာ ပဲလေ။ ဓမ္မဆိုတာ မပြောင်းပါဘူး။

နံပါတ် (၁) ပညာရကြောင်း အကြောင်းတရားမှာ “ မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်ခြင်း ” တဲ့။ မယုံကြည်ရင်တော့ ပညာမတိုးပွားနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ပါ။

ပညာအရေးကြီးတယ်။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ တွေ မိမိတိုးပွားအောင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆည်းပူး လေ့လာ သင်ယူသွားမယ်။ ပညာရကြောင်းတရားတွေကို တိတိကျကျ

လိုက်နာကျင့်သုံး သွားမယ်လို့ တူမောင် ခံယူထား စေလိုပါ တယ်။ မိမိကိုယ်ကို ပျိုးထောင်မြှင့်တင်ခြင်းအားဖြင့် မိမိနိုင်ငံ မိမိ လူမျိုးကိုလည်း မြှင့်တင်ပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ။ မြင့်မားစေ တာပဲကိုး။ ပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးစွာ ရွာဖွေ ဆည်းပူးပါလေ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ပြည်မြန်မာသတင်းဂျာနယ်
၂၂-၈-၂၀၀၂

ဝါသနာတစ်ခုခု မွေးမြူပါ

ချစ်စွာသော တူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

မိမိဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် စာအုပ်မှာ အမှာစာ ရေးပေးစမ်းပါလို့ တောင်းဆိုလာရင်တော့ မငြင်းပယ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်မွေးမြူရေးအကြောင်းရေးထားတဲ့ တက္ကသိုလ်မှ ကထိက ဆရာမတစ်ဦးရဲ့ စာအုပ်မှာလည်း ရေးပေးတာပဲ။ ပခုက္ကူမှ ဆရာတော်တစ်ပါး။ အင်းစိန်ထန်းပင်ကုန်းမှ ဆရာတော် တစ်ပါး။ ညောင်ဦးနယ်မှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ လွိုင်လင်မြို့မှ ဆရာတော်တစ်ပါးရဲ့ စာအုပ်များတွင်လည်း အမှာစာရေးသား ပေးဖူးပါရဲ့။

ဦးသန်းထွန်း(ရွှေဘို)၊ မောင်အုန်းဖေ၊ ရေနံမြေ မောင်မောင်ကြည်၊ မမေရတနာအောင် စသည့် စာရေးသူ များရဲ့ စာအုပ်များမှာကော မိမိဌာနက ထုတ်ဝေတဲ့ “ သူတို့

ဘာကြောင့် အောင်မြင် ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်များရော၊ ဦးဦး ဟာ အမှာစာ ရေးပေးခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အမှာစာရေးဖို့ရာ ဝန်မလေး တတ်တဲ့ စာရေးဆရာ လင်းယုန်မောင်မောင်ကို အားကျ လေးစားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပရဟိတ အကျိုးဆောင်လိုစိတ်ကို အတုယူလိုပါတယ်။ မိမိရဲ့ “ ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ ” စာအုပ်မှာ ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦး၊ “ ချစ်လို့ပြောတာ မှတ်ပါ(၂) ” မှာ ဒေါက်တာမတင်ဝင်းတို့က ရေးပေးခဲ့ကြဖူး ပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။

တကယ်တော့ အမှာစာရေးတယ်ဆိုတာ မိမိရေး ချင်လို့ ရေးတဲ့စာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ပါးက လာပြီး ရေးပေးပါ တောင်းတဲ့အကူအညီ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခိုင်းတဲ့ တာဝန်။ မိမိစိတ်ကူးစိတ်သန်း ပေါ်လာလို့ ရေးရတဲ့ စာက လွှမ်းစရာပဲ ရေးရေး၊ ဖျော်စရာပဲ ရေးရေး ခံစားချက်ပါတာပေါ့။ ကိုယ်တိုင်စိတ်ထဲမှာ ပထမခံစားမိလာလို့ ရေးတဲ့စာပေကိုး။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကောင်းကြောင်း ရေးလိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးမျိုးပဲဖြစ်စေ ဦးတော့ အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မိမိမှာ ခံစားရတာ ဖော်ပြရေးသားလိုက်တာလေ။ ဘယ်သူကမှ ခိုင်းစေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တာဝန်မရှိဘူး။ တာဝန်အရ ရေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပါလို့ ရေးတဲ့စာမျိုးပေါ့နော်။

သို့သော် အမှာစာဆိုတာကတော့ ရေးပေးပါဆိုတဲ့ တာဝန် သို့မဟုတ် မေတ္တာရပ်ခံချက် သို့မဟုတ် ခိုင်းစေမှုကို စေတနာသက်သက်ဖြင့် ထမ်းရွက်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှာစာရေးပေးလို့လည်း ဘာမှတော့ ကျေးဇူးတင်ပြန် လာလိမ့်

မယ် မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ရေးပေးခြင်း မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးပြုခွင့်ရခြင်းကို ကျေနပ်ကြည် နူးရတာနဲ့ပဲ လုံလောက်နေပြီ။ ဒါဟာ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ ဒီသဘောပါ။

ပြောချင်တာက စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ အမှာစာရေး ပေးရတယ်ဆိုတာ ပထမ စိတ်ပါဝင်စား၊ ခံစားပြီးရေးရတာ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်ပေးလာလို့ ကူညီရတာပါဆိုပြီး စာမူကြမ်း ကို ဖတ်ပြီးတော့မှ မိမိသင့်တော်တဲ့ အချိုး၊ နိဒါန်း၊ မိတ်ဆက် သဘော အမှာစာကို သူ့စာမူနဲ့ ဆီလျော်အောင် တင်ပြပြော ဆို (ရေးသား) ရတာမဟုတ်လား။ အမှာစာရေးရခြင်းဟာ စိတ်ပါလို့လုပ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပါပါ-မပါပါ စေတနာ အရ တာဝန်အရ လုပ်ဆောင်တဲ့ ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဘာအကျိုးကိုမှလည်း မျှော်ကိုးစရာ မရှိဘူး။ ဒါကို အားလုံးအသိပဲ။

တစ်ခုရှိတယ်။

အလုပ်ဆိုတာ စိတ်ပါပါ-မပါပါ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာကိုတော့ လုပ်ကို လုပ်ရမှာပဲဆိုတဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ်ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က ခိုင်းခြင်း။ ကိုယ့်ကို လေးစားတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကူ အညီတောင်းခြင်း။

ကိုယ့်ကို အားကိုးတဲ့ ကလောင်သစ်က တောင်းပန် ခြင်း။

ကိုယ့်စာကို သဘောကျတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက

ခိုးမြှောက်ခြင်း၊ ဒါမျိုးကို ငြင်းပယ်ဆန့်ကျင်လို့ မသင့်ဘူး။

ဒီတော့ မိမိရေးချင်သလား၊ မရေးချင်ဘူးလား ဘာမှ စဉ်းစားပါဘူး။ ရေးဖြစ်အောင် ဖြစ်ညှစ်ပြီး ရေးပေးလိုက်တာ ချည်းပါပဲ။ မိမိစဉ်းစားပုံ ပြောတာပါ။

ပင်းတယမြို့ ငှက်ပျောတောဆရာတော်ဆီက စာမူ တောင်းစာလာတယ်။ စာတော်ပြန်ပွဲ ရွှေရတု အထိမ်းအမှတ် ခွေရင်းစာစောင်အတွက်တဲ့။ ရေးပေးလိုက် ပါတယ်။ စိတ်ပါ အောင် သက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ရှာဖွေတွေးတော စဉ်းစားပြီး ရေးရတာပေါ့။ လွယ်တော့ မလွယ်လှဘူး။

ချစ်စွာသောတူမောင် . . .

စာရေးချင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကို ဖော်ထုတ်ပြသ ရခြင်း တစ်မျိုးပါ။ စာရေးတဲ့ကလောင်ဟာ စိတ်ရဲ့ စီးကြောင်းတွေ လှစ်ဟ ဖော်ပြရတဲ့ အမျိုး။

အချို့က ပြောကြတယ်။

စာဆိုတာ ဈာန်ဝင်မှ ရေးလို့ရတာတဲ့။ အေးဗျ။ ထိုသူအတွက် ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပေမယ်။

မြသန်းတင့်တို့လို၊ ပါရဂူတို့လို စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်၊ အုပ်ရေ ၁၅၀ လောက် ရေးခဲ့ကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေ နေရာက ကြည့်ရင်တော့ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ခြစ်စေ၊ ကောင်းကောင်းညံ့ညံ့၊ စာကို တာဝန်တစ်ရပ် အနေနဲ့ ရေးခဲ့ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့်သာလျှင် စာအုပ်အထူကြိုင် အတွဲလိုက် စာအုပ်ကြီးတွေကို အများကြီး ရေးသားနိုင် တာပေါ့။

စာကိုတော့ စိတ်ပါပါ-မပါပါ ရေးသာရေး။ ရေးရင်း
ရေးရင်းတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ကွယ်
လွန်သူ ဆရာမြသန်းတင့်က ဦးဦးကို အမြဲလိုလို တိုက်တွန်း
ခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကလည်း ရေးနိုင်
တုန်း များများသွန်ရေး။ ရေးနိုင်တုန်း ရေးရတာ၊ မကျန်းမာတဲ့
အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဘာမှမရေးချင်ပဲ စိတ်လေ နေတာ
မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ကလောင်မကိုင်ချင်အောင်
စိတ်ကုန်နေတာ၊ ရေးစရာ ခမ်းခြောက်နေတာမျိုးလည်း
တွေ့ရတတ်တယ်။ ရေးစရာပေါ်တုန်း၊ ရေးနိုင်တုန်းမှာ ရေးသာ
ရေးလို့ ကွယ်လွန်သူ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က မှာကြားဖူးခဲ့
တယ်ကွယ်။

၁၉၉၅ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှာ ဦးဦး ရန်ကုန်ကို ကလေး
မြို့မှ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာတယ်။ ၁၉၉၆၊ ၉၇၊ ၉၈ခုနှစ်
များမှာ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်တို့နှင့်
အတူတကွ စာပေဆု ရွေးချယ်ရေး လူမှုရေးအဖွဲ့မှာ
ပါဝင်ပြီး တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်
ဆရာကြီးများနှင့် ဆုံစည်းပြီး စာပေရေးရာအကြောင်း ဆွေးနွေး
ရတာ၊ အများအားဖြင့် နားထောင်၊ မေးမြန်း၊ နာယူရတာ၊
သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။

ဆုပေးဖို့ စိစစ်ကြတာဟာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း လူမှု
ရေးလုပ်ငန်းပါ။

စာဆိုတာ စိတ်ပါမှရေး၊ စိတ်မပါရင် မရေးဘဲနေ၊
ဒါမျိုး မလုပ်ရဘူး။ စိတ်ပါပါ-မပါပါ ရေးနေရမှာပဲရယ်လို့

ဆရာမြနဲ့ ဆရာဘုန်းတို့က သူတို့သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ တပည့်
မောင်ချစ်နိုင်ကို တွန်းအားပေးပါတယ်။

အဲဒီမောင်ချစ်နိုင်က ရေးသလားမမေးနဲ့။

မဂ္ဂဇင်းတွေ အနှံ့အပြားရေး။

မပြီးသေးဘူး။ ဂျာနယ်တွေ ဟိုဟိုဒီဒီမှာရေး၊ မရပ်
သေးဘူး။ သတင်းစာမှာလည်း ရေးသေး။

မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးသူအချို့က ဂျာနယ်၌ မရေးပါဘူး။
ဂျာနယ်က တိုစိတ်စိ ရေးရလို့ အရသာမတွေ့ဘူးတဲ့။ ရေးရတာ
လက်ဖျက်သတဲ့။ ဒါကတော့ သူ့အယူအဆပေါ့။

ဦးဦးကတော့ ရေးသာရေး၊ များများရေး၊ စိတ်ပါ
လည်းရေး စိတ်မပါလည်း ဖျစ်ညှစ်ပြီး ထိုင်ရေးပါလို့ ဆိုဆုံးမ
ခဲ့တဲ့ ဆရာများရဲ့စကားကို ကြားယောင်ရင်း အလုပ်တွေ မနား
မနေ ရှုပ်ပွနေတဲ့ကြားက ရသမျှ အချိန်လေးမှာ ဒီစာကို ရေး
သိုက်တာပဲ။

သတင်းစာမှာရေး၊ စာစောင်မှာရေး၊ ဂျာနယ်တွေ
မှာကော၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာကော၊ ပေးစာပုံစံ၊ စကားပြောပုံစံ၊
ကော်းပြေရေးဟန် စသည်တို့ဖြင့် ကြိုရာကျရာ ဆောင်းပါး
တွေ ရေးနေလိုက်တာ ပလူပျံ။ အမြင်ကပ်တဲ့ လူများရှိရင်
ချက်စီနောက်လောက်အောင် များတာပေါ့။

ကောင်းတာ၊ ညံ့တာတော့ မိမိဖာသာ ဘာမျှ မပြော
လိုဘူး။ လေ့ကျင့်မှုဟာ တိုးတက်လာစေတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်
အဖန်ဖန်ရေးဖန်များတော့ အတိုအရှည်၊ အကျဉ်းအကျယ်၊
အချဲ့အချဲ့ အနည်းငယ် ခိုင်မိလာတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး

သဘောပေါက်လာတယ်။ အတိုင်းအဆကို နားလည်ခြင်းဟာ တိုးတက်မှုပဲပေါ့။

ရေးဖန်များတော့ ဘာပဲပြောပြော အကျိုးရှိတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ တိုးတက်မှုရှိလာတယ်ဆိုနိုင်ပေတာပေါ့။

ဟုတ်ပြီ။

စိတ်ပါတဲ့ အလုပ်မှ လုပ်မယ်။

စိတ်မပါရင် မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတာမျိုးတွေဟာ နှစ်စဉ်အခါက ရှိခဲ့ကြတယ်။ အသက်အရွယ်အလျောက် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာတဲ့အခါမှာ အလုပ်ဆိုတာ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ လုပ်နေရမှာပဲ။

အဲဒီအလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပါဝင်စားလာတဲ့အခါ ဖော်ပိုက်ပျော်မွေ့သွားတာပဲ။ အလုပ်ထဲမှာ ဈာန်ဝင်သွားအောင် ဖိသိပ်ပြီး လေ့ကျင့်မွေးမြူရမှာပဲ။ စိတ်မပါလို့ မလုပ်သေးဘူးဆိုပြီး ရှောင်လွှဲနေသမျှ အလုပ်မှာနစ်ပြီး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရတဲ့ အရသာကို မရလာနိုင်ပါဘူး။ အလုပ်ကို ဝါသနာပါအောင် မွေးမြူထူထောင်ရလိမ့်မယ်။

ချစ်စွာသောတူမောင် . . .

ဦးဦးဟာ ၁၉၇၆-၇၇ခုနှစ်လောက်က နမ္မတူမြို့နယ်၊ ဘော်တွင်းစခန်းမှာ တပ်မတော်အရာရှိဘဝနဲ့ နယ်ခြေလုံခြုံရေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတယ်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ရဲ့ အထက် ပေနှစ်ထောင် သုံးထောင်ကျော်မြင့်တဲ့ အဲဒီ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ မကြုံစဖူး လေကြီးမိုးကြီး သဲသဲမည်းမည်း ငွေ့ပြီး ရွာသွန်းလို့ ဘော်တွင်းဈေးတန်းရပ်ကွက်-

ခုန်နိုင်(စိတ်ပညာ)

သူတွေ၊ အိမ်တွေ ချောင်းရေကြီးတာနဲ့ မျောပါသွားကြတယ်။ တပ်စခန်းက ရဲဘော်လေးတစ်ဦးဟာ ရေထဲပါသွားတဲ့ လူတွေ သုံးလေးဦးကို သက်စွန့်ဆံ့ဖူး ကယ်ရင်းဆယ်ရင်းနဲ့ နောက်တော့သူပါ လှိုင်းလုံးတစ်ခု ရိုက်ပြီး မျောပါသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ ဆွဲတင်ကယ်ယူခဲ့တဲ့ သုံးယောက်ကတော့ အသက်ချမ်းသာရခဲ့ပါရဲ့။

ရပ်သူရွာသားတွေ အများရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ တင် သူတို့အမြင် သာမန် ရဲဘော်စစ်သားလေး တစ်ယောက်ဟာ ပြည်သူလူထုအတွက် အသက်စွန့်ပြီး အကျိုးဆောင်သွားတာ ပြောစမှတ်ကို ဖြစ်လို့နေခဲ့တာပေါ့။ နမ္မတူဘော်တွင်းမှာ။

ဦးဦးဟာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို မကြာခဏပဲ မျက်စည်တွေတွေ စီးကျရင်းနဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေ ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရေးလိုက်၊ မျက်လိုက်၊ ရေးလိုက်၊ ဖတ်ကြည့်၊ မကြိုက်၊ ဖြုလိုက်၊ ဆောင်းပါး ပုံစံရေးစမ်းလိုက်၊ ဘော်တွင်း မိုင်းချပ်ရုံးက စာရေးကြီး ဦးအုန်းမောင်(သူနဲ့ခင်မင်တယ်လေ) အကူအညီတောင်းပြီး လက်နှိပ်စက်ရိုက်ခိုင်း။ လက်နှိပ်စက်ကော်ပီကို ဖတ်လိုက်၊ ပြင်လိုက်။ (အမှတ်တရ ကျေးဇူးစကားဆိုပါရဲ့ ခင်ဗျာ။)

အားမရတော့ အသစ်ပြင်ရေး၊ မျက်စည်ပိုင်းစွာနဲ့ ဆောင်းညအေးအေးစက်စက်မှာ မီးဖိုဘေးစောင်ခြုံပြီး ညဉ့်နက်အောင်ရေး။ ဖတ်ကြည့်လို့ မကြိုက်သေးရင် ပြန်ပြင်ရေး၊ ထပ်ကူးရေး။

လက်နှိပ်စက်ရိုက်ဖို့ ဦးအုန်းမောင်ကိုပေး။ ဦးအုန်း

မောင်ကတော့ ကူးပြီးရိုက်ရင်း သူပါ မျက်ရည်ကျရတယ် ပြောတာပဲ။ သို့သော် ဘယ်ကိုမှ မပို့ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အဲ . . . နောက်တော့ တပ်မတော်စာစဉ်ကို ပို့ကြည့်ပါသေးရဲ့။

မရွေးပါ။ ဖော်ပြခြင်းမခံရပါ။ သေချာတာ တစ်ခုက မိမိဟာ စာဖတ်ပရိသတ် ဖတ်ရလောက်အောင် မရေးတတ်သေးပါ။ ခံစားချက်ရှိတိုင်း ရေးဖွဲ့နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနားလည်ခဲ့ရတယ်။

စာရေးခြင်းဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုပါ။

စာရေးခြင်းဆိုတာ အတတ်ပညာတစ်ရပ်ပါ။

ခံစားမှုရှိနေပေမယ့် တင်ပြပုံ၊ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ အခင်းအပျိုး၊ အခက်၊ အတက်၊ အဖြေစတဲ့ အချိုးအဆစ်တွေဟာ စာဖတ်သူကို စွဲရစ်လောက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့တတ်ရပေလိမ့်မယ်။ ဖတ်ချင်စဖွယ်တောင်မရှိရင်တော့ အယ်ဒီတာက ပယ်မှာပေါ့။

၁၉၇၆ခုနှစ်လောက်ကပင် နေ့စဉ်နေ့စဉ် အခိုင်းအားရသမျှ စာအုပ်တွေဖတ်၊ ကဗျာတွေကူး၊ စာတိုပေးတွေရေး။ စိုက်စိုက်မတ်မတ် လက်သွေးပြီး လေ့ကျင့်ကြိုးစားခဲ့တာ။ ၁၉၉၆ခုနှစ်(အနှစ် ၂၀ကြာမှပဲ) ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာအုပ် စတင်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တာ။

ဒါဆို လက်တွေ့သာကေ တစ်ခု မြင်သာပြီ။

နုရာမှ ရင့်ရတယ်။ ဝါသနာကို ပျိုးထောင်လေ့ကုန်မှ တိုးတက်တယ်။

အာသေဝနပစ္စယ။ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ်၊ ဇွဲတိုးတက်အောင် တစ်လွှမ်းချင်း တောင်တက်ရသလိုပဲ။ အထိ

ထပ် အားထုတ်မှသာ ရည်မှန်းရာကို ရောက်နိုင်တယ်။

ချစ်စွာသောတူမောင် . . .

နှစ်သက်ရာ-ဝါသနာ အလုပ်တစ်ခုခုကို ဖြစ်မြောက်အောင် မွေးမြူထူထောင်သင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ ဒီအချက်ကို စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
နိုင်ငံဘာလ၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်

သေသေချာချာ ရွေးချယ်ပါ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

စီးပွားရေးပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘားနတ် ဘားရွတ်ခ် ကို လူတွေမှာ အောင်မြင်မှုနဲ့ မအောင်မြင်မှုတို့ကို ကွဲပြားခြားနားစေတဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ခုက ဘာလဲလို့ မေးကြတဲ့အခါ ဘားရွတ်ခ်က “ ဦးတည်ချက်တစ်ရပ် အပေါ်စွဲမြဲစူးစိုက်တတ်တဲ့ အလေ့အထ ” ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲလို့ သူထင်ကြောင်း ဖြေကြားသတဲ့။

ဒါဟာ ရည်ရွယ်ချက်တိကျခိုင်မြဲခြင်းလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်ထင်တယ်။ စွဲနပ်ခြင်းလို့လည်း ပြောရင် ရမယ်။ ခိုင်ခိုင်မာမာစွဲစွဲမြဲမြဲ မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားအားထုတ်မှုလို့ ခေါ်ရင်လည်း မမှားဘူးထင်ပါတယ်။ အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တို့ရဲ့ အသီးအပွင့်လို့ ခေါ်ရင်လည်း ရမယ်ကွဲ့။

Principles of War စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းကြီးများဆိုတဲ့ အချက်ကို ဦးဦးတို့ တပ်မတော် အရာရှိလောင်း ဘဝကတည်းက သင်ယူမှတ်သားကြရတယ်။ ပထမဦးဆုံးသော စစ်အောင်ရာသော ဥပဒေသ အကြောင်း အချက်ကတော့ “ ရည်ရွယ်ချက် တိကျခိုင်မြဲခြင်း ” ပဲ ဖြစ်တယ်။

စစ်ရေးစစ်ရာမှာ အောင်မြင်ချင်ရင် မိမိချမှတ်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တိကျခိုင်မြဲရမယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျ။ ဟော စီးပွားရေးပညာရှင် ဘားနတ်ဘားရွတ်ခ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လူ့ ဘဝမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် အောင်မြင်ချင်ရင် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ဆောင်တဲ့ အလေ့အထကို ကျင့်သုံးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပြောခဲ့တယ်နော်။ ထောက်ခံတယ်ဗျား။

လူအများစုကတော့ ဦးတည်ချက်တွေ ထွေပြားပြီး ဟိုဟာလုပ်ရင် ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ရရင်ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးပြောင်းလဲပြီး လုပ်ဆောင်ရင်းနဲ့ ဘာမှ အရာမရောက်ဘဲ သာမန်ဘဝနဲ့ ပြီးဆုံးသွားကြရတာ များပါတယ်ကွယ်။ တကယ်အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့ လူမှာ ဘက်ပေါင်းစုံတော်ချင်မှတော်တာ။ တစ်ခုကောင်းတော့ သူ့မှာ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီတစ်ခုကောင်း အတွက်နဲ့တင် သူဟာ လူ့ဘဝင်ပြီး လူချွန်လူမွန် ဖြစ်နေတော့တာပဲ။

စွယ်စုံတော်တဲ့ လူတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ စိတ်ထဲပေါ်ရာ ဖော်ပြရရင် စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးလို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုပါတော့။

စာရေးဆရာ အနေနဲ့လည်း တော်တာပဲ။

ရုပ်ရှင်မင်းသား အနေနဲ့လည်း ကျော်တာပဲ။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလည်း ထူးချွန်သေးတယ်။

အဆိုတော်အဖြစ်နဲ့လည်း ထိပ်တန်းပါပဲ။

စာပေထုတ်ဝေသူ၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာနဲ့ ထုတ်ဝေသူအဖြစ်လည်း အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သလို စန္ဒာရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူအဖြစ်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါရဲ့။ သူလို လူကတော့ ရှိတော့ ရှိတယ်။ ရွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ ကွယ်။ အသံကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်း၊ အရေးကောင်း ပင်ကိုယ်ပါရမီ ရှိရုံသာမက ကြိုးစားအားထုတ်မှုလည်း ပြင်းထန် လှတာကိုး။ သူ့မှာရှိတဲ့ စွမ်းရည်တွေကို ဆက်စပ်ပြီး ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူစားမျိုးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ပန်းချီဆရာ၊ အားကစားသမား၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ၊ စသည် စသည် နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိသူများကို တူမောင် လေ့လာကြည့်ရင်တော့ တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ရည်ရွယ်ချက် အပေါ်မှာ စူးစူး စိုက်စိုက် စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတာ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။

မကြိုးစားဘဲနဲ့ အလိုလို ထိပ်တန်းရောက်လာသူ ရယ်လို့တော့ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါမျိုး မရှိပါဘူး။

ပန်းချီဆရာဟာလည်း မကျော်ကြားခင်မှာ ခဲနဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရေးခြစ် လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာပဲ။ ရေဆေး၊ ဆီဆေးလက်ရာတွေကို များစွာ စမ်းသပ်

ရေးဆွဲခဲ့ရသေးတာပါပဲ။

ကဗျာဆရာ ဆိုရင်လည်း စာပေတွေ၊ ကဗျာတွေ အများကြီး စုဆောင်း လေ့လာ၊ မှတ်သားဆည်းပူးခဲ့တာ အပြင် အတွေးကော၊ အရေးကော မအောင်မြင်သေးမီ များစွာ စမ်းသပ် လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရတာပေါ့ကွယ်။ ဖြတ်လမ်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။

ခုရေတွင်းတူး၊ အခု ရေကြည်သောက်ရတယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ မရှိသလောက် ရွားပါတယ်။ အချိန်ကာလ တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရင်း သူ့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားလှပါတယ်။ ထိုက်တန်စွာ အရင်းအနှီး ပေးဆပ်ရစမြဲပါ။

ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ အောင်မြင်မှု ရချင်ရင် မိမိရည်စူးတဲ့ ပန်းတိုင်ကို မမှိတ်မသုန် ရှေ့ရှုချီတက် နေရမယ်။ ကူးခတ်နေရမယ်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ချဉ်းကပ်နိုင်အောင် အလေ့အထ ပြုလုပ်နေရမယ်။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စမ်းသပ်ပြီး တိုးတက်အောင် အားထုတ်လုံးပမ်းနေရမယ်။

ဘယ်လို အခက်အခဲပဲ တွေ့တွေ့ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဇွဲသတ္တိ ရှိအပ်တယ်။ ဘယ်သူတွေက ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးရှိရမယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုံ့ချ ရှုံ့ချ လက်မလျော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိအပ်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြိုးစားတဲ့ အတားအဆီးမျိုးတွေ့တွေ့ ဖြတ်ကျော်မှာပဲဆိုတဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒရှိရမယ်။

အလွန်တရာ ထက်သန်ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒရှိရင် အဲဒီရည်မှန်းချက်ဟာ အောင်မြင်တာပါပဲ။

အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ လုံ့လဝီရိယ အားထုတ်ကြီး
စားမှုသာရှိရင် ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိနိုင်တာ
ပါပဲ တူမောင်ရေ။

မိမိရဲ့ ဦးတည်ချက်ဆီသို့ ရှေ့ရွှါ့ချီတက်ရာမှာ စိတ်
အားထက်သန်ဖို့လိုတယ်။ ဇွဲရှိဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ တကယ်
လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒအစစ်အမှန် ဖြစ်ဖို့ရာလိုတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်း
အပေါ်မှာ ဝါသနာပါမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီအလုပ်တွေထဲမှာ ပျော်
ပိုက်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ရေရှည် စိတ်ဝင်စားနိုင်ရမယ်လေ။

လူငယ်ဘဝမှာ အဲဒါရွေးချယ်ရမယ်။

လမ်းကြောင်းရွေးချယ်တာမှန်ရမယ်။

မိမိရဲ့ စရိုက်၊ ဝါသနာ၊ အစွမ်းအစနဲ့ ကိုက်ညီ
ဆီလျော်တာ ဖြစ်ရပါမယ်။

မိမိဟာ ဘယ်ဘက်မှာ အားသန်သလဲ၊ ရေရှည်စွဲစွဲ
မြဲမြဲ ပျော်ပိုက်နိုင်ရဲ့လား။ ဘယ်ပန်းတိုင်ကို ဦးတည်ချက်
အဖြစ် ချမှတ်မလဲဆိုတာ ဘဝတစ်သက်သာအတွက် အရေး
အကြီးဆုံးပါပဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သိပါ Know Thy-
self (Know Yourself) ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားဟာ အသက်
အရွယ် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်ပဲ အရေးပါတယ်နော်။
တကယ် မပျော်ပိုက်နိုင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရွေးချယ်မိလို့
တစ်သက်လုံး စိတ်ညစ်ပြီး ဘာမှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်
မဖြစ်တဲ့ လူစားတွေ အများကြီးပဲ။ သင်ခန်းစာ ယူစရာ
ကောင်းတယ်။

ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပါရဲ့။

ကျောင်းပညာမှာ တော်ပါရဲ့။

မိမိရွေးချယ်ခဲ့မိတဲ့ ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်ကို သွား
မယ့်လမ်းကြောင်းကိုတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့
မိတယ်။ တကယ်တမ်းဖြစ်သနားရပြီဆိုတော့ စိတ်ပါလက်ပါ
မရှိလှတော့ဘူး။ ပြင်လို့မရ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ ခက်ခဲလှတဲ့ အခြေ
ဆိုင်မှ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ၊ ပျော်ပိုက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဆို
တာကို သိလာရတယ်။ နောက်ကျသွားပြီ။ တူမောင်ဟာ
ဒါမျိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့။ သတိထား။

အချို့တော့လည်း ရောက်ပြီးသား အခြေအနေကို
စွန့်လွှတ်ပြီး လိုင်းပြောင်းကြတာလည်း ရှိသပေါ့။

ဒီတော့-

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကြီးကြီးမားမား အောင်မြင်မှု
ရချင်ရင် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုက်စိုက်မတ်မတ် ဇွဲနဲ့ အလုပ်လုပ်ရ
လိမ့်မယ်။

အဲသလို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်အောင် မိမိတကယ်
စိတ်ပါဝင်စားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို သေသေချာချာ ခွဲခြားရွေး
ချယ်ရလိမ့်မယ်။ ရေရှည်မှာ ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်နိုင်တာ ဖြစ်ရ
မယ်။ သူများတိုက်တွန်းတာနဲ့ မရွေးလေနဲ့။ မိမိကိုယ်ကို
သေသေချာချာမေး။ တကယ်စိတ်ပါဝင်စားရာကို ရွေးပါမောင်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

အတတ်ပညာ၏ တန်ဖိုး

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

သင်တန်းဆင်းပွဲတစ်ခု တက်ရောက်ရပါတယ်။ သင်တန်းက အခြေခံသတင်းစာပညာသင်တန်း ဆိုပါစို့။ သတင်းစာရဲ့ သဘောသဘာဝ အခြေခံတွေကို စာတွေ့လက်တွေ့ လေးလပို့ချ လေ့ကျင့်ပေးလိုက်တဲ့ သင်တန်းပေါ့။ ဦးဦးက ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးအကြောင်း ၂ချိန်၊ ၃ချိန်လောက် ဟောပြောခဲ့ရတယ်။

ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ကောင်းအောင် ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်ဖို့က ဘာမှ မခက်ဘူး။

- (၁) သူတစ်ပါးကို စိတ်ဝင်စားပါ။ (အဲဒါဟာ အလိုက် သိတတ်သူ ဖြစ်လာရော)

- (၂) သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဖြည့်ပေး၊ သူ့ရဲ့ အားသာချက်ကို ပို၍ မြှင့်ပေး၊ လိုအပ်တာ မိမိက ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါ။
- (၃) အပြောအဆို ချိုသာသိမ်မွေ့ပါ။
- (၄) အနစ်နာခံစရာရှိရင် ကိုယ်ကခံလိုက်၊ လျှော့ပေးလိုက်ပါ။ (ရပ်တည်ချက် ခိုင်မြဲပါစေ)
- (၅) အကြားအမြင် များပါစေ။
- (၆) အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပြောဆို၊ နေထိုင်၊ ဝတ်စားပါ။ ကျင့်သုံးပါ။
- (၇) သူတစ်ပါးကို စေတနာထားပါ။ ကူညီလိုစိတ် ရှိပါ။
- (၈) ပေးကမ်း၊ ကျွေးမွေး၊ လှူဒါန်းဖို့ရာ ဝန်မလေးနဲ့။
- (၉) ကူညီရေး၊ ပေးဝေရေး၊ ချိုသာယဉ်ကျေးစတဲ့ အထက်ပါအချက်အားလုံးဟာ မိမိရဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာမှ အရင်းခံရတယ်။ ပြည်သူလူထုအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာ “ မေတ္တာအပြည့်အဝဖြင့် ” ညစဉ် နေ့စဉ် မေတ္တာပို့သပါလေ၊ မေတ္တာ ပွားများပါစေ၊ မေတ္တာဘာဝနာ ထုံမွှမ်းပါစေ။

အထက်ပါ သဘောထားကို သူတို့ ခံယူချင်အောင် ဟောပြောပို့ချခဲ့ပါရဲ့။ ယူတတ်တဲ့လူ ရပေလိမ့်မယ်ပေါ့။ သင်တန်းဆင်းပွဲ၌ ကျောင်းသားများက နည်းပြဆရာများကို ဗုဇော်ကန်တော့ကြပါတယ်။ ဂါးဒီယန်းဦးစိန်ဝင်းက ဆုံးမဩဝါဒ စကား ပြောကြားတယ်။ ဒီသတင်းစာဆရာကြီးက

သတင်းစာ လောက ဖြတ်သန်းလှုပ်ရှားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၆၀) ကျော်ပြီ။ အသက် ၂၁ နှစ်က သတင်းစာသမားဖြစ်ခဲ့တာ။ ယခု အသက် ၈၀ ကျော်ပေါ့။

သူက လူမှာ Heart and Head နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်ဆိုတာ ရှိကြတယ်တဲ့။ လူတွေဟာ ဘာနဲ့ ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ကြသလဲ။ အများအားဖြင့် နှလုံးသား ခံစားချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တာများကြတယ်တဲ့။

သတင်းစာသမားဆိုတာ ပြည်သူလူထုကို အာမခံ ရပါတယ်။ ပြည်သူလူထုကို သစ္စာခံရမယ်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ အကျိုးကိုသာလျှင် ပထမဦးစားပေး သယ်ပိုးရမှာ ဖြစ်တယ် တဲ့။ ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ၊ မုန်းတာ၊ မမုန်းတာ၊ ခံစားချက် မပါဘဲ ဦးနှောက်ရဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနဲ့သာလျှင် ဆုံးဖြတ် လုပ်ဆောင် တတ်ရမယ်တဲ့။ ဩဝါဒစကားကို ပြောကြားသွား ခဲ့တယ်။ အမြော်အမြင်ရှိစေချင်တယ်။ နိုင်ငံတိုင်းမှာ ပြည်သူ နဲ့ အစိုးရဆိုတာ ရှိတယ်။ ပြည်သူနဲ့အစိုးရ၊ ပြည်သူနဲ့ နိုင်ငံတော်။

သတင်းစာသမားဟာ နိုင်ငံတော်နဲ့ ပြည်သူရဲ့ အကျိုး အတွက် အစိုးရရဲ့ဘက်ကို လိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်တဲ့။ ဥပမာဆိုရင် ယခုခေတ်မှာ အင်အားကြီးတဲ့နိုင်ငံအချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားတဲ့ မီဒီယာဘက်ပေါင်းစုံကို မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် ဝေဝေဆာဆာ အသုံးချပြီး သူတို့ဘက်ပါတဲ့ အစိုးရ များကို ငွေအား လက်နက်အား အပြည့်အဝ ထောက်ခံအား ပေးခြင်း၊ ဆန့်ကျင်သူ(လက်ဝဲသူပုန်ဖြစ်စေ၊ အမျိုးသားရေး ဝါဒီဖြစ်စေ) ပါတီများ၊ လက်နက်ကိုင်များကို နည်းမျိုးစုံသုံး၍

ချေမှုန်းခြင်း၊ သူတို့ကို မရိုမသေ မနာခံတဲ့ အစိုးရမျိုးဆိုရင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်ကပ်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ မြေပေါ်မြေအောက် ပါတီ များနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လက်နက်ကိုင်အုပ်စုများအား လျှို့ဝှက် ဖြစ်စေ၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းဖြစ်စေ၊ နောက်ခံတောင့်တင်း အောင် ထောက်ပံ့ ဖြည့်တင်းမှုတွေ ပေးနေရဲ့။ ဝါဒဖြန့်တာ တွေ လုပ်ပေးနေသတဲ့။

တရားတယ်၊ မတရားတယ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ရွေးမနေဘူး။

မှန်တယ်၊ မှားတယ်ဆိုတာလည်း ရွေးချယ်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဩဇာခံမလား၊ တပည့်လုပ် မလား။ လာခဲ့၊ ငါက အားပေးထားမယ်။ ငါ . . ကြီးဆွဲ ချာ။

ဩဇာမခံဘူးလား။ တပည့်မလုပ်ဘူးလား။ သေဖို့ သာပြင်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အုပ်စုလေးတွေ မွေးပြီး သင့်ကို အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးပေးနေမယ်။ ဒါပဲ။

ဒီနည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာ့ငွေကြေးရေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင် ချယ်လှယ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံငယ်တွေကို ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ သင်ခန်းစာ။

နိုင်ငံရေးနည်း၊ စစ်ရေးနည်းတွေနဲ့လည်း အထက် ကဆိုခဲ့သလို ကမ္ဘာ့ပုလိပ်ကြီးအဖြစ် ဗိုလ်ကျလွှမ်းမိုးရေးကို ပြိုင်ဘက်ကင်းစွာ လုပ်နေဆဲပဲ။ တားရဲသူမရှိ၊ ထင်တိုင်းကြံ နေတုန်းပဲ။ ဒါတွေကို ပြည်သူများ သိစေသင့်တယ်။

တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို သူတို့ လေ့လားတဲ့ လက်နက်ကိုင် အုပ်စုတစ်ခုကို ချေမှုန်းရင်း

(အစိုးရ တပ်များနဲ့အတူ) ကျေးရွာလူထု လူ ၈၀၀ ကျော်ကို ရက်ရက်စက်စက် ပါဝင်သတ်ဖြတ်ခဲ့တာ ယခုအခါ ဗူးပေါ် သလို ပေါ်လာခဲ့တယ်။ အမေရိကန်စစ်သားတွေဟာ ကျေးရွာ သူ ကျေးရွာသားတွေကို (သူပုန်မဟုတ်ကြပါ) အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကျူးကျော်ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြကြောင်း ကမ္ဘာ့ သတင်းတွေ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်ခဲ့ရဲ့။

တကယ်တော့ အနောက်အုပ်စုရဲ့ အပေါ်ယံ ရွေ့မှုနဲ့ သတင်းတွေကြားမှာ အထက်ပါ ရှားရှားပါးပါး သူတို့ရဲ့ “အထဲမှာ နောက်ချေးခံ” ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက် လာရင် သတင်းစာဆရာတွေဟာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖွင့်ချထုတ် ဖော်ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ လုပ်သက် ၆၀နှစ်ကျော် ဝါရင့် သတင်းစာဆရာကြီးက မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များကို မှာကြား တာ နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ဪ... အတွေ့အကြုံဆိုတာ သိပ်တန်ဖိုးရှိပေတာပဲနော်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

အကောက်ခွန်သတင်းဌာန
အတွဲ(၃)၊ အမှတ်(၁၆)

၁-၁၀-၂၀၀၂

အလုပ်တွင် ပျော်ရွှင်ရေး

ချစ်စွာသောသူတို့မောင်

ချစ်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

တူမောင်ဟာ အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ ဥရောပ၊ အမေရိကစတဲ့ ကမ္ဘာနေရာ အတော်များများကို ရောက်ဖူးချင် ဆုက်ဖူးလိမ့်မယ်။ ဘယ်ကိုမှ မသွားဖူး မရောက်ဖူးဘူးလည်း ခြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်စာပေတွေ ဆိုမှာ ဖြစ်စေ၊ တီဗီ၊ ဗီဒီယို ဖန်သားပြင်မှာ မြင်ရတွေ့ရတဲ့ ခြစ်စေ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံကြီးများရဲ့ မြို့ပြတွေ၊ လေယာဉ်ကွင်း၊ လေဆိပ်တွေ၊ ခဗျာတွေ၊ ပလာလာ၊ မောလီ၊ ရွာပင်းစင်တာ၊ ဆူပါမတ်ကက်၊ အဆောက်အအုံတွေ၊

လမ်းတွေကို မြင်ဖူး ကြည့်ဖူးခဲ့ပါပြီ။

ကြည့်စမ်း၊ လမ်းတွေကလည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ် လိုက်တာ။ အဆောက်အအုံကြီးတွေကလည်း ကြီးမားခမ်းနား ထည်ဝါလိုက်တာ။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ သွားပုံလာပုံ တွေကလည်း မြို့ကြီးသားပုံ အဆင့်အတန်း မြင့်မားပုံပေါက် လိုက်တာ။

မှန်တယ် တူမောင်။

တံခါးပိတ်၊ မျက်စေ့ပိတ်ထားလို့ မရတဲ့ မျက်မှောက် ခေတ် ကာလမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှ နိုင်ငံ တကာကို ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ဗီဒီယို ကင်မရာရှေ့ ချိန်ပေါက်မှ တစ်ဆင့်တိုးလျှိုပေါက် မြင်နိုင်ကြည့်နိုင်နေပါပြီ။ မဲခေါင် မြစ်ဝှမ်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု လူနေမှုဘဝ တရုတ်နဲ့ အိန္ဒိယမှာ ရှိကြတဲ့ မျက်မှောက်ကာလ လူနေမှု ဘဝအခြေအနေတွေ၊ အမေရိကန်၊ အာဖရိကန်နစ္စတန် အီရတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေ။

မှောက်ထားတဲ့ ခွက်ကို လှန်လိုက်သိသကဲ့သို့ အထင် အရှားမြင်ရကြားရတဲ့ ခေတ်ကာလပဲ။ အိုင်တီ Information Technology သတင်းနည်းပညာများ အရှိန်အဟုန်မြင့်မား စွာ တိုးတက်ကျယ်ပြန့်တာနဲ့အမျှ ကြားစရာ မြင်စရာတွေ အများကြီးနဲ့ တူမောင်တို့ ထိတွေ့ခွင့်ရတယ်။ သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေရမယ်။

အဲဒီ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ တွေကို ဒီအတိုင်း ငေးကြည့်နေကြရုံနဲ့တော့ အကျိုးအမြတ်များအောင် မလုပ်

ဆောင်နိုင်ဘူး။ ကြည့်လည်းကြည့်၊ စိလည်း စိစစ်၊ သိလည်း သိပြီ။ ကျင့်လည်း ကျင့်သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ တူမောင်တို့၊ ဦးဦးတို့ရဲ့ လက်ရှိဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်တွေဟာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြောင်းလဲပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသွားနိုင်တယ်။ ဒါကိုတော့ သေသေချာချာ ယုံကြည်စစ်ပါ။ ကြည့်တတ်ရင် မြင်တာ ပေါ့။ အတုယူစရာတွေရတာပေါ့။ သတိပြုရှောင်ကြဉ်ရ မှာတွေလည်း တွေ့ရတာပေါ့။

ကောင်းပြီ၊ မြင်ရကြားရ၊ နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတ တွေအနက်မှ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာ အချို့ကို တူမောင်သိရှိ နားလည်အောင် ဆွေးနွေးဖော်ပြလိုပါတယ်။ အလုပ်ဟာ အရည်အသွေး ပြည့်ဝရပေမယ်။

အလုပ်ကို ဘာကြောင့် လုပ်နေရသလဲ။

အဲဒီမေးခွန်းကို မိမိကိုယ်ကို မေးစစ်ကြည့်သင့် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။

၁။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အဆင့်မြင့်မားအောင်လို့

၂။ လစာရဖို့။

၃။ ဘဝမြင့်မားဖို့

၄။ ဆုလာဒ်ရဖို့။

၅။ တစ်စုံတစ်ခုကို သင်ယူဖို့။

၆။ ရာထူးတက်အောင်လို့

၇။ အလုပ်ကို ရွေးချယ်လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိအောင်လို့။

၈။ အသိအမှတ်ပြုခံရဖို့။

၉။ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ခြင်းမှ ရှောင်ရွားဖို့

၁၀။ လစာရပ်ဆိုင်းမသွားအောင်လို့

၁၁။ ကြိမ်းမောင်းမခံရဖို့။

၁၂။ အလုပ်မပြုတ်ဖို့။

၁၃။ ရာထူးချမခံရအောင်လို့

၁၄။ လူရာဝင်အောင်လို့

၁၅။ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျရှိသူအဖြစ်
ဂုဏ်ရှိချင်လို့

စသည်ဖြင့် . . . ဖြေတတ်ကြတာ အမျိုးမျိုးပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဦးအနေနဲ့ တူမောင်ကို အလုပ်
လုပ်ကြရာမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေတဲ့ အခြေခံကျကျ နည်း
လမ်းတစ်ခုကို ဖော်ပြမလို့ပါ။ ခက်ခက်ခဲခဲတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးဗျာ။ အလုပ်တစ်ခုခုကို တစ်စုံတစ်ဦးအား စပြီး မခိုင်းခင်
တာဝန်မပေးရသေးခင် ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်သင့်
တယ်ဆိုတာ သေချာစွာ အသိပေး (ရှင်းပြ) ပြောကြားဖို့
ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာလွယ်ပါတယ်။ ရပါတယ်။ ဖြစ်ပါတယ်လို့
ပေါ့ပေါ့ဆဆတော့ မမှတ်နဲ့ မောင်ရေ။ တကယ်သာ လက်တွေ့
လိုက်နာရင် အလုပ်အရည်အသွေးကို သိသိသာသာ မြင့်မား
တိုးတက်စေပါတယ်-

(က) ပြဿနာ အခြေအနေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါ။

(ခ) ရည်ရွယ်ချက်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါ။

(ဂ) ညှိနှိုင်းအဖြေရှာမှုကို အသေးစိတ် ဆောင်ရွက်ပါ။

(ဃ) မိမိမျှော်မှန်းထားသော အောင်မြင်မှု၏
အကျိုး သက်ရောက်ပုံကို ရှင်းပြပါ။

(င) ဆုံးရှုံးသွားလျှင် မည်မျှ ထိခိုက်နစ်နာနိုင်
မည်ကို အသိပေးပါ။

ဒါတွေကို ဘာမှမသိရဘဲ အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်နဲ့
လုပ်နေကြရတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ သူတို့ကို အထက်
ပါအချက်တွေ မေးစမ်းကြည့်။ သူတို့ဘာမှ မသိဘူး။ သိရ
ကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး။ အထက်က ခိုင်းသမျှ လုပ်ကြ
တယ် ဒါပဲ။ သူတို့လုပ်တာတွေဟာ အလွန်တရာ ညံ့ဖျင်း
ပါတယ်။ စံချိန်စံညွှန်းလည်း မမီပါဘူး။

ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အခြေ
ခံအကျဆုံး ရည်ရွယ်ချက်၊ အကြောင်းရင်းခံစာရားကိုတောင်
နားမလည်ဘဲ၊ မသိမြင်ဘဲ လုပ်ဆောင်နေကြရတဲ့ လူတွေရဲ့
အသိဉာဏ် အသုံးမချမှု၊ နိမ့်ကျမှုကို တူမောင် စဉ်းစားသာ
ကြည့်ပေတော့ကွာ။ ရထားတစ်စီး၊ လှည်းတစ်စီးကို ဆွဲရတဲ့
ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်းတို့ကမှ ငါတို့ ဘယ်မြို့သွားဖို့ ဘယ်လမ်းက
ထွက်ကြမယ် ဆိုတာသခင်နဲ့အတူ သိထားကြပါသေးတယ်။

ဘာဆိုဘာမှ မသိကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ၊ အလုပ်
သမားတွေနဲ့ အလုပ်လုပ် ကြရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်
အရည်အသွေးရှိတဲ့ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု၊ ဝန်ဆောင်မှု ဖြစ်နိုင်ပါ
တော့မလဲ။ ခေါင်းဆောင်အဆင့်ဆင့်ရဲ့ တာဝန်။

ဘာကြောင့် ငါတို့ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြ
ရတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခြေအနေတွေကို ခန့်ထမ်း
တွေ၊ သေသေချာချာ စွဲစွဲမြဲမြဲ သိရှိနားလည်ထားအောင်
မန်နေဂျာ (သို့မဟုတ်) ဦးစီးအရာရှိက အလေးအနက်ပြော

ကြားပေးရမယ်။ သိ မသိ စစ်ဆေးရမယ်။ မသိသေးသော် သိအောင်ထပ်မံ နှိုးဆော်ပညာပေးရမယ်။

ဒါဟာ လုပ်ရည်တိုင်ရည်အပေါ် နောက်ကွယ် ကနေ လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်နေတဲ့ အခြေခံကျကျအကြောင်း ချင်းရာ တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်မောင်။ လက်အောက်က သိချင်တဲ့ အထက်ပါ အချက်များကို မေးမြန်းတာမျိုး ရှိတတ်တယ်-

“မင်းကဘာလာပြီး လျှာရှည်တာလဲ။ ခေါ်ရင်လာ ခိုင်းရင်လုပ်၊ ခံမပြောနဲ့။ ဒါပဲ ”

အောင်မယ် ခပ်တည်တည်နဲ့ အဲသလို ဘုမ္မိတ် ထုတ်လိုက်တဲ့ မန်နေဂျာ မျိုးလည်း ရှိသေးရဲ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာကြောင့်တွေ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက် တွေလာပြီး ကြောင်မနေနဲ့။ လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းကွာ ”

အဲသလိုပဲ ဟောက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဦးစီးအရာရှိ တွေလည်း တွေ့ရဖူးပါရဲ့။

“ခင်ဗျားရဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပြေဆိုနေဖို့ရာ ကျွန်တော့ မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို လစာပေးထားတာ တစ်ပြားမှ မလျော့ဘူးမှတ်လား။ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်။ ရှင်းတယ်နော် ”

အဲမယ် - ဟုတ်လိုက်လေနော်။ ဈေးကွက်စီးပွား ရေးစနစ်မှာ အထက်ပါ အံ့ချော်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ထိုကုမ္ပဏီဒေဝ် လီခဲလို့ အမျိုးဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။

လူဆိုတာ တိရစ္ဆာန် မဟုတ်ဘူးဗျ။

လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိကြတယ်။ လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီအသိဉာဏ်ကိုပါ အလုပ်ထဲမှာ အရည်အသွေးအနေနဲ့

ထည့်စေရမယ်။ ပါဝင်စေရပါမယ်။ အဲသလို ဝန်ထမ်း၊ လုပ်သား၊ လခစားတွေရဲ့ အသိဉာဏ်အင်အားပါ ထည့်ဝင် လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အထက်မှာ ဦးဦးဖော်ပြခဲ့တဲ့ ရှင်းပြချက် Briefing နည်းစနစ်ကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးစမ်းပါ။ အကျိုး ထူးပါစေမယ်မောင်ရာ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၂၄-၄-၂၀၁၃

လုပ်ငန်းခွင် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်ရေး

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

မိမိဘဝ ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ယှဉ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် သာယာပျော်ရွှင်ရေးမှာ ဘယ်အရာတွေဟာ အလိုအပ်ဆုံးလဲ။ ဘယ်အရာတွေ ရှိရင်ကောင်းသလဲ။ စဉ်းစား သုံးသပ်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းအရာက ကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။ ပြည့်စုံခြုံငုံနိုင်အောင် ဤဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ရေးသားဖော်ပြရုံမျှနဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း နေ့စဉ် လှုပ်ရှားထမ်းဆောင် နေကြရတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို ပိုမိုတိုးတက် ကောင်းမွန်အောင် တတ်စွမ်းသမျှ ကြံဆကြရမှာပဲ မဟုတ် လား။ ပိုမိုအောင်မြင်ထိရောက်အောင် လက်ရှိအကန့် အသတ် အခက်အခဲတွေရဲ့ ကြားထဲကပဲ ထိုးဖောက်ပြီး တွေးတော မျှော်ခေါ်ကြရမယ် မဟုတ်လား။

ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင်၊ အောင်မြင် သည်ထက်အောင်မြင်အောင် အတိတ်အတွေ့အကြုံတွေကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး ပြုပြင်သင့်တာတွေ ပြုပြင်။ ပြောင်းလဲ နိုင်တာတွေ ပြောင်းလဲ။ ဒါမှပဲ အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့်လည်း သစ်လွင်မယ်။ အနှစ်သာရအားဖြင့်လည်း ရှင်သန်မယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။

မိမိဖြတ်သန်းဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်တော့ မများလှပါဘူး -

- (၁) အညာဒေသ၊ မြေလတ်ကျေးတောရွာတစ်ရွာ
- (၂) ချောက်မြို့၊ ရေနံမြေ
- (၃) မန္တလေးမြို့၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်
- (၄) စစ်သည်တော်ဘဝ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် အနှစ် ၂၀ခန့်
- (၅) စစ်မြေပြင်သာမက စစ်ကျောင်းကြီးမှာ နည်းပြ
- (၆) စာပေတိုက် စာတည်းမှူးချုပ်
- (၇) ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးညွှန်ချုပ်

အကျဉ်းချုပ်ရရင်တော့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ဝန်ထမ်း ဘဝ။ ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝ အနှစ်သုံးဆယ်ကနေ ပြီး အဆီထုတ်၊ အနှစ်ကို စုပ်ယူဖော်ပြပါရစေ။

၁။ ကျွမ်းကျင်မှု

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနမှာပဲ လုပ်လုပ်၊ မိမိရဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို အတတ်ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ဖို့ဟာ ပမာဏ အကျဆုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူဟာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တာပဲ။

မကျွမ်းကျင်၊ မတတ်မြောက်တဲ့ သူဟာ အလွဲလွဲအချော်ချော်နဲ့ အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေများပြီး လုံးချာလည်လိုက်နေတာပဲ။

တကယ်တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်ဖို့ကတော့ လိုလို ချင်ချင်နဲ့ လေ့လာဆည်းပူးမှ။ လေ့ကျင့်မှပဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ငါသိပါတယ်။ ငါတတ်ပါတယ် ယူဆမိလိုက်ရင် အဖုံးပိတ်ထားတဲ့ အိမ်လို ဘာမှလောင်းထည့်လို့ မရသလိုပဲ။ မတိုးတက်နိုင်ဘူး။

တချို့က မေးရမှာ ဝန်လေးတတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူ ငယ်သားဆီက လေ့လာရမှာ မေးမြန်းရမှာကို သူက သိက္ခာ ကျတယ်လို့ ထင်တယ်။ မမေးဘူး၊ မမေးတော့ မသိဘူး။ တကယ်မသိဘဲနဲ့ တလွဲတချော်တွေကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရော၊ ဘေးလူတွေမှာ ရယ်စရာဖြစ်။

ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ။

မေးရင်မြန်းရင် အကောင်းဆုံး အဖြေ အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရပါတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တကယ် သိတဲ့ တတ်တဲ့ လူတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ မေးဖန်များ စကားရ ပေါ့ဗျာ။ စည်ကြီးတွေလို မေးပြောဆိုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဆီမှာ များများမေးရင် မကြာခင် ကျွမ်းကျင်မှာပေါ့။ Professional ဖြစ်ရမယ်လေ။

၂။ တာဝန်ကျေပွန်မှု

တကယ်တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်ရင် လုပ်ငန်းခွင် မှာ အောင်မြင်ပြီလား။ မပြီးသေးဘူး။

သူ့ဖာသာသူ ဖွဲ့ပုံအောင် တော်နေပေမယ့် တာဝန် အပေါ် ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားရင်တော့ မချောမွေ့ ဖြစ်ဘူး။ သူ့မှာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မထက်သန်ရင်တော့

မရဘူး။ ခိုလိုက်ကပ်လိုက်၊ မှေးပြီး ရေစုန်မျှောလိုက် လုပ်နေ တော့တာပဲ။

တာဝန်ယူလိုစိတ်၊ တာဝန်ခံရမှု၊ တာဝန်သိတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိအောင် ဆွဲဆောင်စဉ်းစားရမယ်။ တာဝန်ကျေလို စိတ်ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ ရှေးခေတ်က လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီး တွေကို ခေတ်အဆက်ဆက် ထူထောင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ တာဝန် အတွက် အသက်စွန့်ပြီး ကျေပွန်တတ်တဲ့ လူမျိုးပါ။

တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲဟာ တာဝန်ကို မလေးစားတတ်တဲ့ တပ်ရင်းတစ် ရင်းထက် ပိုပြီး အားထားရပါတယ်။ အားကိုးရတတ်ပါတယ်။

၃။ ခေါင်းဆောင်မှု

လုပ်ငန်းတွေရဲ့ ထိရောက်အောင်မြင်မှုဟာ ဘယ် အပေါ်မှာ မူတည်သလဲ။ ရာဇာဓိပတိဆိုတဲ့ ရှေးဆိုရိုးစကား လိုပဲ။ ခေါင်းဆောင်သာလျှင် အဓိကပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းဆောင် က အချက်အပြတ် ဝါသနာပါရင် လက်အောက်က လူတွေဟာ အဖတ်အကင် အကြော်အလှော်တွေ လုပ်နေကြတာပဲ။ အကြီးအမှူးလုပ်သူက အတီးအမှုတ် ဝါသနာပါရင် နောက် လိုက်တွေက စီးနဲ့ဝါးကို တီးနေကြပြီပေါ့။ ဝါးတီးတွေဖြစ်။

ရှေ့ဆောင်နွားလား စကားပုံအတိုင်းပါပဲ။ ရှေ့က နမူနာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားရင် နောက်ကအားလုံး ဖြောင့်ဖြောင့် လိုက်ကြတာပဲ။ ရှေ့က သာဓက ကောက်ကောက်တွေ့ကွေ့ သွားပြီဟေ့ ဆိုတာနဲ့ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေဟာ ဖရိုဖရဲ ကောက်ကွေ့စွာ သွားကြတော့တာပေါ့။

ခေါင်းဆောင်မှု ဥပဒေသရှိတယ်လေ “ စံနမူနာ

ပြသပါ။ ဒါပါပဲ။ ပြောတာက မထိရောက်ဘူး။ ပြတာကမှ အထိရောက်ဆုံးပဲ။ ခေါင်းဆောင်မှုသာ ကောင်းကြရင် အောင်မြင်ဖို့ သေချာပြီ။

၄။ စေတနာ

အလုပ်ထဲမှာ စေတနာလေးပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်ကြရင် ပျော်စရာကောင်းပြီး အများကြီးတွင်ကျယ်ပြီ တဲ့မောင်ရေ။

စေတနာမပါရင် သာမန်ပဲ။ အလုပ်တစ်ခုမပြီး ဘဲတော့ မနေဘူး။ သို့သော်အရည်အသွေးတော့ မရှိလှဘူး။ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ချင်ရင် အဖွဲ့ဝင်တွေ အသင်းသားတွေကို စေတနာပါအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ရမယ်။ စေတနာပါရင် ဘာမဆိုပိုပြီး ချိုတယ်။

၅။ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်

တော်ရင်ဆုပေး၊ ညံ့ရင်ဒဏ်ပေး၊ ကောင်းရင်ဆုပေး၊ ဆိုးရင်ဒဏ်ပေး။ ဒါဟာ Dos and Don't ကို ခွဲခြားနားလည်စေတာပေါ့။ ဘာတွေဆောင်ပါ။ ဘာတွေရှောင်ပါ။ စည်းကမ်းကောင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်စေပါတယ်။ အရည်အသွေးရှိတဲ့ အသင်းတစ်ခု ဖြစ်စေပါတယ်။ ကျင့်သုံးရပါတယ်။

၆။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု

ခုခေတ်မှာ ကြီးမားတဲ့ လုပ်ငန်းဟူသမျှကို တစ်ဦးကောင်းတစ်ယောက်ကောင်းနဲ့ လုပ်လို့မရနိုင်ဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူ၊ ဌာနချင်း၊ လုပ်ငန်းချင်း၊ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းပြီး အပိုင်းအပိုင်းခွဲဝေကာ၊ စုပေါင်းကာ လုပ်ဆောင်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ထောင်လိုက်ဆက်သွယ်မှု ဆက်ဆံမှုလည်း အစေးကပ်ဖို့လိုတယ်။ ဘေးတိုက်ဆက်နွယ်မှု၊ ပူးပေါင်းညှိနှိုင်း

မှုလည်း ကောင်းဖို့ရာလိုတယ်။ သိပ်သည်းကျစ်လျစ်စွာ ပေါင်းစပ်ဆောင်ရွက်မှသာ အမှန်တကယ်ကောင်းတဲ့ ထုတ်လုပ်မှု၊ ဝန်ဆောင်မှုကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။

၇။ ရဲဘော်စိတ်

အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုနဲ့ အပြန်အလှန်လေးစားရုံသေမှုတွေ ရှိနေရမယ်။ သူက မိမိကို မကြည်ညို၊ တိုယ်က သူ့ကိုအပြစ်မြင်၊ ဟိုလူ့ကို ချောက်တွန်း၊ ဒီလူအကြောင်း မကောင်းသတင်းဖြန့် စသည်ဖြင့် အတွင်းဝိရောဓိတွေများပြီး အချင်းချင်း ပဋိပက္ခတွေနဲ့ အလုပ်ပိုတွေ ရှုတ်နေရင် ထိုနေရာ ပျော်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ခြောက်ခမ်းနေပြီ။

မိမိအေးမြတဲ့ အလုပ်ခွင်ဆိုတာ ရယ်စရာ၊ မောစရာတွေ တသောသော ပြောပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြရပါစေ အစ်ကိုရေ၊ ညီရေ၊ ငါဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ပြောလေ ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှု ရနေကြရင် ပျော်တာပဲ။ မောပေမယ့် ပျော်နေတာပဲ။ ရဲဘော်စိတ်ဟာ အလွန်အရေးကြီး။

၈။ တံထွင်ကြံဆမှု

အမေမှာတဲ့ ဆန်တစ်ခွဲ သုံးစိတ်နဲ့မလဲ ဆိုပြီး တရားသေကိုင်စွဲထားရင် ဟန်မကျဘူး။ အရာရာမှာ စုစည်းချုပ်ကိုင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးချင်နေလို့မရဘူး။ ဖြန့်ခွဲကြီးကြပ်တတ်ရတယ်။ တာဝန်ခွဲဝေ လွှဲအပ်တတ်ရမယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချရအောင် မွေးမြူပြီး မျက်နှာလွှဲရသူတွေများမှ အလွန်က တွင်ကျယ်လာမယ်။ အခြေအနေတွေက အလျင်အမြန် ပြောင်းလဲနေတာ။ အချိန်နဲ့ တပြေးညီ လိုက်လျောညီထွေ မှန်ကန်တဲ့

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပေးနေနိုင်အောင် လက်အောက်ကို ဆိုက်သင့်တဲ့အာဏာနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးရတယ်။

ဒါမှလဲ သူက တာဝန်ခံရသူပဲ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြိုးစားထမ်းဆောင်မှာပေါ့။ တီထွင်ကြံဆမှုတွေ နိုင်သမျှ စွမ်းသမျှ လုပ်ဆောင်ကြမှာပေါ့။

ငါပြောတာ နားထောင်၊ ငါဆုံးဖြတ်တာနာယူ၊ ငါခိုင်းတာပဲလုပ်ဆိုရင် အလုပ်တော့ ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ရေတိုမှာ မဆိုးပါဘူး။ ရေရှည်မှာတော့ သူ့အဆင့်နဲ့သူ တီထွင်ကြံဆမှုတွေ နည်းသစ်လမ်းသစ် ရှာဖွေမှုတွေ ပြုစေရမယ်။ အစဉ်သဖြင့် ရှင်သန်တိုးတက်ချင်ရင် သုတေသနနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အားပေးကြရမယ်။

၉။ ပျော်ရွှင်ရေး

အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးထူထောင် ပေးပါ။ အဆူအငေါက်ခံဖို့ ရှုံးကိုလာရတယ်။ အနှိမ်အပုတ်ခတ်ခံရဖို့ရာ အလုပ်ရှိရာ လာရတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်မလဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အလုပ်လုပ်ချင်အောင် တာဝန်ပေးတတ်မှ လုပ်ငန်းခွင်အောင်မြင်ကြောင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရန်ကင်းမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မေလ

ရေးသားခြင်း၏ကြီးမားသောစွမ်းအား

ချစ်စွာသောတူမောင်

ဒွင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

တစ်နေ့က မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုမှာ အငြိမ်းစားအရာရှိကြီးတစ်ဦးက မင်္ဂလာစကား ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာဦး သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့ဟာ တစ်ဦးက မဟာသိပ္ပံဘွဲ့၊ တစ်ဦးက ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ပညာတတ်လူငယ်များ ဖြစ်ကြလို့မို့ အထူးအကျယ် မပြောတော့ပါဘူးတဲ့။ လောကပြင်ကျယ်ခန်းကို လက်တွဲပြီး အနာဂတ်ခရီးဆက်ကြတဲ့ အခါမှာ ပညာတို့တော့ မရပ်မနား ရှာကြပါလို့မှာချင်တယ်တဲ့။ ဘဝတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ Life-Long Learning ဘဝတစ်သက်တာထာဝရ သင်ယူဆည်းပူးကြမယ်လို့ ခံယူစေလိုတယ်တဲ့။ ပညာရှာတဲ့ နေရာမှာ အထိရောက်ဆုံးနည်းနာ ရှစ်ခုတော့ ထွန်းခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ရာလောက်က ရေးသားထားခဲ့တဲ့

စာဆိုအကျော် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ “ သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ ဝိ၊ လိ၊ သိ၊ ဓာ ” ဆိုတာ ကျင့်သုံးကြည့်ပါတဲ့။ သိပြီးသားမို့ အကျယ်မရှင်းတော့ပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်။

တိုတိုနဲ့ ထိထိမိမိ လှလှပပ ရှိလှတဲ့ မင်္ဂလာစကား ပါပဲကွယ်။ သဘာပတိ မိန့်ခွန်းနဲ့ အမျိုးသမီးစကပ်ဆိုတာ တိုလေလေ ကောင်းလေလေပဲလို့ ဟာသစာရေးဆရာ အကြာ ကွေးကြီး ဟောပြောတာ ကြားရဖူးတယ်။ စကားဆိုတာ ရှည်တိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တိုပေမယ့်လည်း မှတ်သား လောက်စရာပါရင် နားစွဲတယ်ကွဲ့။ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မင်္ဂလာစကား။

ဦးဦးကတော့ လိ = လိက္ခေယျ = ရေးရမည် ရေးသားပါဆိုတဲ့ အချက်ကို ဆက်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ရေးတဲ့လူများဟာ သူတကာနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်အောင် သိသာထင်ရှားတယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ တစ်ခြား မကြည့်နဲ့၊ မြန်မာရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာတွေကို ကြည့်လိုက်။ ရေးသားပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့ ဒါရိုက်တာများရဲ့ ဇာတ်ကား တွေဟာ စကားလုံး တိကျတယ်။ ထိရောက်တယ်။ ရေးသား ပြုစုထားတာမရှိဘဲ ညွှန်ကြားတဲ့ ဒါရိုက်တာအချို့ရဲ့ ဇာတ်ကား တွေမှာတော့ ပြောတဲ့ စကားတွေက ဘေးချော်၊ ကြမ်းတမ်း အချိတ်အဆက်မမီ၊ မဆီလျော်၊ သဘာဝမကျစသည့် ချို့ယွင်း ချက်တွေ သိပ်များပြားတာပဲ။ ရေးသားထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းမရှိ ကြဘူးတဲ့ဗျာ။ (မတင်ပြနိုင်ကြဘူး)။ ဦးဦးက အကယ်ဒမီဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့မှာပါတော့ မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတိုင်းကို

တစ်ကားမှ မလွှတ်ဘူး။ နှစ်စဉ် ကြည့်လာခဲ့ရတာ ၅နှစ်ကျော် ရှိပြီ။ တစ်နှစ်ပျမ်းမျှကားပေါင်း ၂၀လောက်ထားဦး။ ဇာတ်ကား ၁၀၀ ကျော်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ငြီးငွေ့လောက်အောင် ကြည့်လာရတဲ့အခါ ရေးသားပြီး ရိုက်ကူးတဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့ စေ့စပ်တိကျမှုနဲ့ မရေးသားဘဲ ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့ ဖရိုဖရဲ ဝရမ်းဝတာ ဖြစ်မှုတွေကို မမြင်ချင်အဆုံး နှိုင်းယှဉ်တွေ့ရှိ နေရတော့ ကွာခြားချက်ကို သိတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား ကွာခြား လှပါတယ်။ ရေးသားခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံ။

ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားနဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဒါရိုက်တာ ရွှေဝင်းဘိအောင်ဆိုတာ စာရေးဆရာ။ ဝတ္ထုနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ သေသေချာချာ ကိုင်ပြီး ရိုက်ကူးတာ။ ကောင်းတာလဲရှိမယ်။ မကောင်းတာလည်း ရှိမယ်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေ့စပ် တိကျတဲ့ လက်ရာကိုတော့ ကြည့်ရမယ်။ “ ဤလူ့ဘောင်တွင် ” တို့။ “ အတွေ့ ” (မူရင်း ပထမ)ဇာတ်ကားတို့ကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။

ဘဝသံသရာ၊ ချစ်အမျှ၊ ရွှေချည်ငွေချည်တန်းပါလို့၊ ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါတော့နိုင်စတဲ့ ဇာတ်ကားများကို ရိုက်ကူး တဲ့ အကယ်ဒမီဆု ၆ခု ရရှိခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးသုခ (ဂုဏ်ထူး ဆောင် ဒေါက်တာဘွဲ့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်) စာရေးဆရာဘဝမှ လာခဲ့တာ။ စာရေးဆရာအဖြစ် ယခုထိ ရေးတုန်း၊ ဟောတုန်းပဲ။ ရုပ်ရှင်မရိုက်ခင် ရေးသား ထားလေ့ရှိရဲ့။ ရေးတော့ တိကျတာပေါ့။

ဒါရိုက်တာ သာဓု၊ စာရေးဆရာ။

ဒါရိုက်တာ ရှုမဝဦးကျော်၊ စာရေးတာပဲ။

ဒါရိုက်တာ ဝင်းဦး၊ စာရေးဆရာ။

ဒါရိုက်တာမောင်နေမျိုး၊ စာရေးဆရာ။

ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏ၊ စာရေးဆရာ။

ဒါရိုက်တာကြည်စိုးထွန်း၊ စာရေးဆရာ။

ရေးတဲ့လူဟာ မရေးဘဲမသားဘဲ ရိုက်ကူးတဲ့သူ ထက်တော့ စေ့စပ်တိကျတဲ့နေရာမှာ သာတာပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ် ခွဲခြား ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မူအနေနဲ့ ရေးသားခြင်း ကြောင့် ထူးခြားတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးရှိတာကို သိသာအောင် ဥပမာ သာဓက ဆောင်တာပါ။ စာရေးဆရာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေးသားသူမှန်သမျှ သူ့ဘဝအတွက် ရေးတဲ့ အကျိုးတရားကို ခံစားရရှိကြရမှာချည်းပေါ့။ ရေးသာရေး။

မရေးရင် မတိုးတက်ဘူး။

ဘာရေးရမှာလဲ။ ရေးစရာ မရှိဘူး။

ဗျာ- ဘယ်နှယ်မရှိရမှာလဲ။ ဖတ်သမျှစာတွေထဲက မိမိကြိုက်နှစ်သက်တာရှိရင် ကူးရေးလေ။ ကူးတာဟာလည်း ရေးတာပဲပေါ့။ ရေးမှတ်ပါလေ့။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးပါလေ။ ဒိုင်ယာရီရေးတာ နဲ့များ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲလို့ မေးစရာရှိသပေါ့။ ထူးသမျှ တူမောင်ရာ။

နမူနာပြစရာ သက်ရှိထင်ရှားရှိတာပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်လောက်က လူဆိုး

လူပေ တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူဟာ ဆိုးတဲ့အပြစ်တွေကြောင့် ထောင်လည်း သုံးခါကျခဲ့ဖူးသတဲ့။

ကုသိုလ်ကံထူးချင်တော့ ထောင်ထဲမှာ သူဟာ စာလေးပေလေး ဖတ်မိလာတယ်။ စာအုပ်တွေကို အဖော် လုပ်ခဲ့မိတယ်။ စာဆိုတာ ဖတ်တော့ သိတာပေါ့။ သိလာ လေတော့ မဆိုးချင်၊ မပိုက်ချင်တော့ဘူး။ သတိ၊ သံဝေဂ ခုလာတယ်လေ။ ဒါနဲ့ထောင်ကထွက်ရင် ငါလူကောင်းဘဝ လုံးလုံးပြောင်းလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကို ငြိမ်းချလိုက်ပါတော့တယ်။

ထောင်ကထွက်လာတော့ အရက်လည်း မသောက် တော့ဘူး။ ဖဲလည်း မရိုက်တော့ဘူး။ ဓားပြလည်း မတိုက်တော့ ဘူး။ စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ ဖတ်ကာမှတ်ကာနဲ့ နေတော့တာကိုး။ ခွာကလူတွေက သူ့ကို မုန်းတီးကြောက်ရွံ့ရာကနေ လေးစား ကြည်ညိုလာကြတယ်။ တိုတိုပြောကြစို့။ သူ့ကို သူကြီးရွေး ခဲ့မှာ တိုက်နယ်သူကြီးဆိုပြီး မဲထည့်ကာ ရွေးချယ်တင်မြှောက် လိုက်ကြတယ်။ ဓားပြ၊ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ဟာ ဘဝကို ပြောင်းလဲပြီး တိုက်နယ်သူကြီးဖြစ်လာပြီ။ အသက် ၃၀။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်က သူ့ကို သတိပေးတယ်။

“သူကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ ရပ်ရွာမှာ လူကြီးဖြစ်ပြီ။ သို့သော်ရဲမှုခင်း ရာဇဝင်မှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဗွေနဲ့ ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းက ရှိနေဆဲပဲ။ ဓားပြမှု၊ ခိုးမှု တစ်ခုခု ပေါ်ပေါက် လာရင် ဦးစွာခင်ဗျားကို လာမေးဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ သူကြီးက နေ့စဉ် မှတ်တမ်းမှန်မှန်ရေးထားဖို့ရာလိုမလို့”

လူပီးဆိုတော့ ရေးသားခြင်းရဲ့ အကျိုးတရားကို ချက်ချင်းနားလည်တယ်။ ကောင်းပါပြီ။

တစ်မြို့တစ်နေရာမှာ ဘေးပြတိုက်ခံရလို့ဆိုပြီး ဒီက သူကြီးကို ခေါ်စစ်ရင် ရဲဌာနက မသင်္ကာတာကို သင်္ကာရှင်း အောင် ဒိုင်ယာရီကိုင်ပြီး သူဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ ထို့နေ့ ထိုအချိန်က ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ အထင်အရှား သူက သက်သေပြနိုင်ရမှာကိုး။ နေ့စဉ် ဒိုင်ယာရီရေးသားတော့ တာပဲ။ တစ်ရက်မှ မပျက်ကွက်ဘူး။ ၁၉၃၅၉ မျက်နှာကျော် ခဲ့ပြီ။

၅၃နှစ်လုံးလုံး အဆက်မပြတ် ဒိုင်ယာရီကို ရေးသား မှတ်တမ်းတင်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နောင်သောအခါမှာ သိန်း တစ်ရာ ဆေးပေါင်းရုံပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ၁၉၅၀၀မျက်နှာ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ရေးသားခဲ့တဲ့ အကျိုးဟာ အလုပ်အကိုင် အပြောအဆို အတွေးအမြင်၊ အကြံအစည် အရာရာကို တိုးတက်သထက် တိုးတက်စေခဲ့ပြီ။ စာမျက်နှာပေါင်း တစ်သောင်းကိုးထောင် ကျော်ရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထိုကဲ့သို့ စေ့စပ်တိကျတဲ့ အချက် အလက်တွေကြောင့် စာရေးဆရာကြီးပင် ဖြစ်လာပါသေးဗျာ။ စာပေဆုရုံပုံငွေ ၇၆ သိန်းကျော်၊ ပညာရေးရုံပုံငွေ ၅၄သိန်း ကျော် ခြုံပေါ်ရွာပေါ်ရှိ လူမှုရေး အလှူအတန်းတွေကို ထည့်ဝင်တာ အပါအဝင် သိန်းပေါင်း ၂၅၀ကျော် ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းပေးဝေခဲ့တဲ့ အလှူရှင်ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ဦးဟာ ရေးသားခြင်းဖြင့် ဘဝကို ထူးချွန်တိုးတက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေ။

ကူးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မှတ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေးသမျှ တတော့ အကျိုးထူးတာပဲ။ များများရေးရင် များများတိုးတက် တယ်။ အများကြီးရေးရင် အတိုင်းအဆများစွာ တိုးတက် တယ်။ အထင်ရှားဆုံး Key Point အချက်တစ်ခုကတော့ သူငယ်လူရွယ်နဲ့ ရည်မှန်းချက်မှာ ရေးတဲ့လူက အောင်မြင်မှာ သေချာပြီး ရေးထားခြင်း မရှိတဲ့ လူကတော့ မရေမရာမို့ သေချာပါ။ မအောင်မြင်ပါ။

လူမှုတိုးတက်ရေး အကြံပေးစိတ်ပညာရှင်တွေက သူငယ်တွေကို မိမိရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ တိတိကျကျ ရေးသားမှတ်တမ်းပြုထားကြပါလို့ မကြာ မကရေးခဲ့ကြတာပဲ။ ဖတ်ဖူးရဲ့ မဟုတ်လား။

ရေးမှတ်ထားတဲ့ လူဟာ ခိုင်မာတယ်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား ခိုင်မာတဲ့ ဦးတည်ချက်ဟာ အောင်မြင်ဖို့များတယ်။ ရေးသားခြင်းရဲ့ အကျိုးများပုံတွေဟာ အံ့အားသင့်စရာ ဆောင်းအောင်များမြောင်တယ် တူမောင်ရေ -

စာမေးပွဲ ရမှတ်တွေကိုကြည့်။ ယှဉ်ကြည့်။ ရေးသားပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့သူ များများရေးပြီး ကျက်မှတ် ခဲ့သူဟာ ရေးတာ နည်းပြီး ဖတ်ရုံ၊ မှတ်ရုံမျှပဲ လုပ်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းသားကျောင်းသူထက် အပြတ်အသတ် အမှတ်သတ် တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ရေးခဲ့လို့ပါ။

စာမေးပွဲဆိုတာ ရေးပြီး ဖြေရတာ

ရေးပြီး လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်တဲ့ လူက သာမှာပဲ။

ရေးတာ ပျင်းတဲ့လူက အောက်တန်းကျနေမှာပဲ။

ရှင်းရှင်းလေးပေါ့ကွယ်။ ရေးစမ်းပါ။

အနည်းဆုံး ဒိုင်ယာရီဖြစ်စေ၊ ရေးဖြစ်အောင်
ရေးပါ။ ရေးချင်တာရေးပါ။ ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာများက
ထူးခြားတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ပေးပါလိမ့်မယ်မောင်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၁၉၆၆-၂၀၀၂

စာရေးတော့မယ်လား

“ စာရေးဆရာဖြစ်မယ့်လူနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေနဲ့ ဘာကွာသလဲ။ စာရေးဆရာ ဖြစ်မယ့်သူက တစ်ခြားသူတွေ ထက် ထူးပြီးဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး။ သူလည်း လူထဲ က လူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့လူနဲ့ ဘာ ကွာခြားသလဲဆိုတော့ Sensitivity သူ့ရဲ့ အာရုံ တရားတွေက တစ်ခြားသူတွေထက် ထက်မြက်တတ်တယ်။ သူများ နားမထောင်မိတာကို သူက နားထောင် မိတတ်တယ်။ သူများ မခံစားတတ်တာကို ခံစား တတ်တယ်။ သူများ မမြင်မိတာကို မြင်မိတတ်တယ်။ ဒါကို ဆရာတို့က အာရုံတရား ထက်မြက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ”

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်(၁၉၃၀-၂၀၀၂)

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ဦးဦးဟာ ၁၉၉၆ခုနှစ်မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်လောက်သော (၆)နှစ်ကာလ အတောအတွင်းမှာ လူမှုရေးအသင်းအပင်း တစ်ခုရဲ့ " စာပေဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ " မှာ စေတနာ့ ဝန်ထမ်း အဖွဲ့ဝင် အဖြစ်ပါဝင်ထမ်းရွက်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ကောင်းမှု ကုသိုလ် စေတနာရဲ့ အကျိုးပေးကတော့ ၁၉၉၆ခုနှစ်မှ ၉၈ခုနှစ် အထိ ဆရာမြသန်းတင့် မကွယ်လွန်မီ မကြာခဏ ထိတွေ့ဆုံ စည်းရုံးပြီး ဆရာကြီးရဲ့ စာပေရေးရာအမြင်များကို ကြားနာခွင့် ရခဲ့တယ်။ ၁၉၉၆ခုနှစ်မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ ဆရာကြီး တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင် မကွယ်လွန်မီ မကြာခဏ ဆုံစည်းကြပြီး စာပေရေးရာ အမြင်များကို ကြားနာခွင့်ရခဲ့တယ်။

မိမိဖာသာနေရင် အဲဒီစာရေးဆရာကြီးတွေနဲ့ ယခုလို စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတည်း ဘယ်ဆုံဖြစ် တွေ့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အမြော် အမြင်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့၏ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကြိုးပမ်း ထူထောင်တဲ့စာပေဆုကို တရားမျှတ ဖြောင့်မတ်စွာ အကဲဖြတ် ရွေးချယ်ဖို့ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း၊ ဆရာမ နုနုရီနဲ့ မိမိတို့ကို မေတ္တာရပ်ခံ တာဝန် ပေးခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ မိမိဟာ ပါများ မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဖန်တီးမှုတစ်ခုခုပါတဲ့ အနု ပညာကို မရေးနိုင်တဲ့သူပါ။ သို့သော်စာဖတ်တဲ့ အရေအတွက် အနေနဲ့တော့ မိမိဟာ စာပေမြတ်နိုးသူ၊ စာဖတ်ဝါသနာကြီး

သူအဖြစ် အနှစ်လေးဆယ်နီးပါးကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အနေနဲ့ ထည့်သွင်းခဲ့တာ ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ စာတည်းမှူးချုပ် အလုပ်တာဝန် အတွေ့ အကြုံလည်း ရှိခဲ့ဖူးတော့ အကဲဖြတ် အရည်အချင်း အနည်း ငယ်တော့ ရှိသပေါ့ကွယ်။ အကူအညီ တောင်းလာတော့ မငြင်းမပယ်ဘဲ တက်ကြွစွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။

ယခုလည်း မြန်မာနိုင်ငံ မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက် ရေးအသင်းက ထုတ်ဝေတဲ့ " မေတ္တာစမ်းရေမဂ္ဂဇင်း " အတွက် စာတည်းတာဝန်ကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆောင်ရွက်ပေးနေဆဲပါ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ကာတွန်း၊ ဆောင်းပါး စတဲ့ ရာနဲ့ချီပြီး ပေးပို့ကြတဲ့ စာမူများကို ဖတ်ရှု စိစစ်နေရ ဆဲပါ။ စာပေ ရေးသားဖို့ ဝါသနာပါသူ ရေးချင်သူများကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ မိမိရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စာတည်းရဲ့စားပွဲပေါ် ရောက်ရှိလာကြတဲ့ စာမူတွေ အနက် မဂ္ဂဇင်းစားဖျက်နှာပေါ် ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရတဲ့ စာမူက အနည်းငယ်ပဲ။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ပယ်တဲ့အထဲ ရောက်သွားတာပေါ့။

အေးဗျာ။ အယ်ဒီတာ၊ စာတည်းတွေက ရွေးချယ် အောင် မဂ္ဂဇင်းစာဖျက်နှာပေါ် တက်လာပြီး စာဖတ်သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရအောင် ဘယ်လိုရေးမလဲ။ ဘာတွေ ရေးမလဲ။ ဘာ တွေလိုအပ်သလဲ။ စေတနာနဲ့ ယခုအချက်တွေကို အမြဲကဲမျှ အကြံပေး ရေးသားလိုပါတယ်။

၁။ များများဖတ်

စာရေးချင်ရင်တော့ ဦးစွာပထမ စာအုပ်စာပေကို

များများဖတ်ရမယ်။ မဖတ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ။ မဖတ်ရင်တော့ အရည်အသွေး ပြည့်ဝတဲ့စာကို မရေးနိုင်ပါဘူး။ အရှင်းဆုံး ပြောတာပဲ။ ဖတ်ရုံသာမက ကျက်လည်းကျက်။ မှတ်လည်း မှတ်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး ပွားများ ယူတတ်မယ်ဆိုရင်အောင် မြင်တဲ့ စာရေးသူဖြစ်လာပါမယ်။

၂။ ရေးထုံးလေ့လာ

စာရေးမယ်ဆိုရင် စု၊ တု၊ ပြုဆိုတဲ့အဆင့်သုံးခုကို ဖြတ်သန်းရမယ်။ ဦးစွာပထမ စုဆောင်းလေ့လာမှတ်သားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စကားလုံးဝေါဟာရတွေကို ရွေးချယ် သိကုံးတတ်အောင် လေ့လာရမယ်။ အနက်တူ/အနက်ကွဲ၊ အဆင်တူ/အဆင်ကွဲ၊ နှစ်ခွဲအနက် စတဲ့အချက်တွေကို သေချာစွာ နားလည်သင့်တယ်။

ဝါကျဖွဲ့ထုံး၊ ကဗျာရေးထုံးတွေကိုလည်း သိရှိနားလည်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ပန်းတိမ်မတတ်ခင်က ရွှေခိုးသင်ဆိုသလို ရေးနည်းရေးထုံးကို ဘာမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိသေးခင် ဆန်းသစ်တီထွင်ချင်တဲ့ လူစားတွေလည်း ရှိကောင်း ရှိတတ်တယ်။ စာပေခရီးမှာ အဲသလို ဖြတ်လမ်းမရှိတာ သေချာတယ်။ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ တကယ်တမ်း တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူများရဲ့ ဖန်တီးတီထွင်မှုများသာလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံတတ်ပါတယ်။ စာဖတ်သူကို ညာလို့မရပါ။

၃။ စေတနာထက်သန်

စကားလုံးလည်း ကြွယ်ဝတယ်။ ရေးနည်းရေးတန်ကလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ ပြီးပြီလား။ မပြီးသေး။ စာရေးအရေးအသား ချောပေ့ညက်ပေ့၊ သွက်ပေ့၊ ရွှင်ပေ့၊ ဖတ်သူမှာ

ဘဝင်ခွေ့လောက်ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ရသဖြစ်စေ သုတဖြစ်စေ တစ်ခုခုမပါရင်တော့ အခွံပဲရှိမယ်။ အနှစ်ပါဖို့ လိုသေးတယ်။ စေတနာ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဘာပေးချင်တာလဲ။ ပေးချင်တဲ့ အဓိက ဦးတည်ချက် THEME ကောင်းမွန်ရမယ်။ အနှစ်သာရရှိရမယ်။ ပေါ်ရွတ်ရွတ် မဖြစ်ရဘူး။

၄။ လက်ရေးနှင့်သတ်ပုံ

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာအချို့ပင်လျှင် လက်ရေးလက်သား အင်မတန် ညံ့ဖျင်းတာမျိုးလည်း ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ သို့သော် အများစုကတော့ သေသေသပ်သပ်နဲ့ လှလှပပ ရှိကြတာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မလှချင်နေပါစေ ဖတ်ရတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီပီသသတော့ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ လက်နှိပ်စက်၊ ကွန်ပျူတာ တို့နဲ့ ရိုက်တာစီတာ ဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ အယ်ဒီတာက ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ကွယ်။ လက်ရေး ညံ့ဖျင်းပြီး ဖတ်ရခက်ရင် အယ်ဒီတာ စိတ်ညစ်ရတယ်။

သတ်ပုံလည်း အမှားနည်းအောင် ရေးသင့်ပါတယ်။ နားရင် အယ်ဒီတာတို့ စာပြင်ဆရာတို့က ပြင်ကြပါလိမ့်မယ်။ မှားတာကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ မိမိတာဝန်ကို အလေးထားရာရောက်အောင် သတ်ပုံစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်မှာဆောင်ထားပေါ့။ ရေးနေရင်းနဲ့ သံသယရှိရင် သတ်ပုံစာအုပ်ကို ခြည့်ရှုပါပဲ။ ဒီလို လေးလေးစားစား လုပ်သင့်တာပေါ့။

၅။ အတိုအရှည် အတိုင်းအဆ

စာရေးတဲ့နေရာမှာ ဘယ်ပရိသတ်ကို ဦးတည်သလဲ

ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ သတ်မှတ်ချက် ရှိရမယ်နော်။ Target Audience ပစ်မှတ် ပရိသတ် တိတိကျကျ မျက်နှာမူပြီးတော့ ရေးရမယ်။ ယေဘုယျနဲ့ ယောင်ဝါးဝါးဆိုရင် သိပ်ပြီးမထိရောက်ချင်ဘူးဗျ။

စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ယဉ်ကျေးမှုဘာသာ၊ ထုံးစံ၊ အလေ့အထ၊ အားသာချက်၊ အားသန်မှုပညာရည်အဆင့်၊ အသက်၊ ကျားမလိင်၊ အတွေ့အကြုံ စတဲ့အချက်များပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်တယ်။ ဥပမာ ကလေးတွေအတွက် ပုံပြင်ရေးရင် ကလေးရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ ဆီလျော်ဖို့ လိုတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။

မိမိရဲ့စာကိုဖော်ပြမယ့်နေရာ Platform စာနယ်ဇင်းရဲ့ အနေအထားနဲ့ ဆီလျော်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ဟာသဂျာနယ်မှာ အလွမ်းဝတ္ထုကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ သွားပြီးရေးဖို့ ပေးပို့နေရင် မသင့်တော်ဘူး။

၆။ အမြင်အကြားထက်မြက်ရမည်

စာရေးချင်ရင် သူများတကာထက် နားပါးရမယ်။ သူများမကြားတာကို ကြားလိုက်အောင် သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်ပြီး စဉ်းစား။ သူများတကာထက် မျက်စေ့လျင်ရမယ်။ သူများမမြင်မိတာကို မြင်အောင် ကြည့်ပြီး တွေးတောကြည့်လိုက်ပါ။ သူများမသိတာကို သိအောင် အဖြေရှာကြည့်ပါ။ Perception အာရုံသိမှုထက်မြက်အောင် မိမိကိုယ်ကို သီလနဲ့ သမာဓိ ထူထောင်လေ့ကျင့်ရမယ်နော်။ ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခြေခံနိယာမလေ။

ရေးစရာတွေ ရှိနေသေးပေမယ့် အကျဉ်းပြရင်

အကျယ်မြင်တဲ့ လူ့ဇာတိ၊ လူ့ရွယ်များအတွက် အတိုချုပ် သံခွင်ကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ လက်တွေ့နယ်ပယ်မှာ ထိရောက်စွာ အထောက်အကူရစေပါလိမ့်မယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၁၄-၂-၂၀၀၃

အသိဉာဏ် ဗဟုသုတနှင့် စာပေ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ အသစ်အသစ်များနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက်ရှိတယ်။ လူသားရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းကြည့်လိုက်ရင် သမိုင်းဆရာ အမျိုးမျိုးက ခေတ်ကို အမျိုးမျိုးခွဲခြားဖော်ပြလေ့ ရှိကြတယ်။

ဥပမာ - ကျောက်ခေတ်၊ ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်။

ဒါက အသုံးပြုတဲ့ လက်နက် ကိရိယာအရ ခွဲတာ။

လူတန်းစား စီးပွားရေးစနစ်ကို ကြည့်ပြီး ခွဲတာ

လည်းရှိရဲ့ -

(၁) အများပိုင်၊ ဘုံ ပိုင်ဆိုင်သော သမိုင်းဦး ဘုံမြေခေတ်

(၂) ကျေးပိုင် ကျွန်ပိုင်ခေတ်

(၃) မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်

(၄) အရင်းရှင်ခေတ်နဲ့

(၅) ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်တဲ့

ဒီရှုထောင့်ကိုတော့ ယခုအခါမှာ နှစ်သက် လက်ခံသူ အလွန်နည်းပါးသွားပါပြီ။

လူတွေရဲ့ စီးပွားရေးအခြေခံဘဝကို အယ်လ်ဗင် တော်ဖလာက လှိုင်းသုံးခုနဲ့ ခွဲခြားဖော်ပြခဲ့တယ် -

(၁) ပထမလှိုင်း။ စိုက်ပျိုးရေး - လူသား

ယဉ်ကျေးစမှ ၁၈ရာစုအထိ။

(၂) ဒုတိယလှိုင်း။ စက်မှု - ၁၉ရာစုမှ

၂၀ရာစု။

(၃) တတိယလှိုင်း။ နည်းပညာ - နှစ်ဆယ်ရာစု
၏နောက်ပိုင်းမှ ယနေ့အထိ။

ပထမလှိုင်းက နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှည်ကြာပါတယ်။ ဒုတိယလှိုင်းက နှစ်ပေါင်း ၂၀၀လောက်။ ဟော တတိယလှိုင်းက နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်မှာတောင် ခုန်ပျံ့ ကျော်လွှားပြီး အံ့အားသင့်ရလောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲမှုတွေက လျင်မြန်နေပါပြီ။

အချို့က အတိတ်သမိုင်းကို အောက်ပါအတိုင်း သုံးပိုင်းခွဲခြား လေ့လာပြသကွေ့လည်း ရှိသေးတယ်-

(၁) Muscle ကြက်သားအသုံးပြုကြတဲ့ ကာလ

(၂) Machine စက်မှု အသုံးပြုကြတဲ့ ကာလ

(၃) Mind Power အဆင့်မြင့်နည်းမညာ

အတတ်ပညာတွေနဲ့ စိတ်ရဲ့ စွမ်းရည်ရှိသူမှု အစွမ်းကုန် တီထွင်ဆန်းသစ် လုပ်ဆောင်နေတဲ့ ကာလ

အထက်ပါအတိုင်း အတိတ်လူသမိုင်းကို မြင်ကွင်း ကျယ် ရှုမြင်သုံးသပ်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖော်ထုတ်နေကြတဲ့ ပညာရှင်တွေအနေနဲ့ သဘောတူညီကြတဲ့ အချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မျက်မှောက်ကာလဟာ အရှိန်အဟုန် ကြီးမားပြင်းထန် စွာနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြောင်းလဲ တိုးတက်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒါကို လူသားတွေက လိုက်လို့မီအောင် လေ့လာရမယ်။ နားထောင် ရမယ်။ နားစွင့်ရမယ်။ သတိရှိရမယ်။ သိအောင် အမြဲမပြတ် သင်ယူနေရမယ်။ Life-long-Learning သိရှိရမယ်။ တစ်သက်တာ ထာဝရသင်ယူခြင်း။

ပြန်ကြားရေးနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတွေကလည်း လျင်မြန် လွန်းလို့ ကြောက်ခမန်းလီလီ ကျယ်ပြန့်ထိရောက်လှပါတယ်။ ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ရက် နံနက် ၈နာရီ ကျော်ကျော် ၉နာရီလောက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယော့မြို့ရဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဖိပွားရေး ဗဟိုမျှော်စင်နှစ်မြှာ အဆောက် အအုံကြီးကို အမည်မသိ ရန်သူအချို့က လေယာဉ်ကြီးနှစ်စီး ဖြင့် ဝင်တိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးဖြိုချပစ်လိုက်တယ်။ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးမီးလောင်ပြီး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ကြည့်စမ်း။

စစ်သဘောအရ အလစ်အငိုက် ဖမ်းပြီးတိုက်ခိုက်ခြင်း

(Element of Surprise)ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေတပ် အင်အား၊ လေတပ်အင်အား၊ စစ်အင်အား အကြီးမားဆုံး ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းချင်တိုင်း စိုင်းလို့တော့ မရဘူး။ အန္တရာယ်တွေ မတ်ချာလည် ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိစေပါတယ်။

စစ်ရေးသတိ အမြဲရှိကြဖို့ရာ သင်ခန်းစာရတယ်။ ဆုမေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့မတဲ့ အချိန်ကာလမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထို့ပြင် ရေရှည်မှာ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးရဲ့ အသိအမြင်၊ အတွေးအခေါ်၊ ပညာဗဟုသုတ ပြည့်ဝရေးဟာ ထည်း အရေးပါကြောင်း ထင်ရှားလာတယ်။

အက်စ်ဘီအိုင်၊ စီအိုင်အေ၊ အမေရိကန် စစ်ထောက် စုမ်းရေး၊ ရဲထောက်လှမ်းရေး၊ လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေး ခိုတာတွေဟာ လုံခြုံရေး အပြည့်အဝ တကယ်တမ်း မလုပ်ပေး ခြင်းကြား။ တကယ်တော့ အကြမ်းဖက်သမားများရဲ့ အသေခံ ခံဖောက်ခွဲမှုတွေဟာ များခဲ့ပါပြီ။ လူနဲ့ အသေခံ ခွဲတယ်။ တာနဲ့ အသေခံပြီး ဝင်တိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ရေပြင်မှာ စက်လှေနဲ့ အသေခံပြီး ဝင်တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဝေဟင်က ဆယဉ်ကို အပိုင်စီးပြီး တိုက်လာနိုင်တယ်လို့ မတွက်ဆ၊ တာကွယ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ကြိုတင်မြော်မြင်နိုင်စွမ်း အားနည်း တယ်။

ပြည်သူလူထုကြားမှာ လုံခြုံရေးအသိ၊ လုံခြုံရေး သတိ ရှိကြဖို့ အများကြီး လိုတယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ ခေတ်မီ တည်းအချက်အလက်တွေကို နားလည် သိရှိနေရပါမယ်။

ပြည်သူလူထု အသိအမြင် ဗဟုသုတမြင့်မားကြဖို့ အရေးကြီးတာတည်း။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနဲ့ စာညှံ၊ စာကောင်းခွဲခြား ရွေးချယ် စာဖတ်ကြမှုဖြစ်ပါတယ်။ အသိအလိမ္မာ၊ သင်ခန်းစာ၊ အသိဉာဏ် ဆက်သွားတာပါပဲ။ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ချင်ရင်တော့ စာဖတ်ရ တွေက စာပေထဲမှ အများဆုံး ရရှိနိုင်တာကိုး။ ဆရာပိုမိုးနင်းမယ်။

(၁၈၈၃-၁၉၄၀) တစ်ခါက ရေးဖူးတယ်-

“ စိတ်ကို အသိဉာဏ်က အုပ်စိုး၏။ အသိဉာဏ် ကို ဗဟုသုတက အုပ်စိုး၏။ ဗဟုသုတကို စာဖောက်အုပ်စိုး၏ ”
တဲ့ လူကို အရည်အသွေး မြင့်မားအောင် စွမ်းဆောင် ပေးနိုင် တာက စာပေလေ့လာဖတ်ခြင်းပဲ။

ဆရာဇေယျ(၁၉၀၀-၁၉၈၂) ရေးထားတာ မှတ်သား စရာကောင်းတယ်-

“ မည်မျှကောင်းသော ဓားပင်ဖြစ်စေကာမူ ဓားသွေး ကျောက်ပေါ်သို့ မတင်လျှင် ဓားသွားမထက်၊ ဓားကောင်း တစ်လက် မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်သည် ဓားနှင့် တူသည့် စာသည် ဓားသွေးကျောက်နှင့် တူသည် ” တဲ့။

နေ့စဉ်မပြတ် စာကိုဖတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ တူမောင် နားလည်လက်ခံ လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ လျင်လျ မြန်မြန် ပြောင်းလဲရွေ့လျားနေတဲ့ အခြေအနေမှာ ဖာသီ ဖာသာ အိပ်ငိုက်ငေးငိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားစွာ ပါတယ်။ ရှင်သန်တက်ကြွစွာ ရှာမှီးဆည်းပူးနေရပါမယ်။
စာဖတ်မှ အဆင့်မီမီ တွေးခေါ်တတ်တယ်။

စာဖတ်မှ အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုးအပြစ်၊ စိတ်ဝေဖန်တတ်တယ်။ မှန်ကန်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ စာပေ

“ ဖတ်ပြန်သော်ကား၊ ဖတ်ဖန်များက
သားမယားပင်၊ သိမြင်ကင်းကွာ၊
မလိမ္မာလည်း
စာပေစကား၊ နေ့တိုင်းကြားက
ထူးခြားလိမ္မာ၊ ရှိသည်သာတည့် ”

အရှင်မဟာ ရဋ္ဌသာရ

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၂၀-၇-၂၀၀၂

လေ့ လာ စ ရာ တွေ

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ခေတ်တွေပြောင်းလဲခဲ့တာကို အချို့က လှိုင်းနဲ့တင်စားပြီး ရှုမြင်သုံးသပ်တာမျိုးလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအယူအဆ၊ အတွေးအမြင်ဟာ ပညာရှင်တော်တော်များများက ထောက်ခံဆေးသားကြလို့ မိမိကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ယေဘုယျတော့ သိထားသင့်ပေတာပေါ့မောင်။ လွယ်ပါတယ်-

၁။ စိုက်ပျိုးရေးခေတ်လှိုင်းတဲ့။ လူတွေ စတင် ယဉ်ကျေးတဲ့ ခေတ်ကာလမှ စတင်ရေတွက်နိုင် သတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ထောင် ဂဏန်း လောက်ပေါ့။ လူတွေ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးကို

စတင်လုပ်ဆောင်တဲ့ ကာလမျိုးပေါ့။ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ထောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်သောင်း လောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုးတစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပဲ။ အတိအကျ သတ်မှတ် လို့တော့မရ။

၂။ စက်မှုခေတ်လှိုင်းတဲ့။ ဒုတိယ၊ ဒါကတော့ မကြာလှသေးဘူး။ ဆယ့်ရှစ်ရာစုကာလ စက်မှု တော်လှန်ရေး ပေါ်ပေါက်လာကြတဲ့ ဒီဘက်ပေါ် ချည်မျှင်စက်၊ ပုံနှိပ်စက်၊ မီးရထား၊ မော်တော် ကား၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ဂျက်လေယာဉ်ပျံ၊ ပြိုဟ်တု၊ ဒုံးပျံ၊ ကွန်ပျူတာ၊ ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ ပထမကမ္ဘာစစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၊ အရင်းရှင်စနစ်၊ နယ်ချဲ့စနစ်။ စက်မှုခေတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တဲ့ အရာတွေပဲ။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်။

၃။ နည်းပညာခေတ်လှိုင်းတဲ့။ တတိယ၊ ယခု မျက်မှောက်ကာလ၊ မကြာလှသေးဘူးဘူး။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်။ High- Technology ခေါ်တဲ့ အဆင့်မြင့် နည်းပညာတွေ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပျံတိုးတက်ပြီး မျက်လှည့်ပြသလို ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှု၊ ဆန်းသစ်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာလို့ ယခုခေတ်ကို High- Tech အဆင့်မြင့် နည်းပညာခေတ်လို့ ခပ်လွယ်လွယ် ခေါ် လိုက်ကြတာပါ။ ငါတို့မြန်မာပြည်အဖို့-

ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးခေတ်လှိုင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတာအမြင်ပဲ။

စက်မှုခေတ်ရောက်အောင် နောင်ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကြီးစားရဦးမယ်။ ဟိုက်တက်ဆိုတာတွေလည်း အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာပဲ တစ်ပြိုင်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း ရချင်လည်း ရလာမယ်။ ပြောလို့တော့ မရဘူး။

ကမ္ဘာကြီးက အလွန်တရာ ကျဉ်းကျဉ်းသွားပြီ။

ဟိုနေရာက အတတ်ပညာတစ်ခု ဒီနေရာကို ရောက်လာဖို့ရာ အချိန်အကြာကြီး စောင့်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အရာရာဟာ အတားအဆီးမရှိ ဥပဒေဟို ဝင်လာ ထွက်သွား လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့အားကြီးလွန်းလို့ လက်ရှိဥပဒေတွေ စည်းမျဉ်းတွေ၊ ဓလေ့ ထုံးစံတွေ အတော်များများကို ချိုးဖျက် တိုက်စားပြီး ဗရမ်းဗတာတွေများ ဖြစ်သွားလေမလားတောင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရတယ်။

ပြောင်းလဲမှုတွေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်လှတာဟာ တကယ်ပဲ ကြောက်မခန်းလိလိပါ။ ကောင်းတာတွေလည်း အများကြီး ရှိမှာပဲ။ ဆိုးတာတွေလည်း အများကြီး လာလောက်တယ် ခန့်မှန်းရတယ်။ ဘာတွေလဲ ဆိုတာတော့ ရေရေရာရာ မမှန်းဆနိုင်ဘူး။

သတင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးနည်းပညာတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ရစ်ပတ် ဖြည့်လွှမ်းလာပုံကတော့ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်လှပါတယ်။ ဂျပန်နဲ့ တောင်ကိုရီးယားမှာ ကျင်းပလှည့်ပြိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီးကို မင်းတို့ ကိုယ်တိုင်ကျေးရွာ အတော်များများက တဲတွေ၊ အိမ်တွေမှာ

ဗြိဟ်တုစလောင်းမှတဆင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ထိုင်ကြည့်နိုင်တာကိုပဲ လက်တွေ့ကြည့်။ မြို့ကြီး ပြကြီးမှ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်ခွင့်ရှိတာ ကြည့်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ နယ်စပ် နယ်စွန်နယ်ဖျားက လားဟူရွာမှာလည်း ကြည့်နေကြတာပဲ။ အခါရွာ၊ ဝရွာ၊ ရှမ်းရွာ၊ ကချင်ရွာတွေမှာလည်း ကြည့်နေကြတာပဲ။

ဘောလုံးကန်တဲ့ အတတ်ပညာမှာ ဘရာဇီးနဲ့ တရုတ်ဟာ ဘာတွေ ကွာခြားသလဲ။ ဘယ်လောက်အထိ ခြေရည် ကွာခြားသလဲဆိုတာ မြင်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ဆော်ဒီအာရေဗျ အသင်း ဘယ်နှစ်ရဲ့ နှံ့သလဲ သူတို့ ကြည့်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ တောင်ကိုရီးယားနဲ့ အမေရိကန် ကစားရင် ဘယ်သူနိုင်လောက်သလဲ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံနေကြပြီ။

မြန်မာပြည်ဟာ စက်မှုခေတ်တောင် မရောက်နိုင်သေးဘူး။ စိုက်ပျိုးရေး ခေတ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးလို့တော့ မရဘူး။ မျက်မှောက်ကာလ နည်းပညာခေတ်ရဲ့ အသီးအပွင့်တွေကိုလည်း ခံစားရတာပဲ။ ခေတ်နဲ့ အပြိုင် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ရိုက်ခတ်မှု အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးကို မလွဲမသွေ ထိတွေ့ခံစား ကြရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အရာရာဟာ ပြောင်းလဲနေတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကာလဆီက ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ နှေးကွေးကြသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လာပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်လို့ ကြိုတင်တွက်ဆလို့ရတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မယ်ဆိုလည်း ရတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်ရနိုင်တယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုများနဲ့

ရိုက်ခတ်မှုများကတော့ ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းလို့ လူတွေကို မှင်သက်မိသွားစေနိုင်တယ်။

ဘာမှ မဆွဲမိ၊ မကိုင်မိရသေးခင် အလဲလဲ အပြိုပြို တုံးလုံးပက်လက် လန်သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ မြင်သာထင်ရှားအောင်လို့ တင်စားပြီး ပြောတာနော် သို့သော် ဒါဟာ လွန်လွန်ကဲကဲ ခြောက်လှန့်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သိသင့်တာကို သိအောင်ပြောပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သတိ ဝီရိယရှိစွာ နိုးကြားဖို့ လိုအပ်တာကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ စစ်အင်အား အကြီးမားဆုံး၊ စီးပွားရေး နဲ့ ဓနအင်အား အတောင့်တင်းဆုံး၊ လူနေမှုစနစ်နဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်း အားကျစရာကောင်းအောင် အမြင့်မားဆုံး၊ စီအိုင်အေ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်စတဲ့ သူလျှိုတွေ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့တွေနဲ့ ခေတ်မီနည်းစနစ် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ အများဆုံးသုံးပြီး အခြားနိုင်ငံများအထိ သတင်းကွန် ယက်တွေ ဖြန့်ကျက်ထားတဲ့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ စီးပွားရေး ဗဟို အချက်အချာ အကျဆုံး နယူးယောက်မြို့တော်ကြီးရဲ့ ထင်ရှားမြင်သာလှတဲ့ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးဗဟို အဆောက် အအုံကြီး ၁၁၀ထပ်၊ အမြင့်ပေ ၁၃၀၈ကျော် အမြွှာ အဆောက်အအုံကြီးဟာ ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ နံနက် ၉နာရီခန့် မှာ အမေရိကန် လေကြောင်းပိုင် လေယာဉ်ကြီး နှစ်စီးက တိုက်ချလိုက်ပြီး ဖြိုချလိုက်တာ မီးလောင်ပြာကျ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကျသွားသတဲ့။

အသေခံ ရန်သူ ၄-၅ဦးက အသက်စွန့်ပြီး လေယာဉ်ကြီးကို အပိုင်စီးကာ အထပ် ၁၁၀မြင့်တဲ့ မိုးထိ

အဆောက်အအုံကြီးကို လေယာဉ်ပျံ ပြန်ပေးဆွဲကာ တမင် တိုက်ပစ်လိုက်တာ။ လေယာဉ်ဆီဂါလ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး ပါတဲ့ အဝေးပြေး အဲယားဘတ်စ် ဂျက်လေယာဉ်ကြီးဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ဒုံးပျံပေါက်ကွဲ ပြင်းအားနဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို မီးလောင်ဖြိုချပစ်လိုက်တယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ လူ ၄-၅ ဦးက အသေခံ အသက်စွန့်ကာ နောက်ထပ် ဂျက်လေ ယာဉ်ကြီးတစ်စီးကို အပိုင်စီးကာ အိုင်စီစီ အဆောက်အအုံ နောက် မိုးထိတိုက်ကြီးကို တိုက်ချဖြိုလှဲ လိုက်ပြန်တယ်။ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးဗဟိုဌာန အဆောက်အအုံ ၁၁၀ထပ် ရှိတဲ့ ပေ ၁၃၀၀ ကျော်မြင့် မျှော်စင်ကြီးတွေဟာ မီးခိုးလုံးကြီး တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လိုက်တာ အားလုံးပြိုကျ၊ ပြာကျ။ ဘေးအနီးက ၄၇ထပ်ရှိတဲ့ အဆောက် အအုံတစ်ခုဟာ ပူလောင်လွန်းလို့လန့်ပြီး ပြိုကျမြေခ။

အမေရိကန်ပြည်မှ လူပေါင်း၅၀၀၀ ကျော်တယ် တစ်ချို့တည်း။ တစ်ရက်တည်းမှာ သေကြရတာ။ ထိုနေ့မှာပဲ အိမ်ဖြူတော်ကို ချိန်ရွယ်တိုက်ခိုက်ဖို့ အပိုင်စီးခံရတဲ့ လေယာဉ် တစ်စင်းက တောထဲတင် ပျက်ကျသွားပေလို့ ကံကောင်း။ နောက်ထပ် မနေ့မနောင်းမှာ အမေရိကန် လေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်တစ်စီးဟာလည်း လူဆိုးတွေရဲ့ အပိုင်စီးခြင်းကို ခံရပြီး အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပင်တာဂွန် အဆောက်အအုံ ရေတပ်ဌာနကို တိုက်ချပြီး ဖျက်ဆီး မီးလောင် သွားစေခဲ့သေးတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက လူထုတွေဟာ အထိတ် တလနဲ့နဲ့ ပြူးပြူးပြာပြာ အကုန်ဖြစ်သွားကြတာ တီဗီ သတင်း

Breaking News မှာ တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့ ကြည့်ရှုနေရတယ်။ ငိုငိုယိုယိုနဲ့ လူတွေကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေကြပုံများကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရဘူး။ ယခုခေတ်သတင်းဆက်သွယ်ရေး မီဒီယာများရဲ့ LIVE ချက်ချင်း ရိုက်ကူးလွှင့်ထုတ်နေပုံများဟာ မမြင်ချင်အဆုံး။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ ကာကွယ်ရေး၊ လုံခြုံရေး၊ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထောင့်စေ့အောင် လုပ်ထားပါတယ်ပြောပြော ဟာကွက်တော့ ရှိတာပဲ။ အားနည်းချက်တော့ ရှိတာပဲ။ သူ့မှာလည်း ပျော့ကွက် ရှိတာပဲ။

အာရပ်နိုင်ငံတွေ အပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျခဲ့တာ များပြီ။

အမေရိကန်နဲ့ ဘာသာရေး မတူတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ပြုမူပုံတွေဟာ များခဲ့လှပြီ။ လူမျိုးမတူ၊ ယဉ်ကျေးမှု ကွဲပြားတာနဲ့ ရန်သူမဖြစ်သေးပါဘူး။ သို့သော် အမျိုးသားရေး အကျိုးစီးပွားနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေ ဆန့်ကျင်ပြီး ထိပ်တိုက်တွေ့လာကြပြီ ဆိုရင်တော့ ဘာသာရေး မုန်းတီးမှုနဲ့ အာယာတတွေ ဒေါသတွေဟာ စစ်မက်နဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို ရှေးရှုစေတယ်နော်။ သတိပြုစရာပဲ။

ဘာသာရေး အစွန်းရောက်သူ အချို့ရဲ့ အကြမ်းဖက်ရက်စက်မှုမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

လူမျိုးရေး အယူသည်းသူ အချို့ရဲ့ အမျက်အညှိုး ပြင်းထန်မှုနဲ့ လက်စားချေမှု၊ ဂလုံးစားချေမှုနဲ့လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒီလို အရပ်သား ပြည်သူလူထုကို အငိုက်ဖမ်းပြီး အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်မှုကိုပြုတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့

ကိုယ်တိုင် အသေခံပြီး လေယာဉ်များ ပေါက်ကွဲရာမှာ အသက် ပါစတေးသွားခဲ့ကြပါပြီ။ သူတို့ကို ညွှန်ကြားစေခိုင်းတဲ့လူ ရှိချင် ရှိနိုင်သေးတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဆော်ဒီအာရေဗျ နိုင်ငံဘားဟောင်း သန်းပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ အသက် ၄၄နှစ် အရွယ်ရှိ အိုစမာဘင်လာဒင်က နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်ခဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်။ အသေရရအရှင်ရရ ဖမ်းပေးနိုင်သူကို ဒေါ်လာ ၅သန်း ဆုချယ်မယ် ကြော်ငြာတယ်။

ဘင်လာဒင်ကို အရှင်မိမိအသေမိမိ သူရှိမယ်ထင်တဲ့ နေရာတွေကို လေယာဉ်တွေ၊ အမြောက်တွေ၊ တင့်ကားတွေ၊ ခြေလျင်တပ်တွေ၊ ဗုံးတွေ၊ မိုင်းတွေနဲ့ ဝေဟင်၊ မြေပြင် ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေတာ စလင်ကြီးများ တောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။ အာဖဂန်နစ္စတန် တောင်ကြော တောင်တန်းတွေ အနှံ့။

ဘယ်ဆီမှာ ရှိနေမှန်း မသိပါတဲ့။ ကဲဗျာ။

ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ကုန်ကျခံပြီး လိုက်လံရှာဖွေချေမှုန်းပေးမယ့် အခုထိတော့ မမိသေး။ ဒါက ဘာကို ပြနေသလဲဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်မီတဲ့ နည်းပညာနဲ့ ကိရိယာတွေကိုပဲသုံးသုံး၊ ဘယ်လိုပဲ အင်အားအရာ ကြီးမားပါတယ်ဆိုနေနေ၊ အမြဲတစေ အပေါ်ကချည်း ဖိနိုင်လိမ့်မယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အရာရာတိုင်း မစွမ်းဘူး။ ကန့်သတ်ချက် ရှိတယ်။

ဆင်လည်း ဆင်ရဲ့ အင်အားနဲ့ပဲ။

ကြက်လည်း ကြက်ရဲ့ စွမ်းအားနဲ့ပဲ။

အချိန်အခါ အခြေအနေက နှစ်ဆယ်ရာစုကို

ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ တတိယ ထောင်စုနှစ်လို့ ခေါ်ရမယ့် အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၁ မှ ၃၀၀၀ အထိဟာ ခရစ်နှစ်အားဖြင့် တတိယထောင်စုနှစ်ပေါ့။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုပေါ့။ ၂၀၀၁-၂၁၀၀။ ဒီလိုနှစ် ပြောင်း၊ ခေတ်ပြောင်း အချိန်အခါ တစ်ခုမှာ လေတပ်၊ ရေတပ်၊ ခြေလျင်တပ်၊ အမြန်ရွေ့ပြောင်း စစ်ကစားနိုင်တဲ့ တပ်၊ အထူး ကွန်မန်ဒိုတပ်များနဲ့ အင်အားကောင်းလှတဲ့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးခမျာ နားရွက်ကို တံတွေးဆွတ် ခံလိုက်ရတာကတော့ နာသကွာလို့ ဘေးကပြောစရာ ဖြစ်ခဲ့ရ ပါတော့တယ်။ နည်းပညာခေတ်မှာ လေ့လာစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ မောင်ရေ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၁၀-၆-၂၀၀၂

အရွယ်ပင် ငယ်သော်လည်း

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအား အီရတ်နိုင်ငံအစိုးရက မျက်စိစပါးမွှေးစူးအောင် လုပ်လို့တဲ့။ ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်း ကာလလောက်မှာဖြစ်စေ၊ အခြေအနေပေးလျှင် သည့်ထက် စောလို့ ဖြစ်စေ၊ အမေရိကန်က အီရတ်ကို စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့မယ်တဲ့။

ရုရှားနဲ့ ပြင်သစ်တို့က သဘောမတူကြဘူး။
ကန့်ကွက် ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြတယ်။

ဗြိတိန်မှအပ အခြား ဥရောပနိုင်ငံတွေကလည်း
အားမပေးဘူး။ မထောက်ခံကြပါဘူး။

တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယားတို့ကလည်း ဖာသိဖာသာ
နေကြတယ်။ အာရှတိုက်နိုင်ငံ အများစုကတော့ အီရတ်နိုင်ငံ

အပေါ် စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းတာဟာ အစိုးရကိုသာမက အပြစ်မဲ့ ပြည်သူများကိုပါ နှိပ်စက် ဒုက္ခပေးရာကျလို့ သဘောမကျကြပါ။ မထောက်ခံကြပါ။ သဘောမတူကြပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ အီရတ်ကို တိုက်ရေး၊ မတိုက်ရေး အကြောက်အကန် ငြင်းခုံလွန်ဆွဲကြရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းမှာ စစ်ရေးအရ လုပ်ဆောင်ချင်သူတွေက အကဲသာလာပုံရတယ်။ ဒီစစ်ပွဲကို ရှောင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလို့ ပြောနေကြပြီ။ မကြာမီ စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်တော့မှာ သေချာပါတယ်။

ရုပ်ပြောင် ကာတွန်းဆရာတွေက ကမ္ဘာကို ဒုက္ခပေးတဲ့ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဆာဒန်ဟူစ်နီလား။ အမေရိကန် အစိုးရလားလို့ ကာတွန်းရေးပြီး သရော် နေကြပါပြီ။

အမေရိကန်အစိုးရက အီရတ်အစိုးရ အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ရာ သဘောတူတယ်လို့ ပြောဆိုနေကြချိန်မှာ ဥရောပ အစိုးရတွေက အမေရိကန်အစိုးရ အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ ပိုပြီး ထက်သန်လိုလားကြတယ်လို့ ကာတွန်းတစ်ခုက ရေးဆွဲဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်နေနေ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ သူ့ရဲ့ ပြည်တွင်းရေး အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေကို မဖြေရှင်းနိုင်သေးပေမယ့် နိုင်ငံတကာ မျက်နှာစာမှာတော့ သူ့ရဲ့ စစ်ရေးအင်အား အထူးသဖြင့် ရေတပ်၊ လေတပ်မှာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်သာအောင် ကြီးမားစွမ်းအားရှိတာကို မာန

တံခွန်ထူပြီး ဗိုလ်ကျနေတာ သေချာတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ အီရတ်နိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရင် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၉၀၀ မှ ၁၃၀၀ အထိ ကုန်ကျဖွယ်ရာ ခံရတယ် လို့သိရတယ်။ ကုန်ပစ္စေ။ ကုန်ကျငွေထက် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးမှာ ဩဇာတက်လာရင် အမြတ်ထွက်လာမှာပဲလို့ တွက်ချက်ပုံရတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ မဟာအရှက်တော်ကွဲခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁၁) ရက် နံနက် (၉)နာရီလောက်မှာ နယူးယောက်မြို့၊ အိုင်တီစီ (International Trade Centre) အထပ် ၁၁၀ စီရိုတဲ့ မျှော်စင် အဆောက်အအုံကြီး၂ခုကို အမေရိကန်လေကြောင်း လိုင်းပိုင် ဂျက်လေယာဉ်ကြီး ၂စင်းအား အသေခံ အပိုင်စီး နင်းပြီး တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်ချလိုက်တဲ့ အကြမ်းဖက်မှုကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တတယ်တော့ အမေရိကန်သံရုံးကို ကားနဲ့ လူနဲ့ အသေခံ တိုက်ခိုက်မှုတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးပြီ။ စစ်သင်္ဘောကို ရေကြောင်းမှ မော်တော်ဘုတ်နဲ့လည်း အသေခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ ပြီးပြီ။ ဒီလို လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ အပိုင်စီးပြီး ငါးအရိုးနဲ့ ငါးကို ထိုးလိမ့်မယ်လို့တော့ မတွေးတော့ မထင်မြင်ခဲ့ကြဘူး။

အက်စ်ဘီအိုင်၊ စီအိုင်အေဆိုတဲ့ ပြည်တွင်း လုံခြုံရေး၊ ပြည်ပထောက်လှမ်းရေးတွေလည်း ဒီတစ်ချို့ ပက်လက်လန်အောင် အရှက်ကွဲတာပဲ။ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်၊ လေတပ်၊ တမ်းခြေစောင့်တပ်၊ ဖုံးပျံကာကွယ်ရေးတပ်ဆိုပြီး (မြန်မာပြည်မှာ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ရှိပုံမျိုး) တပ်မတော်တွေ ရှိသာမကဘူး။ အမြန်အထူးစစ်ဆင်ရေးတပ် (Rapid Deploy Force) ဆိုတဲ့

အာရုံဒီအက်ဖ်တပ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသော နိုင်ငံကြီးဟာ လူပေါင်း သုံးထောင်ကျော် အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် မီးလောင် တိုက်သွင်းပြီး သေဆုံးကြရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကိုတော့ လုံးဝ မကာကွယ် လိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

အခုတော့ သတိရှိနေပြီ။

လုံခြုံရေး တင်းကျပ်မှုတွေဟာ အမေရိကန်တွေရဲ့ အစိုးရခံကြီးမှု မျှသာမကတော့ဘဲ အကြောက်လွန်မှု အဆင့် အထိ ရောက်ရှိနေပြီ။ နိုင်ငံတကာက ဝန်ကြီးချုပ်တွေ၊ ဒုတိယ ဝန်ကြီးချုပ်တွေကိုတောင် ခါးပတ်ဖြုတ်၊ မလှုပ်နဲ့၊ ရှုံးဖိနပ်ချွတ်၊ ရှာဖွေ၊ စသည်ဖြင့် လွန်လွန်ကဲကဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်ဆောင်နေပုံဟာ ရယ်စရာတောင် ကောင်းနေသေးတော့ ဆိုပဲ။ စစ်ဆေးတာ စစ်ဆေးရပါတယ်။ လုံခြုံရေးအရ ကြိုတင် ကာကွယ်တာ လက်ခံပါတယ်။ မောက်မောက်မာမာ ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း ပြောဆိုပြုမူတာကတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူးလို့ မလေးရှား ဝန်ကြီးချုပ်က ဝေဖန်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ နယူးယောက်မြို့ အိုင်တီစီ အဆောက် အအုံ မျှော်စင်ကြီး ၂ခုကို လေယာဉ်ပျံ၂စီးနဲ့ အသေခံပြီး တိုက်ဖြိုချလိုက်တာကို နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်စီမံခဲ့သူလို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက စွပ်စွဲ သတ်မှတ်တဲ့ ရန်သူတော် အိုစမာဘင်လာဒင်ဆိုသူအား ရှာဖွေချေမှုန်းရန်တဲ့။ အာဖဂန် နစ္စတန်နိုင်ငံကို စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းခဲ့တယ်။ အာဏာရ တာလီဘန်အုပ်စု အစိုးရကို ဖြုတ်ချခဲ့တယ်။ သို့သော် အမေရိကန်လိုချင်တဲ့ ဘင်လာဒင် ကိုတော့ အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဘင်လာဒင်

သေသလား၊ ရှင်သလားတောင် မသိပါဘူး။ ဘင်လာဒင်ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ ဒေါ်လာပေါင်း သန်းနဲ့ချီပြီး အလိုရှိ သည် ဆုငွေပေးမယ် ထုတ်ပြန်ကြေငြာခဲ့ပေမယ့် ယခုအထိ မဖမ်းမိသေးပါ။

ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ အမေရိကန်စုံထောက်တွေဟာ ဘာသာမတူ၊ လူမျိုးကွဲပြား၊ ယဉ်ကျေးမှု အလွန်ခြားနားတဲ့ အာရပ်ကမ္ဘာနဲ့ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တွေကြားမှာ ထိုးဖောက် ခဲ့၊ မလွယ်လှဘူးတဲ့။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ လုံခြုံရေးအတွက် ကြိုတင်ထောက်လှမ်းမှုတွေ များပြားလွန်းပုံကိုကြည့်။

တစ်ခါက ဈေးဝယ်လာတဲ့ မိခင်တစ်ဦးဟာ သားငယ်ကို လက်စွဲပြီး ကားထဲကထွက်လာတယ်။ ဒါကို ဗီဒီယိုကင်မရာ တစ်လုံးက ခိုးရိုက်ထားတယ်။

မိခင်ဟာ ဈေးဝယ်လာပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ကလေး ငယ်ကို လက်စွဲလာတဲ့အထိ ချောချောမောမောပဲ။ ကားပေါ် ကိုလည်းရောက်ရော ဘာကို သဘောမကျလို့ စိတ်ဆိုးသလဲ ဆိုဘူး။ သူ့သားသမီး မဟုတ်သလိုဘဲ ကလေးငယ်လေးကို ခုတ်ရက်စက်စက် ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ်ပါတော့တယ်။ ဒေါသပြင်းထန်ပြီး ကလေးငယ်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲပုံဟာ မကြည့် ရက်စရာ ဖြစ်ရပါသတဲ့။

အဲဒီ ဗီဒီယို ရိုက်ထားတဲ့ အခွေကို ဘယ်ကဘယ်သူ ဖွဲ့နွဲ့ဖြန့်ချိသလဲတော့ မသိဘူး။ ကြည့်ရတဲ့ လူတွေဟာ မိခင် ဆန်တဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူဖို့ ဆောင်းဆိုကြတဲ့အထိ ဖြစ်လာရသတဲ့။ ထားတော့၊ ဒါက ဘစ်ပိုင်း။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်။

သာမန်ဈေးဝယ်လာတဲ့ သားအမိ။

မိခင်နဲ့ကလေး။ ဘာမှ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအပေါ် သစ္စာ
ဖောက်စရာ၊ ဒုက္ခပေးစရာ သံသယမရှိလောက်တဲ့ အမိ
သမီးတစ်ဦးနဲ့ ကလေးငယ်။ ဈေးဝယ်လာခြင်းကိစ္စ။ အမည်
မသိရတဲ့ လျှို့ဝှက်လူတစ်ယောက်က နောက်မှ တကောက်
ကောက်လိုက်ပြီး ဗီဒီယို ရိုက်ကူးမှတ်တမ်း တင်နေသတဲ့
လုံခြုံရေး ထောက်လှမ်း မျက်စေ့တွေနဲ့။

သေသေချာချာ သုံးသပ်ကြည့်လေ။

ဘယ်သူမှ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး
ဘယ်သူမဆို လွတ်လပ်တဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ နေချင်ကြတာပဲ။
ဘယ်သူမှ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးဆိုတာတွေ အပြည့်အဝ
မရနိုင်ကြတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေရာမဧည့်
အကြမ်းဖက်မှု အန္တရာယ်ကထပြီး ပေါက်ကွဲပေါ်ပေါက်
လာနိုင်တာမို့ လုံခြုံရေးအရ ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးနိုင်မှု
အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်လေ့လာနေကြရတာမို့ပါပဲ။

လုံခြုံရေးကို ဦးစားပေးပေမယ့် ရာဇဝတ်မှုခင်း
တွေကတော့ များမြဲ၊ များဆဲ။ တိုးပွားဆဲ၊ ဟိုးပွားမြဲပါပဲတဲ့။

မြန်မာပြည်မှာတော့ ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေဟာ သိသိ
သာသာ ထင်ထင်ရှားရှား ကျဆင်းနည်းပါးသွားခဲ့ပါပြီ။

၁၉၈၉ခုနှစ် ၆၉၃၂ မှ

၂၀၀၁ခုနှစ် ၁၃၀၈ မှ

အမှုကြီးဆိုတာ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ မုဒိမ်း
လုယက်မှု၊ ပြန်ပေးမှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ တိရစ္ဆာန်ခိုးမှု၊ ပုန်ကန်မှု

လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု၊ မတရားအသင်းမှုတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။
အဲဒီအမှုကြီးတွေဟာ ၅၃၊ ၁၃ (၁/၅) အထိလျော့နည်း
ကျဆင်းသွားခဲ့တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ၈၀ရာခိုင်နှုန်း လျော့နည်းသွား
တာဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်ဆီက အမှုကြီး၁၀၀ ဖြစ်ခဲ့
တာ ယခုကာလ၌ ၂၀လောက်နီးပါးပဲ ပေါ်ပေါက်တော့တယ်။
ပြင်ပမှာ အေးချမ်းလုံခြုံမှု အပြည့်အဝရှိနေတာ မျက်မြင်
သက်သေပဲလေ။

၂၀၀၂ခုနှစ်မှာ အမှုကြီးပေါင်း

(ဩဂုတ်လအထိ ၈လတာ)

၇၂၀ မှ

ဒီကိန်းဂဏန်းက ဘာကိုဖော်ပြသလဲ။ ၂၀၀၁ခုနှစ်
က တစ်လမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အမှုကြီး ၁၀၈ မှ (ပျမ်းမျှနှုန်း)
ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ပွားခဲ့ပေမယ့် ၂၀၀၂ခုနှစ်မှာတော့ တစ်လလျှင်
အမှုကြီး ၉၀မှသာ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ပိုမိုကျဆင်းလာနေတယ်။
တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု အားကောင်းလာနေတယ်။ ပြည်သူလူထု
နဲ့ လုံခြုံအေးချမ်းမှုအခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်နေတယ်
ဆိုတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲပေါ့။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ အရှေ့တောင်အာရှမှာ လုံခြုံရေး
ကောင်းမွန်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အခြားနိုင်ငံများထက်ပင် အခြေ
အနေ ပိုမိုကောင်းမွန်နေပါတယ်။ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်က စာရင်း
အား ကိန်းဂဏန်းအရ လူဦးရေတစ်သိန်းတွင် ရာဇဝတ်မှု
ဖြစ်ပွားနှုန်း ၂.၅၈၂ (နှစ် ဒသမငါးရှစ်နှစ်)သာ ရှိခဲ့တယ်။
ဆိုနှစ်က ဟောင်ကောင်၊ မလေးရှားတို့မှာဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံ
ထက် အဆများစွာ မြင့်မားတာ တွေ့ရပါသတဲ့။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျဉ်းထောင်သား၊ ရာဇဝတ်သား အများဆုံးကို ထောင်ချထားရတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ လူဦးရေ သန်း ၂၈၀ကျော်မှာ ရာဇဝတ်မှု ထူပြောခြင်းဟာလည်း ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ ကောင်းတဲ့ နာတာရှည် ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ သေနတ် အတို အရှည်တွေ လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ်နိုင်တာမို့ လက်နက် ခဲယမ်းကလည်း လွယ်ကူစွာ ရနိုင်နေတာကိုး။

တိဗီမှာပါတဲ့ အပစ်အခတ်နဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကြောင့် အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးငယ်များတောင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပစ်ခတ်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်နေလို့ ပြဿနာအခက်တွေ့နေရဲ့။

မြန်မာပြည်မှာတော့ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အမှုကြီးမျိုးကိုတောင် ၃ရက်အတွင်း တရားခံဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်။ ၁၄ရက်အတွင်း တရားခံများကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ အဖိုးရ တရားရုံးတော်က စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေး စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို တစ်လအတွင်း ရရှိခံစား စေတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ မှူးခင်းတပ်ဖွဲ့နဲ့ အမျိုးသား ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တို့ရဲ့ စွမ်းရည်ဆောင်ရည် ထက်မြက်မှုဟာ အထူးပဲ လေးစားအားကိုးစရာ ဖြစ်ပါတယ်။

အင်းလျားကန်ဟိုတယ် အခန်းအမှတ်(၅၀၈)မှာ နေထိုင်တဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံသား မစ်ဆူဘီရို ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် မန်နေဂျာ မစ္စတာ ဆူဟိုယာမာနိုဂူချိနဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီး မကြည်ပြာ(ခေါ်) မတင်မိုးဌေးတို့အား ၂၀၀၂ခုနှစ်၊ မေလ ၁၁ရက် စနေနေ့ည ၁၀နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ခေါက်စားဖြင့်

ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ အမှုကို နမူနာကြည့်။

မေလ ၁၃ရက်တနင်္လာနေ့ ၁၁နာရီမှာ အမှုဖြစ်ပွားတာကို ရဲတပ်ဖွဲ့က တိုင်ချက်ရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မိနစ်မဆိုင်း အခင်းဖြစ်ပွားရာကို လာရောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတယ်။ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်တဲ့ မြန်မာ စုံထောက်များဟာ တရားခံအား မေလ ၁၅ရက်တွင် သက်သေ အထောက်အထားများနဲ့တကွ ဖမ်းဆီး ရမိခဲ့လိုက်ပြီ။

စက်ယန္တယား တစ်ခုရဲ့ သွက်လက်မှုမျိုးပဲ။

ခက်ခဲ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှုခင်းတစ်ခုပါ။

၂ ရက်အတွင်း ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စုံထောက်စွမ်းရည်ဟာ ဝတ္ထုထဲက ဦးစံရှား၊ ဦးထင်ကျော်နဲ့ တင်မောင်ဆွေ၊ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်ထက်ပင် တော်ကြတာပဲကွယ်။

လူသတ်တရားခံ ဝေလင်း(ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ကိုနိုင် (ခ) ရန်နိုင်လင်း ၂၄နှစ်နဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းများ ဝှက်ထားမှု ကျူးလွန်တဲ့ ဝေလင်းရဲ့ဖခင် ဦးစန်းဝေ(ခ) ဦးရွှေမိုးတို့ကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးပြီး အရေးယူ အပြစ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ မတရားမှုကို မလိုလား၊ တရားမျှတခြင်းနဲ့ ဥပဒေ စိုးမိုးခြင်းကိုသာ လိုလားအားပေးကြတဲ့ ပြည်သူ လူထုရဲ့ အင်အား တို့ကြောင့် မြန်မာပြည်မှာတော့ အေးချမ်း တည်ငြိမ်မှု အခြေအနေ ပိုမိုကောင်းမွန် ပေတာပဲ။

တိုင်းပြည်အရွယ်အစား ငယ်သည်ကြီးသည်မဟူ။ လူဦးရေ အနေအထား များသည်နည်းသည်က ပုဆိန်မကျပါ။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးခြင်းနဲ့ အေးချမ်းသာယာခြင်း၊ လုံခြုံမှု

ရှိခြင်းတို့ဟာ ပြည်သူပြည်သားများအတွက် အလွန်အရေးကြီးသောကြောင့် ကျေနပ်စရာကောင်းလှတဲ့ အခွင့်အရေးပါ။ သူများက ကာ နိုင်ငံတွေနဲ့စာရင် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလှပါတယ်ဆိုတာ ပြောလိုပါတယ်ကွယ်။

ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်မြေရဲ့ တန်ဖိုးကို အမှန်အတိုင်း သိစေလိုပါတယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

မြက်ခင်းသစ်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ဝီလီယမ်ရှိတ်စပီးယားရှာပုံတော်

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ယခုတလောမှာ ထွက်ရှိလာတဲ့ စာအုပ်တွေအနက် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေလည်း တော်တော်တွေ့ရှိရပါတယ်။ အသစ်ပြုစုတဲ့ စာအုပ်တွေလည်းပါတယ်။ ယခင်ထုတ်ဝေပြီးသား စာအုပ်ကောင်းများကို ယခု ဒုတိယ၊ တတိယအကြိမ် ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတာတွေလည်း ရှိတယ်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေ များများထုတ်ဝေလာတာဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ လက္ခဏာရပ်ပါပဲ။ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကြောင်းအရာထဲမှာ စာဖတ်သူအတွက် ကိုယ်တိုင်ဝေဒနာ ခံစားစရာမလိုဘဲနဲ့ စာမျက်နှာတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး အသိပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေကို (သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့်) ရရှိစေပါတယ်။

မိုက်ကယ်အိတ်ချ်ဟတ် (Michael H. Heart) ဆိုသူ ရေးသားပြုစုခဲ့တဲ့သမိုင်းမှာ အလွမ်းမိုးနိုင်ဆုံးသူ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ရာစာအုပ်ကို ဒေါက်တာသန်းထွန်း မြန်မာသစ်ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ဘာသာပြန် ဖော်ပြစဉ်ကပင် ဦးဦးတို့ ဂရုတစိုက် စောင့်ဖတ်ပြီး လေ့လာခဲ့ကြတယ်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာလည်း ကောင်းတယ်။

ကျော်စွာ ၁၀၀ လို့ အမည်မှည့်ခေါ်ပြီး ဒေါက်တာ သန်းထွန်းဘာသာပြန်တဲ့ ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိ ၂၅ဦး အကြောင်း စာအုပ်ဟာ ယခုနှစ်အတွင်း ထွက်ထွက်ချင်း ပြိုက်ကနဲ ကုန် သွားသတဲ့။ ဈေးကွက်ဝယ်လိုအားဟာ ထင်မှတ်ထားတာထက် အများကြီးတောင်းဆိုနေတဲ့သဘော။ အားတက်စရာ ကောင်း လှတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုပေါ့။ ကြည့်လေ- ဘာပန်းချီ၊ ဘာအပြင်အဆင်မှ မပါဘဲ ကျော်စွာ ၁၀၀ လို့ အဖုံးမှာ ရေးထားတဲ့ အဲဒီစာအုပ် ထွက်လာခဲ့ပြီး မကြာမီ ဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ ကျော်စွာ ၁၀၀ ဒုတိယတွဲ စာအုပ်ဟာ တန်ဖိုး ၅၅၀ကျပ်နဲ့ ထွက်လာပြန်တယ်။ ဒီထဲမှာလည်း ဂျော့ဝါရှင်တန်မှ အစပြု၍ နံပါတ်စဉ် (၂၅) မှ (၅၀) မိုက်ကယ်အိတ်ချ်ဟတ်အထိ ၂၅ ဦး ပါဝင်ပြန်တယ်။ စာမျက်နှာ ၁၉၈မျက်နှာ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ဆိုင်ရှိတဲ့ ဒီကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ် များရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေဟာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူ လူတကာ ဖတ်သင့်မှတ်သင့်ပါတယ်။

ဖတ်သူမှန်သမျှ မုချ အကျိုးရမှာပဲ။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း တကူးတက လေ့လာ စုဆောင်းရင် တော်တော် လက်ဝင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန် တော်တော် ပေးရမယ်။ အခုတော့ M.H. Heart ဟတ်တ် ဆိုတဲ့ ကျမ်းပြုသူက စုဆောင်းပေးထား၊ ဒေါက်တာ သန်းထွန်း က မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ပေးထား၊ အဆင်သင့် ခူးခပ်စား ရတာ ကျေးဇူးတင်စရာပါပဲ။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာတွေတော်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တွေက သူ့ခေတ်ကာလ နောက်ခံကားအခြေအနေမှာ ဘယ် လောက်စွမ်းဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လေ့လာသုံးသပ်ပြထားတဲ့ အပြင် လူ့ဘောင်လောက လူသမိုင်းစဉ် တစ်လျှောက်လုံး မြင်ကွင်းကျယ် ဖြန့်ကျက်ကြည့်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ဟာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်လောက်အထိ အကျိုးကျေးဇူး ရှိစေခဲ့ တယ်ဆိုတာကိုလည်း အကဲဖြတ်ပြထားပါတယ်။

ကျမ်းပြုသူ မိုက်ကယ်ဟတ်တ်ဟာ ပရင့်စ်တန် တက္ကသိုလ်က Ph.D ဒေါက်တာဘွဲ့ ရခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိ အကြီးတန်း သုတေသန ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ၁၉၈၀ပြည့်နှစ်တုန်းက ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေ ခဲ့တဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ၁၉၉၂မှာ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပြီး ဒုတိယ အကြိမ် ထုတ်ဝေတယ်။ ဒေါက်တာသန်းထွန်းက ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ဘာသာပြန်ပြီး ထုတ်တာပဲ။

အမှတ်စဉ်(၂၆)ဖြစ်တဲ့ ဂျော့ဝါရှင်တန်(၁၇၃၂- ၁၇၉၉) အကြောင်းမှာသူ သုံးသပ်ဖော်ပြတာ မှတ်သားစရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောဝါရှင်တန်ကို ကွန်တီနင်တယ် တပ်မတော်ဦးစီးချုပ်၊ ကွပ်ကဲသူအဖြစ် ကန့်ကွက်သူမရှိ အများသဘောတူ ခွေးကောက်ခန့်ထားခဲ့တယ်။ ၁၇၇၅ခု၊ ဇွန်လမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ?-

- (၁) သူဟာ စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံလည်း များတယ်။
- (၂) စီးပွားဥစ္စာလည်း ကြွယ်ဝတယ်။
- (၃) ခန့်ညားတဲ့ ဥပဓိရုပ်ရှိတယ်။
- (၄) ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်တယ်။
- (၅) စီမံအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘက်မှာလည်း တော်တယ်။
- (၆) စာရိတ္တ ကောင်းတယ်။
- (၇) ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်။

ထို့ပြင်-

- (၈) လုံ့လဝီရိယမှာ စံနမူနာပြုအဖြစ် ကြိုးစားပြီး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။

ဒါဟာ အသက်အရွယ် ၄၃နှစ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ ကျောဝါရှင်တန်အကြောင်း ဒေါက်တာမိုက်ကယ် ဟတ်တ် ရေးသားထားပုံနော်။

ဦးဦးစိတ်ဝင်တစား အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရတာကတော့ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဝီလီယမ်ရှိုက်စပီးယား (၁၅၆၄-၁၆၁၆)လို့ ယခင်အချိန်က

သိမှတ်ခဲ့ရသမျှကို ငြင်းဆန်ပယ်ဖျက်ပြီး 'ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဝီလီယမ်ရှိုက်စပီးယားလို့ ကျော်ကြားတဲ့ အက်ဒွပ်ဒေဗရာ EDWARD DEVERE (၁၅၅၀-၁၆၀၄) အကြောင်း။ ပြဇာတ် ၃၆ပုဒ်၊ ဆွန်နက်ကဗျာ ၁၅၄ ပုဒ်၊ လင်္ကာရှည်ကြီးပေါင်းများစွာ ရေးသားပြုစုသွားခဲ့တဲ့ စာဆိုတော်ဟာ အေဗွန်မြစ်ကမ်းဘေး တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ စထရက်ဖို့ဆိုတဲ့ တောမြို့လေးမှာ (၁၅၆၄) တွင်မွေးဖွားပြီး လန်ဒန်မှာ ပြဇာတ်တွေ ကပြရေးသား၊ ပြီးတော့ ဇာတိရွာမှာ ပြန်လာကာ (၁၆၁၆)မှာ ကွယ်လွန်သွားသူဆိုတာကို ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်ဟတ်တ်က လက်မခံပါဘူး။ ၁၉၈၀ (ပထမအကြိမ်)အထိ လက်ခံခဲ့သေးရဲ့။ ၁၉၉၂ (ဒုတိယအကြိမ်)မှာတော့ သူက အသစ်ပြင်ဆင်ပြီး ရေးလာခဲ့တယ်။ ရှိုက်စပီးယားဟာ ငယ်ငယ်က စထရက်ဖို့မြို့မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရတယ်။ ဆိတ်နို့ညှစ်ခဲ့ရတယ် စတာတွေဟာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝီလီယမ် အသက် (၁၈)နှစ် အဲနီလာသဝေခွံ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီး လမကြာမီ ကလေးတစ်ယောက် မွေးတယ်။ နောက်တစ်နှစ်ခွဲကြာတော့ ကလေးအမြွှာတစ်စုံမွေးပြန်တယ်။ ဝီလီယမ်ရှိုက်စပီးယား အသက် (၂၀)မပြည့်ခင် ကလေးသုံးယောက်ဖခင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စတဲ့ ယခင်က သူ့အကြောင်းတွေဟာ လုံးဝမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဆိုပါရောလား။

ဝီလီယမ်ရှိုက်စပီးယားလို့ ကလောင်အမည်ကို သူ့သိမခံဘဲ ရေးသားပြုစုခဲ့သူ စာရေးဆရာ၊ စာဆိုတော် အစစ်အမှန်ကတော့ ရာထူးကြီးတဲ့သူကောင်းမျိုး အောက်စဖို့ဒ်မြို့စားအမှတ် (၁၆)ရဲ့ အမွေခံသား၊ "အက်ဒွပ်ဒေဗရာ"

ဖြစ်မယ်လို့ ရေးသားပါတယ်။ သူ့ကို ၁၅၅၀ခုနှစ်မှာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝစွာ မွေးဖွား လာတယ်။ ကိန်းဗရစ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ အောက်စဖို့ဒ်က မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့တဲ့အပြင် လန်ဒန်မှာ ဥပဒေပညာ တစ်နှစ် သွားသင်ခဲ့ပါ သေးသတဲ့။

အက်စွပ်ဒေဗရာဟာ ဗြိတိသျှ နန်းတွင်းမှာ ခစား ရတယ်။ သူ့အသက် (၁၂)နှစ်မှာ ဖခင်ကွယ်လွန်တယ်။ မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ သူဟာ အကြီးတော်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု နဲ့ ကြီးပြင်းရတယ်။ သူ့အကြီးတော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၊ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဝီလီယမ်ပီဆီးလ် ဖြစ်သတဲ့။

ဒေဗရာ အသက် (၂၄)နှစ်မှာ ဥရောပတစ်ခွင် ခရီး လှည့်လည်သွားခဲ့သတဲ့။ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီတို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အီတလီမှာ ဆယ်လတောင် ကြာခဲ့တယ် ဆိုပဲ။ အသက် (၂၁)နှစ်မှာ အဲန်စီဆီးလ်နဲ့ ညားခဲ့တယ်။ သူ့ဇနီးဟာ သူနဲ့ နို့စို့ဘက် (မွေးစားမောင်နှမ) ဖြစ်သတဲ့။ အစရှိသည်ဖြင့် ယခင်က ဦးဦးတို့ သိမှတ်ခဲ့သမျှ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားရတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုကို ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တွေ့ရ ဖတ်ရတာ မိမိအဖို့ အတော်ပဲ အံ့ဩမိပါတယ်။ စာအုပ်တွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝီလီယမ်ရှိုတ်စပီးယား အကြောင်း အင်္ဂလိပ်တွေ ရေးခဲ့ ပြောခဲ့ ပြခဲ့ ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြတာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ မရေမရာ မှန်းဆချက်တွေ။ ဟောဗျ။

အခုမှ အမှန် ဖော်ထုတ်ပြသလိုက်တာဆိုတော့ - အင်္ဂလိပ်တွေကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်နေမလား။

အများကို ထောက်ပြ၊ အမှန်ကို ဖော်ပြရတဲ့ ဒေါက်တာ မိုက် ကယ်ဟတ်တ်ကိုပဲ ချီးကျူးရမလား။ စဉ်းစားစရာပဲမောင်ရေ။ ဆန်းကြယ်ပေရဲ့။

လူတွေရဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို လေ့လာ ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဗဟုသုတအသိဉာဏ် တိုးပွားစေ တာမို့ ဖတ်သင့်ပါတယ်။ သို့သော် ဖတ်ပြီး မျက်စေ့မှိတ်ကူး ယူလို့တော့ မရဘူး။ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရပါလိမ့်ဦးမယ်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံဂျာနယ်
အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၁၉)
၁၆-၁၂-၉၂

အလေ့အကျင့်ကောင်း

ကောက်ကွေ့သော သစ်ပင်ကလေးသည် ကောက်ကွေ့သော သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်လာသကဲ့သို့ လူသတ္တဝါသည်လည်း ငယ်စဉ်ကအတိုင်း အကျင့်ပါသွားတတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အသက် ၂၅နှစ်မပြည့်မီ အလေ့အကျင့်ကောင်းများရှိအောင် ကြိုးစားရမည်ဟု ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်က ရေးသားခဲ့လေသည်။ ဤစာကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၁၈နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်ဖြစ်၍ ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး လိုက်နာခဲ့မိချေသော် မိမိကိုယ်ကို ဤမျှမက ကျေနပ်လောက်စရာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိ၏။ ယုံပင်ယုံကြည်သော်လည်း ဟုတ္တိပတ္တိ မကြိုးစားခဲ့မိပေ။

သို့ရာတွင် ကြိုးစားတန်သလောက် ကြိုးစားခဲ့သည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသော အလေ့အကျင့် အပေါင်းတို့တွင် ယနေ့အထိ အကျေနပ်ဆုံးသော အလေ့အကျင့်

တစ်ခုသည်ကား “ စာဖတ်သော အလေ့အကျင့် ” ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း(၁၈၈၉-၁၉၇၃)
(ဦးဖေသိန်း၏ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒုကြိမ်၊ စာမျက်နှာ ၁၂၀၅)

ချစ်စွာသောတူမောင်

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ပိုစတာပြပွဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်း လုံးမှ မြန်မာဘာသာစာစီစာကုံး၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာစီစာကုံးနဲ့ ပိုစတာပန်းချီပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုရတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား လေးတွေကို ဆုချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။ ကျိုင်းတုံ၊ လွိုင်ကော်၊ တောင်ကြီး၊ ပဲခူး၊ ပုသိမ်၊ ချောက် စသည့် မြို့များမှ အသက် ၁၀နှစ်ကျော်၊ ၂၀နှစ်အောက် လူငယ်လေးတွေ ဆုတက် ယူကြတာတွေ့ခဲ့ရ တယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဆုလာယူကြတာပေါ့ကွယ်။

သူတို့လေးတွေ ရေးတဲ့ စာစီစာကုံးတွေကို ပြပွဲမှာ ခင်းကျင်းတင်ပြထားတယ်။ သူတို့ကုလသမဂ္ဂအကြောင်း ရေးသားထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အလွန်တော်တဲ့ကလေး တွေပါပဲ။ သူတို့ရေးထားပြီး ဆုရခဲ့တဲ့ ပိုစတာလေးတွေ ကိုလည်း ပြသထားတယ်ကွယ်။ အံ့ဩရလောက်အောင် ကောင်းပေတာပဲ။ အမှန်တကယ် ထူးချွန်တဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

စာစီစာကုံးအရေးကောင်းတဲ့ ကလေးတွေ။

ပန်းချီပိုစတာ ပုံဆွဲကောင်းတဲ့ ကလေးတွေ။

သူတို့ဟာ အခုဆုရတဲ့ ပုံ/စာတို့ကို အခုထရေးကြ လို့ရတာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးကွယ်။ ဝါသနာနဲ့ ဇွဲနဲ့ လုံ့လဝီရိယ နဲ့ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြလို့သာလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ပြိုင်ပွဲဝင် ထောင်၊ သောင်း၊ သိန်း ဦးရေထဲမှာ ချွန်ထွက်ပြီး အောင်ပန်း ဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ကြတာပါ။

အလေ့အကျင့်ပေါ့။

အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Practice Makes Perfect လက်တွေ့လုပ်ဆောင်မှုဟာ ပြည့်စုံအောင်မြင်ခြင်းကို ဖြစ် ထွန်းစေတယ်တဲ့။ အောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအလုပ်ကို လေ့ကျင့်ရမယ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ လေ့ကျင့်ရမယ်။

Exercise = လေ့ကျင့်ခြင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်း

Training = လေ့ကျင့်မှု၊ သင်တန်းပေးခြင်း

အများနဲ့အတူ ပါဝင်လေ့ကျင့်ခြင်းမျိုးလည်း ပြုရ မှာပေါ့။ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ရာမှာလည်း လှုပ်ရှားရမှာပေါ့။ သို့သော် တကယ်ထူးချွန်ချင်ရင်တော့ မိမိဖာသာ အလေ့ အကျင့်၊ အလေ့အထဖြစ်လောက်အောင်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ် ဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေမှာ ကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ လည်းရှိကြတယ်။ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေလည်း ရှိကြ တယ်။ ဆေးလိပ်သောက်တာတို့၊ အရက်သောက်တာတို့ဟာ လူကို ဆိုးကျိုးပေးတဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့် အပြုအမူတွေပဲ။ သို့သော် အဲဒီအကျင့်တွေဟာ စွဲစေတတ်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ ကြောင့် စမ်းရင်းစမ်းရင်းနဲ့ နစ်မွန်းပြီး စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး တွေပါ လူကိုထိပါး နစ်နာအောင် ဖြစ်စေတော့တာပေါ့ကွယ်။

အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးတာဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့စဉ် မြတ်စွာဘုရားကို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ဆွမ်း၊ သစ်သီးတို့ကို တပ်လှူပူဇော်တာဖြစ်ဖြစ်၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတာဖြစ်ဖြစ်၊ အစပြုပြီး ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုလုပ်သွားတဲ့အခါ အလေ့ အကျင့် (habit, custom) ဖြစ်သွားပါလေရော။ ကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို တစတစ အားထုတ်ပြီး မွေးယူရတာပဲ။ အလွယ်တကူ လွယ်လင့်တကူတော့ မရဘူး။ အသိနဲ့ ယှဉ်ပြီး အားထုတ်ရတယ်။

ဥပမာ၊ နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းမာ ရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပျက်ကွက်တာ နဲ့တတ်တယ်။ မိစ္ဆာလို့ဖြစ်စေ၊ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ပေါ်လာလို့ ဖြစ်စေ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ပျက်တာမျိုးဖြစ်တတ်ရဲ့။ သို့ပေမယ့် ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်ကို မပျက်ပြားအောင် ကြိုးစားပြီး ဆက်လက် မွေးမြူထူထောင်ရပါတယ်။

လူငယ်လူရွယ်ဘဝမှာ အချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးချ သလဲဆိုတာ အတော်အရေးကြီးတာပဲ။ သူဟာ ဘယ်လို အလေ့အကျင့် အပြုအမူတွေကို အလေ့အထ ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထောင်ခဲ့သလဲဆိုတာဟာ သူ့ရဲ့ လူကြီးဖြစ်လာမယ့် ဘဝ တစ်သက်တာအတွက် လမ်းကြောင်းရွေးချယ်မှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူတကာထက် အောင်မြင်မှုရကြတဲ့ သူတိုင်းဟာ ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို အလေ့အထဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝမှာ ပျက်စီး၊ နိမ့်ပါး၊ ကျဆင်းသွားရတဲ့ လူများကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ဟာ ကောင်းတဲ့အလေ့အကျင့်

အလေ့အထများ မရှိခဲ့ကြတဲ့အပြင် ဆိုးကျိုးပေးမယ့် အလေ့အထ (ဥပမာ ဖဲရိုက်တာ၊ ချဲထိုးတာ၊ ခိုးဝှက်တာ၊ လုယက်တာ၊ အပျော်အပါးလိုက်စားတာ စတဲ့) အပြုအမူတွေကို မပြုပြင်၊ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ကြလို့ ရေစုန်မျောသွားရင်း နစ်မွန်းကြရတာပဲ။

ကောင်းတဲ့အပြုအမူလေးတွေဟာ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ သေသေချာချာ အလေးထားပြီး စုဆောင်းတဲ့ အနေနဲ့ ပြုလုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဆွယ်ဆွယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ဆွဲဆောင် ဆွဲဆောင် ရှောင်ကွင်းချုပ် တီးနိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို စောင့်စည်းရပါမယ်။

အပြုအမူတွေက အလေ့အကျင့် ရစေတယ်။

အလေ့အကျင့်မှ အလေ့အထ ဖြစ်စေတယ်။

အလေ့အထတွေက မိမိဘဝ အကောင်းအဆိုးကို တည်ဆောက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း ပြုတာပဲ။

အရေးမကြီးပေဘူးလား။

မြင့်မားတဲ့ဘဝ၊ ကြီးကျယ်တဲ့ဘဝ၊ အောင်မြင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တူမောင် ထူထောင်တည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် မိမိရဲ့ ဉာဏ်အသိပညာ၊ ဦးနှောက်ကို အားကောင်းအောင် ဦးစွာပထမ ဖြည့်တင်းထူထောင်ရမှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးနှောက်ကို အားဖြည့်တင်းတဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ စာဖတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ပဲမောင်ရေ။ ဆက်လေ့နေရင် ရှည်မှာစိုးလို့ အရိပ်အမြွက်မျှသာ ပြလိုက်ပေရဲ့။ စာဖတ်သူတွေဟာ ထိပ်တန်းရောက်ကြပြီး စာမဖတ်သူတွေ

ဟာ နောင်အခါမှာ နေစရာမရှိတော့လောက်အောင် အူအထုံထိုင်း အောက်ကျသွားကြရမှာ ဖြစ်တယ်ဗျာ။ အသိဉာဏ်ပညာအရ အဆင့်အတန်း ကွဲပြားကြရတယ်။

အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေ မွေးမြူထူထောင်ပြီး ဘဝကို မြှင့်တင်ပါမောင်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၃-၁၁-၂၀၀၂

စာဖတ်ကျင့်

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

စကြဝဠာကြီးဟာ အကျယ်ကြီးပဲ။ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ စကြဝဠာထဲမှာ ကမ္ဘာဆိုတာ ဘောလုံးကွင်းမှာ ကန်တဲ့ ဘောလုံးလောက်တောင် မရှိဘူး။ တင်းနစ်ဘောလုံးလောက် တောင် မကြီးဘူး။ ဂေါက်သီးနီးပါး ဂေါ်လုံး အရွယ်အစား၊ အေး - နေကို ဗဟိုပြုတဲ့ ဦးဦးတို့ရဲ့ စကြဝဠာဆိုတာသည်ပင် စကြဝဠာအနန္တနဲ့ နှိုင်းစာပြန်တော့ နေစကြဝဠာဟာ ခွံ လောက်စလုံးလောက်တောင်မရှိ။ ဖန်ဂေါ်လီလုံးလေး အရွယ် တောင်မရှိ။ ဓာတ်ခဲသုံးတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ဖန်သီးလောက် နီးပါးမျှသာ။

သေးငယ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ နေစကြဝဠာထဲက ကမ္ဘာ ဂြိုဟ်ဆိုတဲ့ အလုံးလေး တစ်လုံး၊ ဝိပေါ်မှာ နေနေကြတဲ့ လူသား

သန်းပေါင်းခြောက်ထောင်အနက်မှ တစ်ယောက်သော လူဟာ တူမောင်ပဲ။ နောက်တစ်ယောက်က စာရေးသူဆိုပါစို့။ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ပါ။

ဘာကို အစွဲပြု အကြောင်းပြုလို့မှ မကြီးကျယ် သင့်ဘူး။ ကြီးကျယ်ရင် ရယ်စရာကောင်းမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့သလို လူသားတစ်ဦးဆိုတာ ကမ္ဘာ နဲ့ယှဉ်ရင် စကြဝဠာနဲ့ယှဉ်ရင် အင်မတန် သေးငယ်မှုန့်ပွား။ ပီစီညောက်တောက်လေးပါကလားဆိုတာ သိမြင်နားလည်ထား တာကိုး။ ဘာဖြစ်လို့ ကြီးကျယ်ရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။

မာန်မထယ်ပါနဲ့။ ဟန်မခြယ်ပါနဲ့။

လူဆိုတာ သေးသေးငယ်ငယ် အစက်ကလေးသာ။ ကောင်းပါပြီ။ အရှိအတိုင်း သိထားရင် ကောင်းတာပေါ့။ မာန် မာနထောင်လွှားဝင့်ဝါ၊ ကြွားဝါစရာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကိုသာ ပြောပြတာ။ တကယ်တော့ လူသားဆိုတာ စကြဝဠာ အနန္တထဲမှာ မြတ်နိုးစရာ၊ လေးစားစရာ၊ တန်ဖိုးထားစရာ အကောင်းဆုံးသော သက်ရှိ တစ်မျိုးပါ။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း သက်ရှိသတ္တဝါတွေပဲ။ သို့သော် လူလောက် သူတို့က အသိဉာဏ် မမြင့်မားကြတော့ အတိတ်အတွေ့အကြုံရဲ့ သင်ခန်းစာကို လူလိုမသင်ယူ မမှတ် သားနိုင်ဘူး။ လူလိုကြိုတင်မြော်မြော် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းတော့ မရှိကြဘူး။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝဟာ တန်ဖိုးကြီးမားတယ်၊ ရခဲတယ်၊ ရရန်ခက်ခဲတယ်၊ အသိဉာဏ် ပညာအရ ကွာခြားတယ်။

လူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပါယ် ပြည့်ဝတယ်။

ဘာသာရေးအမြင်နဲ့ပြောရင် လူထွက်နိမ့်တဲ့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကတယ်ဆိုတဲ့ အပယ်လေးဘုံ ရှိကြ

တာပေါ့။ လူထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နဲ့
 ဗြဟ္မာဘုံ နှစ်ဆယ်ဆိုတာတွေ ရှိသေးတာပေါ့။ အပယ်လေး
 ဘုံက အဆုံးဒုက္ခတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားရတာ ဖြစ်သလောက်
 နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံတွေကျတော့ အကောင်းသူခ စည်းစိမ်တွေ
 ချည်း ခံစားနေရတာမို့ ကောင်းလွန်းနေပြန်ပါရော (ဟဲဟဲ
 ... မရောက်သေးဘဲနဲ့၊ မစားရတဲ့ စပျစ်သီးချဉ်နေတာပေါ့)
 ဒီတော့ အဆိုးရော အကောင်းရော ဒွန်တွဲလွန်ဆွဲနေတဲ့ လူ့ဘဝ
 မှာ ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းရတာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ငိုစရာ ကြုံလိုက်၊ ရယ်စရာဆုံလိုက်။

ဝမ်းနည်းစရာ တွေ့လိုက်၊ ဝမ်းသာစရာခံစားလိုက်။

လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဒဂိုးပြားတစ်ခုမှာ ပါလာတဲ့
 ခေါင်းနဲ့ပန်းလိုပဲ။ သူခနဲ့ ဒုက္ခက ယှဉ်တွဲနေတယ်။ မပါချင်လို့
 မရဘူး။ အဲဒါကို သိထားပြီး ရင့်ကျက် နေရင်တော့ လောကဓံ
 ကို အလျှော့ပေးစရာ မလိုဘူး။ အောင်မြင်တော့လည်း လက်ခံ
 မောင်းထခတ်ပြနေစရာမဟုတ်။ ကျွမ်းရရင်လည်း ပူဆွေး
 ငိုကြွေးပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေစရာ မဟုတ်။ တည်တည်
 ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဖြတ်သန်းရပေမှာပဲ။ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်။

အဲဒါတွေ ဘယ်ကရနိုင်သလဲ။

အတွေ့အကြုံကပဲ ရနိုင်တယ်။

ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံမျှနဲ့ လောကပြင်ကျယ်
 ကြီးကို ဖြတ်သန်းဖို့ရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ အသိပညာရိက္ခာ
 ကို လုံလောက်စွာ မရနိုင်ပေဘူး။ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ
 ကျယ်ပြန့်ကြီးမားတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း
 နဲ့ စုဆောင်းရရှိနိုင်မလဲ။

ဗဟုသုတ၊ အကြားအမြင်တွေကို နား၊ မျက်စေ့တွေက
 ရှာဖွေလေ့လာရမှာပဲ။ ဒီနေရာမှာ စာအုပ်စာပေတွေရဲ့ အရေး
 ပါမှုကို တွေ့ရပြီ။ တူမောင် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်သလဲ။ ဆိုက
 ရေးတီး(ဆော့ခရတ္တီ)နဲ့ တွေ့ချင်သလား။ ပလေတိုနဲ့ ဆွေးနွေး
 ချင်သလား။ အရစ္စတိုတယ်နဲ့ မေးမြန်းစပ်စုချင်သလား။
 စာအုပ်တွေထဲမှာ သူတို့နဲ့ အနီးကပ် ထိတွေ့နိုင်ပါတယ်။
 ရှိတ်စပီးယားတို့ လီယိုတော်လ်စတိုင်းတို့၊ ဂျော့ဘားနတ်ရှော၊
 ဂျိမ်းစ်စိုက်စ်၊ အာသာဟေလီ၊ သောမတ်စ်ဟောဒီ၊ ရုဒ်ယတ်
 ကစ်ပလင်း ဘယ်သူနဲ့မဆို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နိုင်တယ်။

မဟာဝိတာဘုရင်၊ အလက်ဇန္ဒားဘုရင်၊ ဂျင်ဂစ်ခန်၊
 ကျန်စစ်သား၊ တပင်ရွှေထီး၊ အေဘရာဟမ်လင်ကွန်း၊ လီနင်၊
 ဝါရှင်တန်၊ ဟိုချီမင်း၊ ချီဂွေဗားရာ၊ မော်စီတုန်း၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်
 စတဲ့ လူတွေအားလုံးကိုလည်း အနီးကပ်ကြည့်ပြီး သူတို့ရဲ့
 ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ ပြုမူပုံ၊ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်တွေကို
 လေ့လာနိုင်တယ်။ သင်ခန်းစာ ယူနိုင်တယ်၊ အတုယူနိုင်
 ပါတယ်။

စာအုပ်စာပေတွေထဲမှာ ရသစာပေတွေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
 တွေ၊ ထေရုပ္ပတ္တိကထာတွေသာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံနဲ့
 နည်းပညာတွေ၊ စက်မှုလက်မှု အတတ်ပညာတွေ ကျန်းမာ
 ရေးနဲ့ ဆေးသိပ္ပံ ပညာရပ်တွေ၊ ခေတ်မီပညာရပ်ဟာသမျှ
 အစုံအလင် ရှိတာပဲ။ မိမိက နက်နက်နဲနဲ သေသေချာချာ
 စူးစိုက်လေ့လာရင် အချိန်တိုတို အတွင်းမှာတင် နှစ်ပေါင်း
 တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ ကိုယ်တွေ့ရှာမှ ရရှိနိုင်တဲ့ အသိပညာများကို
 တစ်လနှစ်လအတွင်း နားလည်သိရှိမိနိုင်ပါတယ်။

စာပေဟာ ရှေ့လူတွေက ပေးဝေခဲ့တဲ့ ပညာအမွေ။
ဒါကို အလွယ်တကူ ဆက်လက် ခံယူဖို့ရာက ဖတ်မှ မှတ်မှ
ရမှာပေါ့။ စာဖတ်တဲ့ အလေ့ရှိသူမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
အရည်အသွေး ပြည့်ဝလာပါတယ်။ စဉ်ဆက်မပြတ် ဒီနည်းနဲ့
ပညာဆည်းပူးနေရင် အရည်အချင်းဟာ ထက်မြက်သည်
ထက် ပိုမိုထက်မြက်လာမယ်။

စာဖတ်တဲ့ အလေ့အထကို မွေးမြူထားရင် စာပေမှ
ရတဲ့ အသိပညာ ဗဟုသုတကြောင့် ဝန်လင်းရွာမှ မင်းရာဇာဆို
တာ မင်းလေးဆက်တိုင်းအောင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခံရတဲ့ ပညာ
ရှိအမတ် ဖြစ်လာကြောင်း တူမောင်ဖတ်ဖူးမှာပါ။ အမေရိကန်
သမ္မတ အင်ဗရာဟင်လင်ကွန်းဆိုတာ ကျောင်းနေခဲ့ရတာ
တစ်နှစ်တောင် မပြည့်ပေမယ့် (ရှစ်လမျှသာ ငယ်စဉ်က စာသင်
ခန်းကို တက်ခဲ့ဖူးသတဲ့) စာဖတ်တာများသူဖြစ်တော့ အမေရိကန်
သမ္မတအထိ အရည်အချင်း ပြည့်ဝခဲ့တာ ကြည့်ပေါ့။

စာပေဖတ်ရွှေ့ အလေ့အထအားကောင်းတဲ့အတွက်
အောင်မြင်ထွန်းပေါက်သူတွေကို ရေတွက်ဖော်ပြလို့ မကုန်နိုင်
အောင် များပြားသလို စာမဖတ်တဲ့ အတွက် ဘဝမှာ အခက်အခဲ
အကျပ်အတည်းကြုံတဲ့အခါ ရှုံးနိမ့်နစ်နွမ်း သွားရသူတွေကိုလည်း
သာကေပြစ်ရာ ကုဋေကုဋာများပြားတာပေါ့ကွယ်။ လူသားရဲ့
စွမ်းရည်ဟာ အသိအမြင် ဉာဏ်ပညာအရာမှာ အဓိက
ကွာခြားကြတာပဲ။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ ဗဟုသုတ၊
အတွေးအခေါ်ကို စာအုပ်စာပေများ ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့်
အဆများစွာ စွမ်းအားတိုးတက်စေတာပေါ့။

နိဂုံးချုပ်ကြစို့ရဲ့။ မိမိရဲ့ဘဝကို မြင့်မားလှပအောင်
ထူထောင်တည်ဆောက်ချင်ရင် ပညာဗဟုသုတဖြည့်ပါ။
ပညာ ဗဟုသုတ ရရှိအောင် စာများများ ဖတ်ပါ။ စာဖတ်တဲ့
အလေ့အထကို ပျိုးထောင်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်မောင်။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ရွှေနိုင်ငံကျာနယ်
အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၁၀)
၃၀-၇-၂၀၀၂

အမှောင်ပယ်ခွင့် ပညာအလင်း

ချစ်စွာသောတူမောင်
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ . . .

တစ်နေ့က ဦးဦးနဲ့ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးတို့ ဟာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ နေ့ချင်းပြန် သွားရောက်ခဲ့ကြတယ်။ သွားတာကတော့ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ထောက်ပံ့ရေးဆိုင်ရာ ဌာနတို့မှ တာဝန်နဲ့ သွားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဦးတို့ ကိုကိုးကျွန်းမှာ ရှိတဲ့ ပြန်ကြားရေးနဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ရုံးသစ်ကလေး သိန်း ၂၀လောက် အကုန်အကျခံပြီး ဆောက်ထားတာ သွားကြည့်ချင်တာနဲ့ လေယာဉ်ပျံ အကြံရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ပါ ခေါ်စမ်းပါလို့ မှာထားတာကြောင့် လိုက်ပါခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုကိုးကျွန်းကို ယခင်က ဦးဦးသုံးခေါက်မျှ ရောက်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ် ကာလကပါ။ လေယာဉ်

ကွင်းရှိတယ်။ အိမ်ခြေ ၃၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ မြို့နယ်အဆင့် သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ကျောင်းရှိတယ်။ ဆေးရုံဆေးခန်း ရှိတယ်။ ရွေးယခင်ကတော့ တစ်ကျွန်းအကျဉ်းထောင် အနေနဲ့ သုံးခဲ့တယ်။ ယခုအခါမှာတော့ မြို့နယ်တစ်ခုရဲ့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း အပြည့်အဝ ရှိကြအောင် ဆောင်ရွက်ပေးထားပါတယ်။

ပြန်ကြားရေးနဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ စတင်ဖွင့်လှစ်တယ်။ ကိုကိုးကျွန်းမြို့နယ် ပြန်ကြားရေးနဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးရုံးကို စာသင်ကျောင်းမှ အခန်းတစ်ခန်းမှာပဲ တွဲပြီးဖွင့်ခဲ့ရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားထူထောင်ခဲ့ရာ ယခုတော့ ပေ ၂၀× ပေ ၃၀ကျယ်တဲ့ တစ်ထပ် အဆောက်အအုံလေး ခိုင်ခိုင်မာမာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ တီဗီ၊ ရေဒီယို၊ ဗီဒီယိုပြစက်၊ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ပြည့်စုံတဲ့ စာကြည့်တိုက်၊ ကလေးစာဖတ်ခန်း၊ ပညာဘဏ်တိုက် စာကြည့်တိုက်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ညီညွတ်အောင် စာကောင်းပေကောင်းတွေ ဖြည့်တင်းပေးပါသည်။

စာကြည့်တိုက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် အခြေခံ “ဘီ” ငါးလုံး လိုအပ်တယ်လို့ Five 'B' Principles ရှေးက ပညာရှင်အချို့ ဆိုမိနဲ့ခဲ့တယ်ကွယ့်။

1. Budget ဘဏ္ဍာငွေ ရှာဖွေရမယ်၊ ရှိရမယ်
2. Building အဆောက်အအုံ
3. Books စာအုပ်များ
4. Brain အရည်အချင်းရှိသောဝန်ထမ်း
5. Borrower စာအုပ်ငှားသူ၊ စာဖတ်သူ ပြည်သူ

စာအုပ်တွေ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားလိုက်တာ ဦးဦး တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ သုံးနှစ်ကာလအတွင်း စေတနာရှင် လှူဒါန်းသူများထဲမှ သိန်းပေါင်း ၂၃၇ သိန်းကျော်တန်တဲ့ စာအုပ်ပေါင်း ၂၅ သိန်း လက်ခံ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ မြောက်ဖျား ပူတာအိုမှ တောင်ဘက် ကော့သောင်းအထိ၊ အနောက်ဖျား ဘူးသီးတောင်၊ မောင်တောမှ အရှေ့ဘက် မိုင်းယောင်း၊ တာချီလိတ်အထိ။ ဒီစာအုပ်ပေါင်း နှစ်သန်းခွဲမျှကို စနစ် တကျနဲ့ အမြန်ရောက်အောင် အသေးစိတ် တာဝန်ခွဲဝေပြီး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါတယ်။

လှူဒါန်းတဲ့ စာအုပ်တွေ နိုင်ငံအဝန်း တစ်နဲ့တစ်လျား ပျံ့နှံ့သွားတာ လက်တွေ့ လေ့လာသိရှိကြပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာ လှူဒါန်းကြတဲ့ လူတွေလည်း မနည်းပါဘူး။ အစက တော့ ဦးဦးဟာ ဆောင်းပါးရှင် စာရေးသူမို့ ခင်ရာမင်ရာ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာတွေက သူတို့ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ လှူပေးတာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထုတ်ဝေသူတွေ ကလည်း လှူဒါန်းလာတယ်။ စာပေတိုက်တွေကလည်း လှူကြပြန်တယ်။ နောက်တော့ အသိပညာ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အားပေးတဲ့ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေက စာအုပ်တွေဝယ်ပြီး လှူဒါန်းလာကြပါတော့တယ်။ ကိုကိုးကျွန်းမြို့နယ်လို ကျွန်း ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူဦးရေ နှစ်ထောင်လောက်မှာ ပြင်ပဗဟုသုတ နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးဟာ တော်တော်ဝေးကွာတယ် မဟုတ်လား။ ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်ဟာ ဒေသခံလူထုအတွက် သိပ် ပြီး အကျိုးရှိတာပဲ။ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တွေပေါ့။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေ၊ ကွန်ပျူတာအင်တာနက်နဲ့

စက်ကိရိယာ၊ ခေတ်မီပညာရပ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာတွေ၊ ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမတွေ၊ ဆရာတော် သံဃာတော် ကြီးများဟောကြား၊ ရေးသားတော်မူတဲ့ တရားဘာဝနာ၊ ဒါန၊ သီလအကြောင်းအရာတွေ။ သူတို့ကို မျက်စိဖွင့်ပေးတာပေါ့။ ရေပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ နေရပေမယ့် အသိအမြင်၊ အတွေးအခေါ်၊ အမြော်အမြင်တော့ နောက်မကျ စေရဘူး ပေါ့။ စာသင်ကျောင်းမှာသာမက ပြင်ပစာပေ ဗဟုသုတ တွေကိုလည်း အများနည်းတူ ရရှိစေအောင် ဆောင်ရွက်ကြ ရပါတယ်။ မကောင်းဘူးလား။

ကိုကိုးကျွန်းမှာရှိတဲ့ ပြန်ကြားရေးနဲ့ပြည်သူ့ဆက်ဆံ ရေးစာကြည့်တိုက်ဟာ ဘယ်လောက် အကျိုးပြုသလဲ။ တစ်လ ငွေဘယ်လောက်ရအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တာလဲ။ ဘာကုန်တွေ ထုတ်လုပ်နိုင်သလဲလို့တော့ မတွက်ဆနဲ့။ ငွေကြေးပမာဏနဲ့ မတွက်ရဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းအနေနဲ့ ချိန်စက်တိုင်းတာရတဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူး။

အသိပညာ၊ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ လူ့ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ခံယူချက်၊ ခံစားချက်၊ အမြော်အမြင် အသိတရား တွေကို တည်ဆောက်နိုင်အောင် ဒီစာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ် စာပေတွေ၊ တီဗီ၊ ရေဒီယိုက အစီအစဉ်တွေ၊ အဲဒီ ဗဟုသုတ တွေနဲ့ လူသားအရင်းအမြစ်ကို ဖြည့်ဆည်းတည်ဆောက် ရတာ။ ဒါဟာလူတစ်ဦးချင်းစီသို့ ရောက်ရှိစေတဲ့ သွင်းအားစုပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကို လျှော့သင့်သလား၊ တိုးသင့်သလား။ နည်းရ မှာလား၊ များအောင်ကြိုးစားမလား၊ တကယ်တော့ ဦးဦး

ကိုယ်တိုင် တောလက်ကျေးရွာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရွာတစ်ရွာက ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရန်ကုန်မှာ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ဖြစ်နေတဲ့ ဦးဦးတို့ ကြီးနိရွာသား " ဦးကျောက်ဦး " ဆိုသူက ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖွင့်ကြ၊ သူက စာအုပ်တွေ ပို့ပေးမယ် ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတွေ ထင်းရှူးသေတ္တာနဲ့ ၁၀ ပုံ၊ ၁၅ပုံ ပို့ပေးတာကြောင့် ဦးဦးတို့ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ စာတွေပေတွေနဲ့ ထိတွေ့ခွင့် ရခဲ့တယ်။ ကြီးနိအထိ ရန်ကုန်မှ ရထားလမ်းပေါက်တော့ တောက်လျှောက်ရောက်တယ်။

တပ်မတော်အရာရှိ၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး အထိ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်အောင် အရင်းအမြစ်ကျကျ ပျိုးထောင်ပေးတာ အဲဒီစာကြည့်တိုက် ပါပဲ။ အမျိုးသားစာပေဆုရတဲ့ စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ထူထောင် တည်ဆောက်ပေးလိုက်တာဟာ များစွာသော ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များ၊ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်များရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့ကွယ်။

စာပေဖတ်ရှုလေ့လာမှု ဗဟုသုတပြည့်ဝတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေး။ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိရမြင်ရတဲ့ အသိပညာ သင်ခန်းစာနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ သူများတွေ ကြားတာ၊ မြင်တာ၊ ဆင်ခြင်တာ အတုယူရမယ်။ လေ့လာ ဖတ်ရှုပြီး ကိုယ်တိုင်သိမြင်အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်။

စာဖတ်မှု ရင့်ကျက်တယ်။ စာဟာ များများဖတ် လေလေ သိစရာတွေ များလေလေပဲ။ ပညာဆိုတာ ကုန် တယ်ခန်းတယ် ဘယ်ရှိမှာလဲ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာလိုပေါ့။

အင်မတန်ကျယ်ဝန်းတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ရနိုင်သမျှ ယူကြရ မယ်။ သုံးကြရမယ်။

အသိပညာ ခေါင်းပါးသူများမှာတော့ ရေရှားပါးတဲ့ သဲကန္တာရထဲက လူတွေလိုပေါ့။ ပူလောင်ရမှာပဲ။ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းရမှာပဲ။ ပညာခန်းလေ ပင်ပန်းလေ။

အသိပညာ ဗဟုသုတဟာ လူသားတစ်ယောက် လူ့ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ညီမျှအောင် အကျိုးပြုပေးတယ်။ အသိ ဉာဏ်မှ မဖွံ့ဖြိုးရင် လူ့ဘဝဟာ ဘယ်နေရကူးနပ်မှာလဲကွယ်။ အချည်းနှီး ဖြစ်ပေမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ကိုကိုးကျွန်း ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက် အခုလို ဖွံ့ဖြိုးစဉ်ကားလာတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။ ရောက်အောင်သွားကြည့်ပြီး အားပေးခဲ့ရတာ ကြည်နူးတယ်။ မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်တွေကို ကလေးတွေက သိပ်သဘောကျ ကြတယ်တဲ့။ နေ့စဉ်စာဖတ်သူတွေ မနည်းဘူးဆိုပဲ။

“ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မွေး လာရပေမယ့် တချို့အောင်မြင်ကြီးပွား အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားကြတာ အများကြီး တွေ့ရတယ်။ တချို့တပည့် လေးတွေ ငယ်ငယ်က မိဘတွေ ဆုံးသွားလို့ ဦးလေးက မွေးစား ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေခဲ့ရတယ်။ အခု နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ သင်္ချာပါမောက္ခ ဖြစ်နေတယ်။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနဲ့ အောင်မြင် ကြီးပွားနေတယ်။ မာနသိပ်မကြီးကြဘူး။ တပည့်စော်တို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက တက်လာရတဲ့ ယူပါလို့ ပြော တယ်။

တချို့တော့ မိဘတွေ ချမ်းသာတယ်။ ရာထူးမြင့်ကြီးတွေနဲ့။ အခု မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး။ သားသမီးတွေက မကြိုးစားတော့ သူတို့မှာ အသိပညာ မလေးနက်တော့ ဝါကြွားသုံးဖြုန်းကြတာနဲ့ ချို့တဲ့နွမ်းပါးတဲ့ ဘဝအခြေအနေမှာ ရောက်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကိုယ်ကမကြိုးစားလို့ဆိုတာ သဘောပေါက်သင့်တယ် "

မဟာမြိုင်တော့ရဆရာတော် ဦးဇောတိက
(ဘဝဆိုတဲ့ကျောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ် စာ-၄၆)

လူတွေဟာ အသိအမြင် မရှိရင် နံချာပိုက်မဲတာပဲ။ အသိပညာ အမြော်အမြင် ရှိလာရင် လုံ့လဝီရိယ ရှိလာတယ်။ သီလကိုယ်ကျင့်တရား ပြုစင်လာတယ်။ လူအများ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်လာတယ်။ လောကကို အကျိုးပြုတဲ့လူ ဖြစ်လာပြီပေါ့။

အသိပညာ ဗဟုသုတတွေက စာပေထဲမှာ ရှိတယ်။ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေနဲ့ ပေါင်းဖော်ရမယ်။ စာအုပ်စာပေတွေ ထွန်းကားအောင် စာကြည့်တိုက်တွေကို အားစိုက်ခွန်စိုက် ထူထောင်ပျိုးထောင်ပါတယ်။ နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ဆီ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် နှမ်းဆီဆိုတာ နှမ်းစေ့ပေါင်းထောင်သောင်းသိန်းသန်းကို ပေါင်းစုပြီး ထွက်လာတာ မဟုတ်လား။ ဇွဲလုံ့လနဲ့ ဆက်ပြီး ကြိုးစားရမှာပဲ။ စာသင်ကျောင်းတွေ ကောင်းအောင် အရေးကြီးလှသလို အရွယ်မရွေးဝင်၊ ထွက် လေ့လာနိုင်တဲ့ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်တွေ ရပ်ကွက်တိုင်း၊ ကျေးရွာတိုင်းမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ဖြိုင်ဖြိုင် လှိုင်လှိုင် ထူထောင်ကြရပါမယ်။ လူငယ်တွေက လူ့လူနီ

မြန်မြန် ရွေ့လျားပြောင်းလဲနေတဲ့ ဂျာရာစု ကမ္ဘာကြီးကို ဒါမှ အမိလိုက်နိုင်မယ်။ ဂျာရာစုရဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို လူငယ်တွေဟာ အသိပညာ ပြည့်ဝနေမှ အောင်မြင်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ကြမယ်။

တို့ရွာမှာ စာကြည့်တိုက်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီကျေးရွာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တော့မှာ သေချာပြီ။ စာကြည့်တိုက်တောင် မရှိသေးဘူးဆိုရင် ခေတ်မီဖို့ဝေး၊ ဘယ်လိုမှ လူတွေ မဖွံ့ဖြိုးနိုင်သေး။ အမြော်အမြင်နဲ့ စာနဲ့ ပေနဲ့ ဝေးသမျှ လူဖျင်း၊ လူအ၊ လူညံ့၊ လူနံ့တွေပဲပဲ။ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်အောင် အသိပညာ အလင်းရောင်လိုပါတယ်။ ပညာတန်ဆောင်ဆီမီးရောင်ဟာ အမှောင်ပယ်ခွင်းတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လင်းစေတယ်။ ဖတ်စရာ၊ လေ့လာစရာ စာအုပ်တွေရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားထူထောင်ကြရအောင်လား တူမောင်ရေ။

ချစ်စွာသော
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

ကြေးမုံသတင်းစာ
၈-၇-၂၀၀၁

www.burmeseclassic.com